

26. číslo

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**Ten, který tě učinil, ví i to,
co s tebou chce činit.**

svatý Augustin (354–430 po Kr.)

Obsah:

dvacáté šesté číslo

- 3 **Skvělá volba!**
- 5 **Není třeba se bát!**
- 6 **Hostie přeměněná na srdeční tkáň**
- 12 **Fakta hovoří jasně**
- 16 **Krev za krev**
- 18 **Prorok, který miloval Církev**
- 23 **„Reformátoři“ a reformátoři**
- 24 **Svědectví bývalé homeopatky**
- 28 **Homeopatie**
- 32 **Nejsi Rothschild, ale můžeš mít „svou školu“**
- 35 **Zákon o rouhání**
- 38 **Nevíme dne ani hodiny**
- 39 **Žehnejte!**
- 40 **„Varování“, před kterými je třeba varovat**
- 42 **Jde o věc přímo dábelkou**
- 44 **Rok v Kongu mezi „dětmi ulice“**
- 48 **10 000**
- 51 **Řetěz**
- 52 **Dávejte a dostanete**
- 54 **Nuda? Ne – přesycení!**
- 55 **Obětujte dvě ze čtyř dětí!**
- 56 **Matka milionáře**
- 59 **Jak mi „nabídlí“ sterilizaci**
- 60 **Společenství čistých srdcí – Adam a Eva**
- 63 **Deset zásad pro dobrý život**

Milovaní čtenáři!

Hlavním tématem tohoto 26. čísla časopisu *Milujte se!* je eucharistický zázrak, ke kterému došlo nedávno a nedaleko: v sousední zemi, v Polsku, v roce 2008.

O eucharistických zázracích (zajímavý stručný přehled některých z nich v průběhu dějin Církve najdete v bočních sloupcích na str. 8 až 11) platí více méně totéž, co o soukromých zjeveních: „... nepatří k pokladu víry. Jejich úlohou není vylepšovat nebo doplňovat Kristovo definitivní zjevení, nýbrž pomáhat k tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo.“ (viz *Katechismus katolické církve*, čl. 67)

Důvodem, proč Církev věří, že v Nejsvětější svátosti oltářní – v Eucharistii – je skutečně, reálně a podstatně přítomno Tělo a Krev Ježíše Krista, nejsou eucharistické zázraky! Církev svou víru opírá o slova Ježíše Krista a svědectví apoštolů. I kdyby se v celých dějinách Církve nestal žádný eucharistický zázrak, Církev by přesto pevně věřila, že v Eucharistii je přítomen celý Kristus – jeho Tělo a Krev, jeho duše i božství. Můžeme říci, že kdyby naše víra v Kristovu přítomnost v Eucharistii byla pevná a účta, se kterou ji přijímáme a adorujeme, dokonalá, byly by eucharistické zázraky zbytečné.

Jenže naše víra v Eucharistii není často tak pevná, jak by odpovídalo slovům Pána Ježíše, který jasně řekl: „Toto je moje Tělo...“ a „toto je má Krev...“ A Ježíši Kristu, který je v Eucharistii přítomný, neprojevujeme tu úctu, která mu právem přísluší. A tak Bůh skrze eucharistické zázraky posiluje naši víru ve svou reálnou přítomnost v Eucharistii, pomáhá naší nevěře a napomíná nás kvůli naší vlažnosti...

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí záhlaví. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
26/2013, VII. ročník, vydáno 8. srpna 2013

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské neshášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění textů krátit, případně upravovat.

Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Pavel Mašek

Foto: Flickr, PolosNPearls (CC BY-NC-ND 2.0)

Skvělá volba!

Kdybych tak věděl...

Asi se to stalo i vám. Občas člověk zatouží vědět, jak to dopadne. Například je na Velké pardubické, stojí před sázko-

On je už teď definitivní vítěz!

vu kanceláří a rád by si vsadil na vítěze – ale kdo zvítězí? Bude to zase žokej Váňa? Kdyby měl jistotu, že vyhraje, kdyby se mohl podívat o pár hodin dopředu, vsadil by na něj úplně všechno. Podobně je tomu v mnoha dalších případech.

Prognózy, předpovědi a očekávání jsou vždy nejisté. Realita, která přijde, se s nimi dost často neshoduje. I když před-

Litovat bude každý, kdo na něj vsadí méně, než mohl.

povědi počasí v poslední době meteorologům vycházejí už častěji, přece jen jistotu nikdy nemáme... ▶

A tak jsme v životě vystaveni neustálé nejistotě a musíme čelit zas a znovu situacím, které nás mnohdy zcela zaskočí.

Ne jedno, ale JEDEN je jistý

Církev nám však jednou za rok připomíná, že máme jednu pevnou jistotu: Ježíš Kristus je Král. (Slavnost Ježíše Krista Krále slavíme každoročně v závěru církevního roku – poslední neděli před začátkem nového adventu.)

Trvalo mi dost dlouho, než jsem si uvědomil, jak je tato skutečnost důležitá a skvělá pro život každého člověka. Tato slavnost nám připomíná, že víme předem, jak to všechno v té nejdůležitější záležitosti je a jak to dopadne: Ježíš Kristus je a bude Král celého vesmíru, všeho tvorstva i každého člověka. Je to jistota, která je ze všech nejpevnější. Kdyby se kdokoliv proti tomu stavěl, je předem odsouzen k drtivé prohře. Naštěstí Ježíš Kristus je Král, který nevládne tvrdostí, ale láskou a který projevil ochotu jít za nás hříšníky až na kříž. Nad nepřáteli nejraději vítězí tak, že je získává za své přátele.

Jasný tip – tutovka!

V nejdůležitější záležitosti našeho života máme tedy naprosto jasno. Máme na koho vsadit: Ježíš Kristus zvítězí – přesněji řečeno: už dokonce zvítězil, i když to někteří ještě nevědí! Pokud vsadíme na něj, vyhráváme i my.

Litovat bude každý, kdo na něj vsadí méně, než mohl. Ježíšovo vítězství je pro nás nesrovnatelně větší než jakékoli vítězství, na kterém bychom mohli mít podíl při sázce na výherce, např. na Velké pardubické steeplechase.

„Skvělá volba!“

Před časem mi jedna známá doporučila zhlédnout film Jmenuji se Sam. Hlavní hrdina, který je mírně řečeno trochu jednodušší, se komplikovaně probíjí životními těžkostmi. A přesto často s nadšením zvolá: Skvělá volba! Je však typickým reprezentantem bloudících lidí dnešní doby; ti podobně jako on považují za skvělou volbu něco velmi malého oproti tomu, co nabízí Kristus.

Vsadit svůj život na Ježíše Krista, to je v plném smyslu slova SKVĚLÁ VOLBA! On je už teď definitivní vítěz, i když to mnohým ještě nedošlo.

P. Marek Dunda ■

*Vsadit svůj život
na Ježíše Krista,
to je v plném
smyslu slova
SKVĚLÁ VOLBA!*

Tak jako chléb, vodu a vzduch potřebuje člověk i naději. Bez ní nemůže žít. Nestačí mu ale jen lecjaká naděje. Potřebuje naději pevnou a jistou – naději podloženou. Takovou, o jakou se dokázal dělit s ostatními papež Benedikt XVI.

Není

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Ježíš Kristus je pravý Bůh a skutečný Boží Syn.^[De fide]

Kristus nás svou smrtí na kříži vykoupil a smířil s Bohem.^[De fide]

Kristus třetího dne po své smrti slavně vstal z mrtvých.^[De fide]

Kristus určil Církvi, aby pokračovala v jeho vykupitelském díle po všechny časy.^[De fide]

K Církvi patří nejen svatí, ale i hříšníci.^[De fide]

Na konci světa přijde Kristus ve slávě k soudu.^[De fide]

Doba Ježíšova příchodu je lidem neznáma.^[Sent. cert.]

Kristus bude po svém příchodu soudit všechny lidi.^[De fide]

Přítomný svět bude v soudný den nově uspořádán.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Rozhovory nesené nadějí

Dříve nebývalo obvyklé, že by papežové hovořili s novináři. Papež Benedikt XVI. to v průběhu svého pontifikátu udělal vícekrát, a to zvláště při svých zahraničních cestách. Byly to takové tiskové konference na palubě letadla, kterým cestoval.

V říjnu 2012 byl účastníkem Synody o nové evangelizaci promítnut zajímavý rozhovor s Benediktem XVI. Svatý otec se kromě jiného vyjádřil i k tomu, zda nemá obavy, že zvláště v Evropě křesťanů ubývá. Svou odpověď s nadhledem sobě vlastním rozdělil do tří částí, které jsou zároveň i důvodem k optimismu, jak pro něj, tak pro nás ostatní.

Tři z důvodů, které vzbuzují naději

- Nejprve připomenul, že člověk se sice může vzdálit od Boha a hodnot víry,

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicnews.org.uk

třeba se bát!

ale jeho srdce ve skutečnosti po Bohu touží stále, a tak je zde velká naděje, že Boha najde.

- Dále papež zmínil, že všechny populární ideologie a módní směry jsou jen dočasu a lidské srdce nenaplní ve skutečnosti nic jiného než plná pravda – pravda evangelia.
- A třetím důvodem, proč Benedikt XVI. nemá obavy, je pohled na mladé lidi. Ti jsou často znechuceni vším tím, co jim moderní doba nabízí. A hledají hodnoty vyšší, plnější, a ty najdou jen u Krista.

Věříš Ježíši Kristu? Pak máš naději i na rozdávání...

Občas se také setkávám s lidmi, kteří vidí vše jen černě a zdá se jim, že jsou posledními věřícími, se kterými křesťanství skončí. Jaký je to rozdíl oproti tomuto

Populární ideologie a módní směry jsou jen dočasu...

papeži, který byl nositelem optimismu. I přesto, že viděl bolesti a tragédie dnešní doby, má v srdci naději. A tato naděje neklame (srov. Řím 5,5). My křesťané si můžeme být vědomi toho, že Kristus zvítězil a nikdo na jeho vítězství už nic nezmění. Je na nás, abychom si vyprosili milost zůstat ve spojení s ním a účinně pracovali na spáse své a také na spáse lidí kolem nás. Každý kousek dobra „se počítá“, každý krok správným směrem má svůj význam!

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

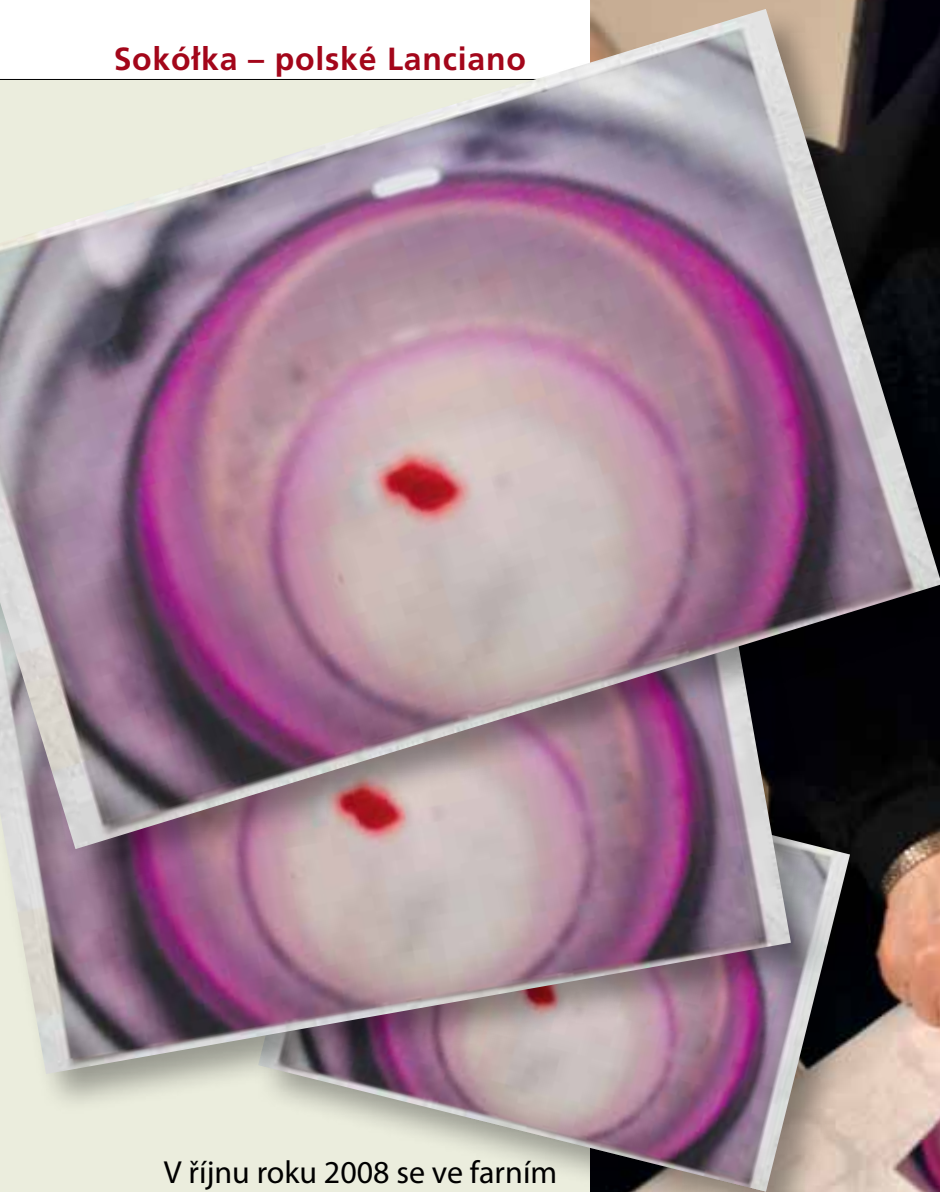
Na konci času dojde Boží království své plnosti. Po všeobecném soudu budou spravedliví navždy kralovat s Kristem, oslaveni na těle i na duchu, a i samotný vesmír bude obnoven. Tuto tajemnou obnovu, která přemění lidstvo i svět, nazývá Písmo „novým nebem a novou zemí“ (2 Petr 3,13).

Také viditelný vesmír je tedy určen k tomu, aby byl přeměněn. Neznáme čas, kdy dospěje ke svému konci země a lidstvo,¹ ani způsob přeměny vesmíru. Tento viditelný svět zohyděný hříchem sice pomine, ale dostává se nám poučení, že Bůh připravuje nový příbytek, novou zemi, ve které přebývá spravedlnost a jejíž blaženost naplní a převyšší všechny touhy lidského srdce po pokoji. Očekávání nové země však nesmí oslabit, nýbrž spíše povzbudit úsilí o zvelebení této země... I když je třeba pečlivě rozlišovat pozemský pokrok od růstu Kristova království, má přesto tento pokrok pro Boží království veliký význam, pokud přispívá k lepšímu uspořádání lidské společnosti.

Srov. *Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.*

1) Vím jen, že to bude v souvislosti s druhým Kristovým příchodem, jak to on sám slíbil.

Kristus zvítězil a nikdo na jeho vítězství už nic nezmění.

V říjnu roku 2008 se ve farním kostele svatého Antonína z Padovy v polské Sokółce přihodila neobyčejná událost. Část konsekrované hostie se proměnila v kousek lidské srdeční svalové tkáň.

Sestra Julia Dubowska ukazuje svůj první snímek ještě nerozpuštěné konsekrované hostie s něčím, co vypadalo jako krvavý kus masa o rozměrech asi 1 x 1,5 cm.

Foto: 4x archiv MSI

Hostie přeměněná na srdeční tkáň

Ráno 12. října 2008

Devatenáctitisícové polské město Sokółka leží v severovýchodním Polsku asi 10 kilometrů od hranice s Běloruskem. V neděli ráno 12. října 2008 v 8:30 slavil otec Filip Zdrodowski ve farním kostele svatého Antonína z Padovy mši svatou. Při

podávání svatého přijímání mu pomáhal otec Jacek Ingielewicz a jedna hostie mu nešťastnou náhodou upadla na zem a zůstala ležet na jednom z oltářních stupňů. Žena, která klečela opodál, si toho povšimla a otce Jacka na to upozornila. Hned ji zvedl ze země. Všiml si, že

hostie je ušpiněná, a tak ji vložil do vascula vedle svatostánku. Vasculum je malá nádobka s vodou, ve které si kněz omývá prsty po podávání svatého přijímání.

Po mši svaté vzala kostelnice sestra Julia Dubowska vasculum do zákristie, vyprázdnila jeho obsah do jiné nádoby,

Kostel sv. Antonína v Sokółce, kde došlo k zázraku. Probošt P. Stanislaw Gnidziejko a sestra Julia, sakristiánka kostela

Foto: 3x archiv MS!

Zpozoroval, že hostie je ušpiněná, a vložil ji do vascula vedle svatostánku.

kteřou uzavřela do trezoru sloužícího v sakristii kostela v Sokółce k uchování bohoslužebných nádob. Klíč od trezoru měla jen ona a otec Msgr. Stanislaw Gnidziejko. Stojí za zmínku, že sestra Julia je členkou Kongregace sester služebnic Ježíše v Eucharistii, které mají zvláštní charisma: uctívat Ježíše přítomného v Nejsvětější Svátosti.

Běžně se znečištěná hostie za pár dní rozpustí...

Sestra Julia se každý den chodila dívat, zda se konsekrovaná hostie v nádobě již rozpustila, protože zanikne-li vnější způsob chleba, zaniká i svátostná přítomnost Ježíše Krista v hostii. Běžně se znečištěná hostie po několika dnech ve vodě úplně rozpustí. Sestra Julia tedy očekávala, že se totéž stane i v tomto případě. Ve chvíli, kdy následující neděli 19. října 2008 kolem osmé hodiny ráno otevřela trezor, ucítila vůni chleba. Domnívala se, že se hostie úplně rozpustila, a že tedy může vyprázdnit obsah vascula do sakrária, jímky poblíž hlavního oltáře. Avšak hostie v nádobě stále nebyla rozpuštěná...

Hostie s kusem masa uprostřed

Když se sestra Julia podívala na hostii v nádobě pozorněji, oněměla úžasem. Uprostřed bílé hostie uviděla něco, co vypadalo jako krvavý kus masa o rozměrech asi 1 x 1,5 centimetru. Sestra Julia upřeně hleděla na hostii. Později přiznala, že se cítila jako Mojžíš zírající na keř v divočině, jak hoří, aniž by ho oheň zničil. Jen se dívala a dívala...

Otec Filip Zdrodowski si povšiml, jak sestra stojí dlouho bez hnutí, a zeptal se jí, co se děje. Sestra Julia mu objasnila, co drží v ruce a jak se tam konsekrovaná

Uprostřed bílé hostie uviděla něco, co vypadalo jako krvavý kus masa o rozměrech asi 1 x 1,5 cm.

hostie dostala. Otec Filip a ostatní kněží v sakristii se šli na proměněnou hostii podívat. Také otec Stanislaw Gnidziejko vypráví o úžasu, se kterým hleděl na krvavou hmotu jakoby vrostlou do bílé hostie. Voda, ve které byla hostie ponořena, zůstala krví nedotčena.

Všichni věděli, že to je konsekrovaná hostie, ve které je přítomen pravý Bůh a pravý člověk – vzkríslený Kristus se svým božstvím i se svou oslavenou lidskou přirozeností. Začali uvažovat, zda tato červená hmota v hostii je výsledkem přirozeného procesu, nebo zda to může být nadpřirozené znamení, kterým chce Kristus sdělit něco velmi důležitého.

Do případu vstupuje arcibiskup

Ještě téhož dne byl o této skutečnosti informován Edward Ozorowski, arcibiskup v Białystoku. Krátce nato arcibiskup Sokółku navštívil. Když hostii prozkoumal, přikázal, aby byla uchovávána v bezpečí a pečlivě sledována. Po deseti dnech od překvapivého nálezu byla 29. října 2008 nádoba s hostií přemístěna do svatostánku v kapli Božího Milosrdenství. Následující den arcibiskup vyjmul zbytek hostie z vody, položil ho na bílý korpórál a uložil do svatostánku. Červe- ▷

Vybrané eucharistické zázraky v dějinách Církve

Scete (Egypt), **3. až 5. stol.** (tuto nejstarší zprávu o eucharistickém zázraku obsahují tzv. *Apophthegmata Patrum – Výroky otců*): Jeden z otců žijících v poušti pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii a vykládal ji pouze symbolicky. Jeho spolubratři mu vyprosili znamení. Po proměňování se místo hostie objevil chlapec Ježíš, byl proboden, do kalicha vytekla skutečná krev. Poté se vše vrátilo do původní podoby Eucharistie.

Sv. Marie Egyptská, Palestina, kolem roku **400** (zapsáno jeruzalémským biskupem, patriarchou Sofroniem): Marie, dřívější hříšnice, která konala pokání v pustině u řeky Jordánu, požehnala jeho vody znamením kříže a pak po nich přešla, „jako by to byla pevná země“, aby se dostala na druhý břeh k otci Zosimovi, který jí přinesl svaté přijímání.

Lanciano (Itálie), **750**: Kněz pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Po vyslovení konsekračních slov se hostie přeměnila na maso a víno v krev. Uchovávané relikvie byly v roce 1970–1971 podrobeny velmi rozsáhlému vědeckému výzkumu – celkem asi 500 různým testům, které potvrdily, že jde o skutečné lidské maso (srdeční tkáň) a krev (skupina AB) a že stav, v jakém se po více než 12 stoletích nacházejí (tj. čerstvost zkoumané tkáně a vzorků krve), je z vědeckého hlediska zcela nevysvětlitelný.

Trani (Itálie), kolem roku **1000**: Hostie ukradená z kostela nějakou ženou začala v jejím domě velmi intenzivně krváčet.

Itálie, 1050 (svědkem zázraku byl sv. Petr Damiani, učitel Církve; popisuje ho ve svém díle *Opuscul. XXXIV; Patrol. Lat., tom. CXLV. col. 573*): Kněz přistihl ženu, která po Svatém přijímání schovávala Eucharistii do kousku plátna, aby ji použila pro čarodějnické obřady. Když plátno rozbila, polovina hostie byla přeměněná v maso, druhá polovina měla původní vzhled Eucharistie.

Bettbrunn (Německo), **1125**: Zbožný rolník chtěl mít doma Eucharistii, a proto si ji donesl (přesněji řečeno ukradl) po Svatém přijímání tajně domů. Nosil ji ukrytou v holi. Znesvěcenou hostií, která mu upadla na zem, nemohl zvednout ani on, ani přivolaný kněz, ani biskup Hartwich z Regensburgu, dokud se biskup nezavázal slibem, že na tom místě postaví kapli k uctění Eucharistie, ve které bude hostie uložena (1330 byla kaple zničena požárem, později obnovena). ▶

nohnědá krvavá hmota na korporálu zinkrustovala a v tomto stavu zůstává dodnes. Po třech letech, dne 2. října 2011, byla slavnostně přenesena zpět do kostela a vystavena k adoraci v kapli Panny Marie Růžencové.

Posudek vědců

V roce 2009 poslala metropolitní arcibiskupská kurie v Białystoku dvěma profesorům Lékařské univerzity v Białystoku – Marii Sobaniec-Lotowské a Stanislawu Sulkowskému – dopis se žádostí, aby vypracovali vědecký posudek o „materiálu přilnutém na hostii uchovávané ve farním kostele sv. Antonína z Padovy v Sokółce“. Oba profesori se už třicet let specializují na oblast histopatologické diagnostiky. Pracují ve dvou samostatných institutech Białostocké lékařské univerzity: v Institutu lékařské patomorfologie a Institutu všeobecné patomorfologie.

Profesorka Maria Sobaniec-Lotowska odebrala v Sokółce za přítomnosti zvláštní komise vzorek záhadné hmoty na hostii. „Když jsem odebrala vzorek,“ uvádí, „neměla jsem tušení, co tato hmota je. Získala jsem jen malé množství. Hmota měla hnědou barvu a byla těsně spojena se zachovalým kusem Svaté hostie.“

Výsledky rozborů, které oba odborníci uskutečnili nezávisle na sobě, se shodovaly. Hmota, ve kterou se část hostie proměnila, je svalová tkáň charakteristická pro lidské srdce v okamžiku smrtelné agónie.

Výsledek patomorfologického výzkumu, datovaný 21. lednem 2009, je obsažen v protokolu uloženém v białostocké metropolitní kurii. V závěru provedené expertizy se konstatuje: „Materiál zaslaný k posouzení ukazuje na tkáň srdečního svalu, přinejmenším se jí podobá nejvíce ze všech tkání živých organismů.“ Profesorka Sobaniec-Lotowska dodává: „Námi analyzovaný materiál zcela určitě předsta-

V závěru provedené expertizy se konstatuje: „Materiál zaslaný k posouzení ukazuje na tkáň srdečního svalu...“

Profesorka Maria Sobaniec-Lotowska

Profesor Stanislaw Sulkowski

„... přinejmenším se jí podobá nejvíce ze všech tkání živých organismů.“

vuje tkáň – srdeční tkáň.“ (srov. shrnutí výzkumů prof. Marii Sobaniec-Lotowskou: [youtube.com/watch?v=mfp3W_jRTuY](https://www.youtube.com/watch?v=mfp3W_jRTuY))

Tkáň vrostlá do hostie

Maria Sobaniec-Lotowska, která pracovala na jednom ze dvou rozborů odebraného vzorku, vysvětluje: „Fragment materiálu odebraný z korporálu jsme zkoumali histologicky, tzn. za použití optického (světelného) mikroskopu, a ultrastrukturálně, tzn. za použití elektronového (transmisního) mikroskopu. A co je neobyčejně zajímavé: Pozorovali

Relikviář se zázračně proměněnou hostií z kostela v Sokółce

Foto: archiv MSI

„Takové změny vzniknou pouze na vláknech živých (ne nekrotických) a ilustrují rychlé kontrakce srdečního svalu v předsmrtné chvíli, to znamená v agónii.“

jsme vzájemné pronikání struktury hostie s vlákny srdečního svalu. Tkáň, která se objevila na hostii, s ní byla velmi úzce a neoddělitelně spojena, což je důležitým

dokladem toho, že se nemohlo jednat o jakýkoli lidský zásah. (srov. shrnutí výzkumů prof. Marií Sobaniec-Lotowskou: [youtube.com/watch?v=mfp3W_jRTuY](https://www.youtube.com/watch?v=mfp3W_jRTuY)) ▷

▷ **Ferrara (Itálie) 1171:** O slavnosti Zmrtvýchvstání 28. března při mši, kterou sloužil otec Petr z Verony, začala z proměněné hostie stříkat krev až na strop krypty, ve které se mše svatá konala. Stopy krve na stropě krypty, nad kterou je vystavěna bazilika Santa Maria in Vado, jsou dosud viditelné.

Augsburg (Německo), 1194–99: Hostie, kterou si jedna žena v roce 1194 odnesla tajně domů, se proměnila, jak se ukázalo v roce 1199, v maso. Po jejím přenesení do kostela se děly další mimořádné úkazy, dosvědčené mnoha svědky.

San Juan de las Abadesas (Španělsko, východní Pyreneje), 1251: Do dutiny v Kristově čele na dřevěném sousoší Snímání z kříže, umístěném nad oltářem v klášterním kostele, byla uložena hostie a časem zapomenuta. V roce 1426 byla dutina znovu objevena – se zcela neporušenou, v plátně zabalenou hostií, proměněnou v roce 1251. Od té doby je dutina s hostií přeplátovaná stříbrem.

Bolsena (Itálie), 1263: Kněz Petr z Prahy, který putoval do Říma, pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii; po konsekracích slovech začala z proměněné hostie skapávat na plátno (korporál) krev. Zázrak prověřoval papež Urban IV., který byl tehdy v nedalekém městě Orvieto. Zázrak byl jedním z podnětů k zavedení slavnosti Těla a Krve Páně o rok později (hymny ke slavnosti na žádost Urbana IV. složil sv. Tomáš Akvinský). Krví potřísněný korporál je uchováván v katedrále v Orvieto.

Paříž, 1290: Muž ukradl o Velikonocích hostii a chtěl ji znesvětit – po probodení nožem začala hostie krváčet, po vhození do nádoby s vroucí vodou vystoupila nad nádobu. Na místě jeho domu byla vystavěna kaple, ve které byla uctívána Eucharistie. Hostie-relikvie se ztratila za francouzské revoluce. Událost je doložena řadou písemných pramenů.

Glotowo (Polsko), 1290: V době nájezdů Litevců někdo ukryl před znesvěcením stříbrné pozlacené ciborium. Zakopal ho na poli. Zůstala v něm (snad nedopatřením) proměněná hostie. Litevci zcela zničili vesnici i kostel. O schovaném ciboriu nikdo nevěděl. Neporušená hostie se našla až o mnoho let později podle zvláštního chování zvířat při orbě.

Santarém (Portugalsko), 13. stol.: Hostie, kterou ukradla nějaká žena na pokyn čarodějnice, začala krváčet a krvácela ještě i po vrácení do kostela. Zázrak pak pokračoval v roce 1340, kdy se původní relikviář z vosku při otevření svatostánku rozpadl na kousky. ▷

▷ **Herkenrode a Hasselt** (Belgie), **25. 7. 1317**: Při návštěvě kněze u nemocného se na hostii objevily stopy krve, když se jí kdosi z rodiny ze zvědavosti dotkl. Kněz nesl zkrvavenou hostii do opatství Herkenrode a během cesty 1. 8. 1317 se na ní před mnoha svědky objevila Kristova tvář. Dnes je hostie uchovávána v katedrále sv. Quintina v Hasseltu.

Walldürn (Německo), **1330**: Kněz rozlil z nepozornosti víno proměněné v Kristovu Krev na korporál a ta na něm vytvořila obraz ukřižovaného Krista obklopeného jedenácti stejnými obrazy jeho tváře. Obraz je možno dodnes vidět pomocí fotografie pořízené v ultrafialové části spektra (podrobněji v článku Svatá Krev ve Walldürnu, *Milujte se!* č. 12/2010, str. 14–16, on-line v archivu dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Stiphout (Nizozemí), **1342**: Výjimečným způsobem byly před plameny zachráněny proměněné hostie ve svatostánku při požáru kostela. Více než dvě století pak byly uchovávány zcela neporušené – až do roku 1557, kdy se jejich stopy ztrácí v době nepokojů spojených s nastupujícím protestantismem.

Ludbreg (Chorvatsko), **1411**: Kněz pochyboval o reálné přítomnosti Krista v Eucharistii; během mše svaté se víno po proměňování přeměnilo v krev. Papež Lev X. vydal roku 1513 bulu, která schvaluje veřejné uctívání relikviáře s Kristovou krví. Od roku 1994 je relikviář se zachtalou Kristovou krví uchováván v nově vybudované svatyni.

Bagno di Romagna (Itálie), **1412**: Převor Lazzaro da Verona z baziliky Panny Marie Nanebevzaté v Bagno di Romagna pochyboval při proměňování o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Když pronášel slova proměňování nad kalichem s vínem, víno se před jeho očima proměnilo v krev, kalich přetekl a vyžil se na korporál, který nasákl krví.

Zaragoza (Španělsko), **1427**: Hostie ukradená pro čarodějnické obřady (výrobu nápoje lásky) se změnila v malé zářící dítě, které bylo v procesí neseno biskupem do katedrály za doprovodu celého města. V katedrále se proměnilo zpět v hostii. Zápis o události je uchováván na radnici v Zaragoze, v katedrále se nachází vyobrazení události.

Asti (Itálie), **1535**: Při mši svaté 25. července 1535 v kostele San Secondo začala z hostie téct krev, když ji kněz sloužící mši svatou rozlomil. O zázraku a s ním spojených obráceních se dochovaly četné ▷

Výstava o eucharistickém zázraku v kostele v italském Lancianu

Foto: Wikimedia Commons, Junior

Historie svědčí o řadě mimořádných událostí – proměně chleba hostie a nebo vína v kalichu v lidské tkáň, krev...

Největší zázrak

Při každé mši svaté jsme svědky velkého zázraku: sám Bůh proměňuje při konsekračních slovech kněze chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista. Barva, hmotnost, struktura, tvar, chuť, vůně a všechny další charakteristiky (vše to, co filosofové nazývají „případky“) zůstávají zachovány. Mění se však „podstata“ – to, čím věc je. Protože případy chleba a vína zůstávají, smysly změnu nevnímáme, přístroji ji nezměříme. Ale věříme v ni. Bůh sám, když se stal člověkem, nám to řekl: „Vezměte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo... Toto je kalich mé krve... Toto je smlouva nová a věčná, to konejte na mou památku.“ A on se nemůže mýlit a nemůže ani lhát.

Historie svědčí o řadě mimořádných událostí – proměně chleba hostie a nebo vína v kalichu v lidské tkáň, krev... Bůh tak někdy zvláštním způsobem (viz přehled některých eucharistic-

kých zázraků v bočních sloupcích na str. 8–11 tohoto čísla) posiluje naši víru ve svou reálnou přítomnost v Eucharistii, pomáhá naší nevěře a nebo nás napomíná kvůli naší vlažnosti tváří v tvář největšímu tajemství křesťanského života.

To je zřejmé i smysl události, která se stala v roce 2008 v polské Sokółce. Proměnění konsekrované hostie ve svařovanou tkáň charakteristickou pro lidské srdce v okamžiku smrtelné agónie nám všem připomíná, že každá mše svatá je zpřítomněním utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista a že Kristus je opravdu přítomen v konsekrované hostii ve své oslavené, vzkříšené lidské podobě, aby nám nabídl sám sebe jako protijed proti hříchu a smrti. A jako pokrm pro věčný život.

P. Mieczyslaw Piotrowski, SChr ■
(upraveno, přeložila Irena Němcová)

Bůh tak někdy zvláštním způsobem posiluje naši víru ve svou reálnou přítomnost v Eucharistii.

Zjistili jsme, že cytoplazma fragmentu svalových vláken vnořených do podkladu, který může odpovídat struktuře hostie, se barvením hematoxylinem-eozímem Mayerovým zbarvila do růžova, v ohnisku dost intenzívně, zatímco buněčná jádra uložená především centrálně (!), což bych chtěla na tomto místě zdůraznit, do tmavomodra. Centrální uložení buněčných jader ukazuje na to, že se jedná o lidský srdeční sval. Při výzkumu kousků tkání jsme pozorovali vlastnosti výrazné stupňující se segmentace vláken, tzn. poškození jader v místě interkalárních disků, a fragmentace, tzn. poškození jader za interkalárními disky. Rovněž i na jednotlivých vlákních jsme nacházeli obrázky, které mohou odpovídat stahům. Takové změny vzniknou pouze na vlákních živých (ne nekrotických) a ilustrují rychlé kontrakce srdečního svalu v předsmrtné chvíli, tzn. v agónii." (srov. shrnutí výzkumů prof. Marii Sobaniec-Lotowskou na: [youtube.com/watch?v=mp3W_jRTuY](https://www.youtube.com/watch?v=mp3W_jRTuY)).

▷ písemné dokumenty a ještě v roce 1535 papež Pavel III. udělil svým apoštolským listem plnomocné odpustky těm, kteří v den výročí události navštíví toto místo.

Řím, 1610: Na kamenných oltářních stupních jedné z kaplí v kostele Santa Pudenziana v Římě je dodnes vidět otisk proměněné hostie, která na ně upadla knězi, který sloužil mši svatou a přitom pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii.

Pressac (Francie), 1643: Při požáru se rozlavila téměř celá nádoba, ve které byla uchovávána proměněná hostie, která však zůstala ohněm nedotčena.

Siena (Itálie), 1730: V bazilice svatého Františka v Sieně jsou již téměř tři století uchovávány hostie, které byly v roce 1730 ukradeny a pak nalezeny zcela neporušené v blátě. Zůstávají neporušené dodnes. Žádný z řady výzkumů provedených v průběhu minulého století nedokázal objasnit tento jev (srovnávací vzorky při ekvivalentních podmínkách uchovávání podlely naprosté zkáze dříve než za deset let). Jan Pavel II. v roce 1980 při návštěvě kaple, kde jsou zázračným způsobem nedotčené hostie uchovávány, řekl: „Toto je reálná přítomnost!“

Scala (Itálie), 1732: Při adoracích Nejsvětější Svatosti v klášteře Nejsvětějšího Spasitele ve Scale se podle četných svědectví (k očitým svědkům patřil i biskup ze Scaly a také učitel církve sv. Alfons Maria Liguori) na hostii vystavené v monstranci po tři měsíce objevovala znamení Kristova umučení.

Onil (Španělsko), 1824: Ze svatostánku ukradená velká hostie byla po několika dnech nalezena na poli. Přesto, že to bylo v listopadu, byla zcela neporušena vlhkostí a dalšími povětrnostními vlivy. V tomto stavu nedotčeném stárnutím a vnějšími vlivy zůstala až dodnes.

Sain-Andé (ostrov La Réunion v Indickém oceánu), 1902: Při pozdvihování se na hostii objevila Kristova tvář. Tvář na hostii vystavené v monstranci pak mohly po dobu několika hodin spatřit tisíce svědků.

Chirattakonam, Trivandrum (Indie), 2011: Na hostii umístěné v monstranci se ukázala lidská tvář. Postupně objevování tváře je zdokumentované řadou fotografií.

Připravila Hana Jahodová (upraveno) ■

Pramen: catholicdoors.com/misc/eucharisticmiracles.htm

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

V Eucharistii je skutečně, reálně a podstatně přítomno Tělo a Krev Ježíše Krista. ^[De fide]

Kristus se v Eucharistii stává přítomným skrze proměnu celé podstaty chleba ve své Tělo a celé podstaty vína ve svou Krev. ^[De fide]

Způsoby (vzhled, vůně, vlastnosti... – pozn. red.) chleba a vína zůstávají i po proměnění podstaty. ^[De fide]

Svatostné způsoby si i po proměně podstaty ponechávají svou fyzickou realitu. ^[Sent. cert.]

V Eucharistii je přítomný celý Kristus – jeho Tělo a Krev, jeho (lidská – pozn. red.) duše a jeho božství. ^[De fide]

Pod každou způsobou (tedy jak pod způsobou chleba, tak pod způsobou vína – pozn. red.) je přítomný celý Kristus. ^[De fide]

V každé části obou způsob je i po rozdělení přítomný celý Kristus. ^[De fide]

Tělo a Krev Kristovy jsou v Eucharistii po konsekraci přítomny trvale (dokud trvají způsoby chleba a vína – pozn. red.). ^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus

Jak máme správně uctívat Pána Ježíše přítomného ve chlebu a víně?

Protože Bůh je přítomen v konsekrovaných způsobách chleba a vína, musíme tyto svaté dary chovat v největší úctě a klanět se v nich našemu nejsvětějšímu Pánu a Vykupiteli.

Pokud po skončení mše svaté ještě zbudou konsekrované hostie, jsou uchovávány v posvátných nádobách ve svatostánku. Protože je v něm přítomen „Nejsvětější“, je svatostánek tím nejčestnějším místem každého kostela. Před každým svatostánkem poklekáme (pokud je v něm uchovávána Nejsvětější svátost oltářní, což „signalizuje“ červené světlo – tzv. věčné světlo – v jeho blízkosti – pozn. red.). Ten, kdo skutečně následuje Ježíše Krista, dozajista ho poznává v těch nejobožejších a slouží mu v nich. Ale také si najde pár tichých chvil před svatostánkem, aby tu vyznal svou lásku svatostnému Pánu.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

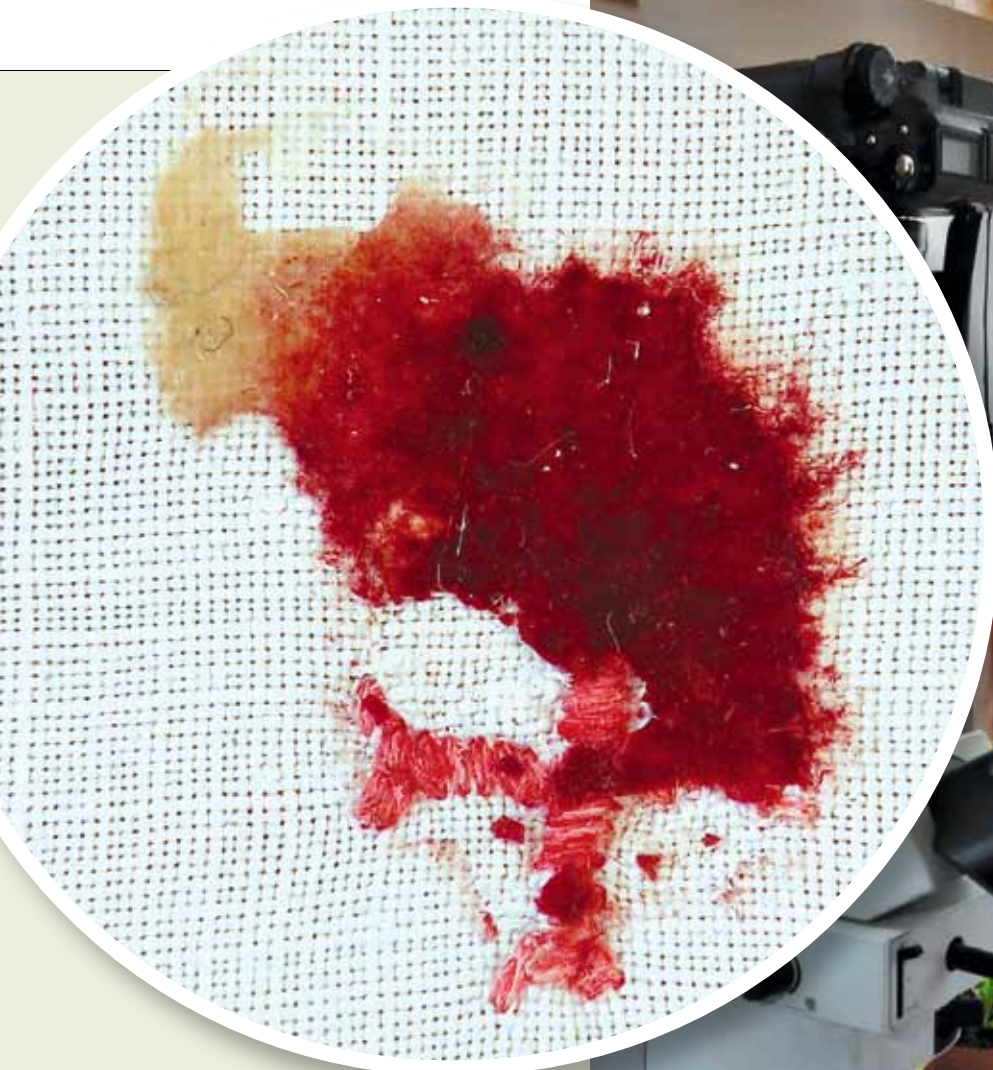

Foto: "Mikael" film production

Miroslav Rucki je spolupracovník mezinárodní redakce časopisu „Milujte se!“. Osobně navštívil profesorku Marii Sobaniec-Lotowskou z Lékařské univerzity v Białystoku, která v roce 2009 na žádost metropolitní arcibiskupské kurie v Białystoku odebrala vzorek záhadné hmoty z konsekrované hostie v polské Sokółce a která patří k vědcům, kteří analyzovali odebraný materiál (viz předcházející článek).

Profesorka Maria Sobaniec-Lotowska v laboratoři. Nahoře: Zbytek konsekrované hostie ze Sokółky proměněné v tkáň lidského srdce na textilii korporálu s vyšivkou kříže

Foto: archiv IMS!

Fakta hovoří jasně

Vědec stojící před zázrakem

Profesorka Maria Sobaniec-Lotowska je významná vědecká pracovnice. Její akademické úspěchy uznávají lékaři v Polsku i v zahraničí. Když mi tedy ukázala udivu-

jící fotografie (fotomikrografy) pořízené s pomocí optické a elektronové mikroskopie, neměl jsem důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. A to, co jsem viděl, opravdu vzbuzovalo údiv.

Věda funguje na principu ověřitelnosti. To, co jeden badatel objeví nebo pozoruje, musí být nezávisle ověřitelné dalšími vědci. Teprve pak je možno považovat výzkum za objektivní skutečnost. Nese-

tkal jsem se s druhým z vědců, s prof. Stanislawem Sulkowským, který nezávisle zkoumal stejné vzorky a došel k totožným závěrům, ale jeho podpis na výzkumné zprávě je pro mě dostačující. Tito dva profesori mi předložili nezvratnou, vědecky prokázanou skutečnost: že kousek hostie je spojen se svalovou tkání lidského srdce.

Struktura chleba a struktura tkáně

Mnoho let se zabývám pozorováním předmětů a struktur pod mikroskopem. Studuji mikrogeometrii různých povrchů. Proto tedy když jsem viděl fotografie, které mi prof. Maria Sobaniec-Lotowska ukázala, nebylo pro mě vůbec těžké rozlišit strukturu hostie a svalové tkáně a drobných krevních cév, které s ní byly spojeny. Tyto nesourodé materiály – chléb a svalová tkáň – byly spolu na vzorku odebraném z proměněné hostie v Sokółce tak spojené, jako by tvořily jedinou, neporušenou, překvapivou strukturu chleba, který je zároveň lidským tělem. Podle všeho, co známe, je vyloučeno, aby k takové fúzi došlo uměle, nebo dokonce samovolně. Proto tito dva profesori byli nuceni potvrdit, že materiál, ze kterého je hostie vyrobena, se záhadně proměnil v srdeční svalovou tkáň.

Věda konstatuje fakta a jejich „nevysvětlitelnost“

Profesorka Sobaniec-Lotowska mi vysvětlila, že nelze mít pochyb o tom, že části těla pozorované pod mikroskopem patří lidskému srdci. Byly zde vidět i všechny lékařské vědě známé morfologické změny, které nastávají při agónii. Profesorka ve své závěrečné zprávě jako specialista s třicetiletou zkušeností v oblasti patomorfologie poctivě popsala výsledky svých zjištění, které postoupila białostocké metropolitní kurii. Od října 2009, kdy církevní komise uveřejnila své komuniké, nebyly zaznamenány žádné podstatné výhrady, pokud jde o spolehlivost těchto výsledků. Poctivý vědec, bez ohledu na to, zda věřící, či nevěřící, musí prostě konstatovat, že má co do činění s jevem z vědeckého hlediska nevysvětlitelným.

„Zázrak“ není v biblické mluvě jen „divadlo“

Musíme si připomenout, že zázrak, tak jak ho chápe evangelium, není jen nějaká ohromující nebo nevysvětlitelná událost. To, co se dnes v moderním jazyce označuje slovem „zázrak“, znamená v původ-

Foto: Flickr, Lab Science Career (CC BY-NC-ND 2.0)

Věda funguje na principu ověřitelnosti. To, co jeden vědec objeví nebo pozoruje, musí být nezávisle ověřitelné dalšími.

ním jazyce bible „projev Boží moci“ nebo „znamení, které něco potvrzuje“. Bůh není žádný kouzelník, který se snaží lidi ohromit nějakými lacinými triky. Bůh nám má co sdělit a pravdu svých slov potvrzuje viditelným projevem své moci.

Jasnost, která šokovala už Ježíšovy žáky

V evangeliu jsou slova Ježíše Krista o Eucharistii jasná a jednoznačná – nepřipouštějí jen symbolický výklad. Přeložena zcela doslovně z řečtiny (jazyka Nového zákona) znějí takto: „Kdo kouše moje maso... má život věčný.“ (Jan 6,54) Sloveso *trógó*, které je v Janově evangeliu použito čtyřikrát po sobě (Jan 6,54.56.57.58), totiž znamená nejen „jezení“, ale přímo „žvýkání“ či „kousání“ a podstatné jméno *sarx* má v řeckých slovnících jako hlavní význam uváděno „maso“. Tato živá slova poukazují na nepředstavitelnou skutečnost. Kristovi učedníci měli „žvýkat“ jeho tělo, jíst jeho maso a pít jeho krev. Apoštolové museli být zděšeni, když při Poslední večeři slyšeli tato slova. Dokonce Ježíšovo kázání o Eucharistii, které se odehrálo řadu měsíců před Poslední večeří (Jan 6,22–66), také skutečně vyvolalo odchod mnoha jeho učedníků!

Pozn. redakce: Kdyby byla slova o jezení Ježíšova těla míněna obrazně, celý text by

nedával smysl, protože „jíst něčí tělo“ znamená v židovské obrazné mluvě někoho krvavě pronásledovat, jak se může každý přesvědčit v textech ze Starého zákona. Například ve 27. Žalmu čteme: „Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé...“ (Žalm 27,2) a podobný obraz najdeme i u starozákonního proroka Micheáše: „Požirají maso mého lidu, sdírají z nich kůži... (Mich 3,3). Pán Ježíš zcela jistě nechtěl říci: „Kdo >

Chléb a svalová tkáň byly na vzorku spolu tak spojené, jako by tvořily jedinou, neporušenou, překvapivou strukturu chleba, který je zároveň lidským tělem.

Společný výstav Nejsvětější Svátosti a relikviáře se zázračně proměněnou hostií z kostela v Sokółce

Foto: archiv MSJ

Církev učí, že oběť, kterou nám všem Kristus tehdy přinesl, je zpřítomněna v Eucharistii na oltářích po celém světě.

evangelia, po tom, co většina učedníků znechuceně odešla, Ježíš zmiňuje budoucí Jidášovou zradu – viz Jan 6,66–71). Tato slova byla prostě příliš silná na to, aby je lidská mysl dokázala přijmout. Až teprve po Ježíšově vzkříšení a vylití Ducha Svatého byli učedníci schopni plně přijmout pravdu o proměně eucharistického chleba v opravdové Tělo Kristovo. I svatý Pavel, který při Poslední večeři nebyl přítomen (nepatřil tehdy ještě k Ježíšovým učedníkům), musel toto „učení“ přijmout (1 Kor 11,23–29).

Památka, která není pouhou vzpomínkou

Církev učí, že oběť, kterou nám všem Kristus tehdy přinesl, je zpřítomněna v Eucharistii na oltářích po celém světě. Evangelisté vyjádřili tuto udivující pravdu slovem *anamnésis*, které se obvykle překládá jako „památka“ („... to činite na mou památku“, srov. např. Lk 22,19). To však není úplně přesný překlad, ale nemáme jedno slovo, kterým bychom mohli tento výraz výstižněji přeložit. Přesný význam dokážeme opsat jen víceslovným spojením. V původním židovském kontextu totiž toto slovo znamenalo „zpřítomnění něčeho, co se kdysi stalo“. Když Židé dodržují každotýdenní Šabat, činí tak „na památku na dny stvoření světa“. Podle svého chápání zpřítomňují, tj. vlastně znovu ožívují den odpočinku, jak se stalo kdysi na počátku věků. Když zachovávají každoroční Paschu (Pesach), jednají tak, jako by i oni všichni byli skutečně účastni události v Egyptě.

Tento význam je přesně obsažen v Ježíšových slovech „to činite na mou

památku“: jedná se o zpřítomnění něčeho, co se kdysi stalo – znovu být tajemným, duchovním způsobem „při tom“.

Skutečnost, která vzbuzuje odpor

Výše uvedené skutečnosti jsou objektivní fakta. A faktem také je, že tato skutečnost budila odpor již v Ježíšově době a dodnes ho mezi mnohými lidmi vyvolává.

To se neprojevovalo jen odchodem mnoha Ježíšových učedníků, když poprvé začal hovořit o Eucharistii. Již tehdy „mnozí z nich řekli: To je tvrdá řeč! Kdo to může poslouchat?“ (Jan 6,60) Pro mnohé to byl zlomový okamžik, protože jak svědčí evangelista Jan: „Od té chvíle ho mnoho učedníků opustilo a už s ním nechodili.“ (Jan 6,66)

Policejní vyšetřování

Podobně vášnivě reakce vyvolala u některých lidí i zpráva o zázraku v Sokółce. Nebylo málo těch, kteří se snažili zpochybňovat provedené výzkumy – bez toho, že by prostudovali dokumentaci o nich a podrobně se seznámili se všemi fakty.

Našli se i takoví, kteří podali trestní oznámení a informovali prokuraturu, že vzhledem k tomu, že kněz vlastní kousek lidského srdce, určitě spáchal vraždu. Úřady zahájily vyšetřování. Policie vykonala návštěvu u kněze. Monsignor jim ukázal vrahy i jejich oběť: jak Pilát Pontský, který se v Ježíšově procesu dopustil justiční vraždy, tak i jeho oběť Ježíš Kristus jsou skutečné historické postavy. A kdybychom chtěli být důslední, pak část viny leží i na každém z nás. Víme přece, že to byly naše viny, které on nesl, a naše nepravosti, pro které trpěl. To už je ale mimo rámec policejního vyšetřování... Policie svými obvyklými postupy nashromáždila všechna příslušná fakta a vyslechla svědky. Mimo veškerou pochybnost byly tyto okolnosti případu: kdo uložil hostii do nádoby s vodou a proč, kdo ji uzamkl v trezoru, kdo měl k němu klíč a kdo si jako první povšiml neobvyklých změn na hostii. Prokurátor tedy případ odložil.

mě pronásleduje, má věčný život...“ ani „kdo mě pronásleduje, ten zůstává ve mně a já v něm.“ A když obrazný výklad Ježíšových slov nedává smysl, nezbyvá než je brát doslovně.

Také Ježíšova slova při Poslední večeři: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo,“ (Mt 26,26) nejsou myšlena nijak obrazně; řecké sloveso *esthió*, které je zde použito, je totiž hodně naturalistické, může znamenat jak jíst, tak žrát – prostě přijímat potravu... Tato Ježíšova slova byla možná tou poslední kapkou, která pobídla Jidáše Iškariotského k uskutečnění jeho zrádného plánu (srov. Lk 22,19–21, kde řeč o Jidášově zradě navazuje bezprostředně na slova, kterými Pán Ježíš ustanovil Eucharistii; a také bezprostředně po eucharistické řeči v 6. kapitole Janova

Mše svatá v kostele sv. Antonína v Sokółce

Foto: archiv MŠJ

Slovo „anamnésis“, použité evangelisty a překládané jako „památka“, znamenalo v židovském kontextu „zpřítomnění něčeho, co se kdysi stalo“...

Neuvěřitelné, ale nepopíratelné

Reakce některých lidí na zázrak v Sokółce připomínají vtip o dvou mužích, kteří v ZOO poprvé uvidí žirafu. Dlouho si ji prohlížejí a pak jeden řekne tomu druhému: „Nevěř tomu, to prostě není možné.“ Často se divím, proč si lidé, kteří popírají jasná, nevyvratitelná fakta, říkají „racionalisté“. Objektivní realita zůstává objektivní realitou bez ohledu na to, zda ji považují za možnou, nebo nemožnou. Podrobně zdokumentované svědecké výpovědi i dvě nezávisle provedené

vědecké analýzy dokazují, že v srdeční tkáň proměněná hostie v Sokółce není přírodní anomálie ani podvod. Je to potvrzení skutečné proměny chleba v Tělo Kristovo, které je „jezeno“ při každé eucharistii slavené ve společenství jeho učedníků. Nadpřirozené potvrzení

... tento význam je přesně obsažen v Ježíšových slovech „to činíte na mou památku“.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak často by se měl katolický křesťan účastnit mše svaté?

O všech nedělích a zasvěcených svátcích je katolický křesťan zavázán účastí na mši svaté. Avšak ten, kdo skutečně vyhledává Ježíšovo přátelství, následuje Ježíšovo pozvání ke stolu, kdykoliv má k tomu možnost.

„Nedělní povinnost“ je pro skutečného křesťana pojmem stejně nevhodným, jako by byla pro zamilovaného „povinnost líbat“. Nikdo nemůže žít ve skutečně živém vztahu s Ježíšem, pokud nezajde tam, kde na nás čeká Pán. Proto je mše svatá pro křesťana odevávna „srdcem neděle“ a nejdůležitějším bodem týdenního programu.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

– to ano... Nicméně naprosto skutečně, nepopíratelné a zřejmé komukoliv, kdo se poctivě přesvědčí o pravdě.

Bůh očekává tvou odpověď

Boží trpělivá láska nezná mezí. Bůh se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži (srov. Flp 2,8). Má absolutní moc nad světem, a přesto se vydává do rukou člověka a přeje si jen naši lásku a důvěru. Můžeme ho ignorovat? Můžeme odmítnout tak velkou lásku?

Fakta hovoří pro ně. Ježíš Kristus nevyřkl planá slova. On opravdu nabídl své tělo v oběť, a tak vykoupil celé lidstvo. Zvolil si smrt a vzkříšení, aby umožnil naši spásu. Zpřítomňuje svou oběť a její důsledky v životě všech, kdo v něho vloží svou důvěru: „Kdo jí moje tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54). Nyní všechno záleží na mně a na tobě. Tak málo se od nás žádá: důvěřovat a přijímat to, co nám Ježíš dává. Nenechme si ujít tento jediný prostředek, jak získat věčný život. Odmítněme všechny hříchy a následujme Ježíše ke svatosti, k opravdovému životu a opravdové lásce.

Připravil Miroslav Rucki (upraveno) ■

Foto: Flickr, Surfing The Nations (CC BY-NC-ND 2.0)

Krev za krev

Máme svobodu, máme skoro všechno... Máme možnost svou víru společně a veřejně vyznávat, účastnit se bohoslužeb, máme svátosti – nikdo nám je nebrání přijímat. Stojí za to, občas si připomenout, že to není až taková samozřejmost, jak se může zdát. Poslechněte si jeden z řady pozoruhodných příběhů, které do sbírky „A já jsem s vámi i za železnou oponou“ sesbíral dnes již neznámý autor.

Stalo se to kdesi v Číně. Farní škola. Drobotina se žlutou pleť a šikmýma očima pronáší slova modlitby. Pružný rytmus čínštiny zní melodicky z dětských úst.

„Možná, že se všichni společně nahlas modlíme naposledy,“ myslí si malá Li. „Vždyť nikdo neví, co s námi bude...“ A s ještě větší pozorností myslí na to, co

říká: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes...“ Li jí chléb jen málokdy. Denně jí ráno, v poledne a večer rýži. „Sestřičko,“ zeptala se jednou, „proč Pán Ježíš neřekl: Dej nám každý den rýži?“ Překvapená sestra Eufrosina, špatný teolog, ale člověk zlatého srdce, jí to vysvětlila: „To proto, že chléb znamená i Eucharistii. Prošíš Krista o denní svaté přijímání. Tvoje tělo potřebuje rýži, ale tvá duše, ta je mnohem dražší než tvé tělo, touží po tomto Chlebě, který je Chlebem života.“

V květnu byla Li u prvního svatého přijímání. Řekla Ježíšovi v hloubi své duše: „Dávej mi každý den tento chléb, aby má duše žila a byla zdravá.“ Od té doby přistupovala Li ke svatému přijímání denně. Celkem již 47krát.

Náhle se otevírají dveře. Ve dveřích stojí komisař v doprovodu čtyř milicionářů. Vytáhne listinu, ostrým hlasem přečte několik vět a zamíří ke kříži, visícímu na zdi. Strhne ho, hodí na zem, dupe po něm a křičí: „Nová Čína už nemůže trpět takové pověry.“

Za čtvrt hodiny vešli Li a její rodiče, oba s rukama svázanýma za zády, v doprovodu policistů do chrámu, naplněného k prasknutí. Milice sem nahnala všechny obyvatele vesnice na jakési nové kázání, které podle komisařova mínění „skoncuje s hloupostmi jednou provždy“.

Komisař vystoupil na stupně oltáře a s křikem a silnou gestikulací se snažil dokázat, že tak jasné, jako že $1 + 1 = 2$, je i to, že misionáři jsou agenti amerického imperialismu. Klamali, aby z nich vymámili peníze... Potom hromovým hlasem přikázal policistům, aby rozbili svatostánek. Obrátil se k množství lidu, řekl: „Teď uvidíme, zda se umí ten váš Kristus bránit. Podívejte se, co s ním udělám.“ S těmito slovy vyhodil z ciboria na zem všechny hostie. Ohromený dav ustoupil.

Li potlačila výkřik. Co to udělali s jejich Chlebem? Nečekala jako ostatní, že se z nebe ozve hrom. Pro svou víru nepotřebuje zázraky.

Komisař se zlostně rozesmál: „Vidíte, že vaše náboženství jsou jen povídky.“

Kdyby váš Kristus byl v tomto chlebě, nedovolil by mi, abych se mu vysmíval.“

„I Pilát se mu vysmíval,“ myslí si Li, „ale Kristus ho nezabil. Pan komisař dělá to, co Pilát. A Chléb na zemi, to je Kristus před soudem. Trpí? Jsem přesvědčena, že trpí.“ Li cítí, jak jí po tváři tečou slzy až ke rtům. Jestli Kristus trpí, tedy trpí i ona.

„Rozumíte?!“ řve komisař. „A teď zmizte. A běda tomu, kdo se odváží vrátit se do této jeskyně tmářských pověr!“

Za několik minut byl kostel prázdný. Byl však skutečně prázdný? Kromě andělů klanějících se a plačících nad Tělem Páně ležícím na zemi tu byl ještě jiný svědek a ten nám vyprávěl o tom všem, co se stalo. Otec Lukáš, misionář, který byl schovaný na kůru v komoře, v níž byl větrací otvor do kostela. Ve svém úkrytu čekal, až bandy těch teroristů odejdou. Nyní se usilovně modlil, aby bylo možné sejít dolů a posbírat svaté hostie. O svůj život se nebál, ale šlo o životy jeho farníků, kteří ho schovali...

Náhle se otevřely dveře. Malá, asi desetiletá holčička vešla do kostela, poklonila se až k zemi, přiblížila se k oltáři, nahnula se a jazykem zvedla jednu hostii. Po krátké děkonné modlitbě odešla zase tak tiše, jak přišla.

„To je Li,“ pomyslel si otec Lukáš s údivem. To od ní nečekal. „Pane Ježíši, jen aby ji nechtyli.“

„Čistka“ pokračovala. Oddíl odboru veřejného pořádku nové Číny prohledával okolí vesnice, v níž si zřídili sídlo štábu. Ustrašení rolníci se poschovávali ve svých chýších.

Foto: Flickr, Okko Pyykko (CC-BY 2.0)

Každé ráno, když svítalo, viděl misionář skrývající se v kostele, jak se opakuje stejná scéna: Malá holčička vešla, poklonila se k zemi, zvedla jazykem hostii a stejně tiše odešla. „Jen aby mohla posbírat všechny, copak neví, že jich může posbírat naráz několik?“ Ne, to Li nevěděla. Sestra Eufrosina jí jasně řekla: „Jedna hostie denně stačí.“ A pak, tolik chtěla prodloužit své štěstí...

Na zemi už zůstala jen jedna hostie. Za úsvitu, tak jako vždy, vešla Li, přiblížila se k oltáři a klekla si. Otec Lukáš stěží zadržel výkřik. V otevřených dveřích stál policista, který mířil revolverem. Suchý zvuk a za ním následoval smích: „Ty malá mizero!“

Dítě upadlo. Otec Lukáš si myslel, že je mrtvá, ale za chvíli viděl, jak se pohnula k hostii a přitiskla k ní rty. Několik kře-

Mohu zkoumat autenticitu příběhu – nebo mohu zkoumat svůj vztah k Eucharistii...

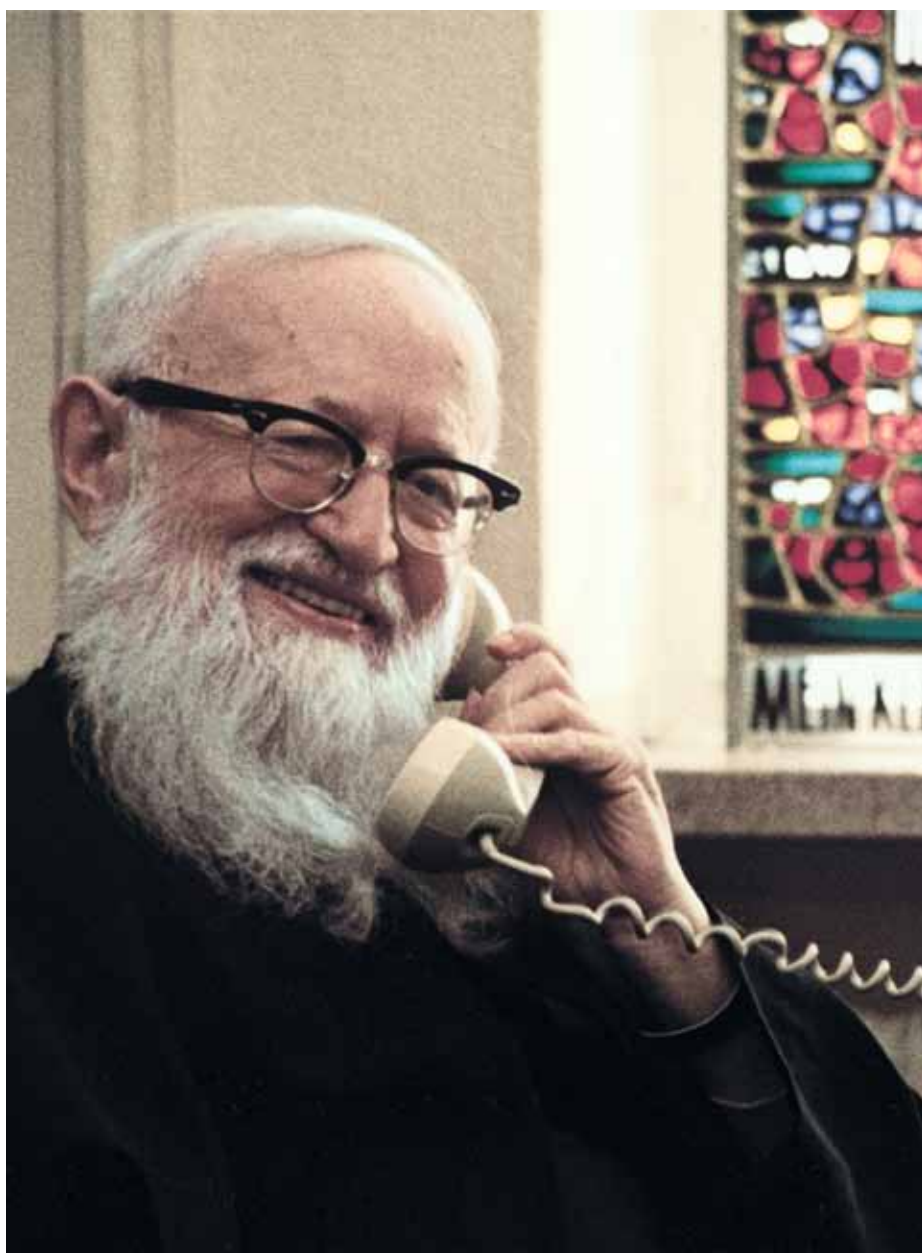
čovitých pohybů a po nich nastal klid – zůstala bezvládně ležet před oltářem. Zachránila všechny hostie.

z knihy „A já jsem s vámi i za železnou oponou“ (vydal A.M.I.M.S. – možnost objednávek jen za příspěvek na tisk 15 Kč a poštovné pomocí kuponu na str. 51) ■

Foto: Wikimedia Commons, Staff Sgt. D. Myles Cullen (USAF)

Prorok, který miloval Církev

P. Josef Kentenich

Foto: schoenstatt.org

Tři dny před smrtí (zemřel 15. září 1968) měl otec Josef Kentenich přednášku. Po přednášce jedna z posluchaček podotkla: „Otče, vy musíte mít Pannu Marii skutečně moc rád, když o ní dovedete říkat tak krásné věci.“ Otec Kentenich odpověděl radostně a zcela prostě: „Ano, to je pravda, mám ji velmi rád!“ Vynikal ale i láskou k Církvi...

Nebouřil se proti Boží vůli

Kdo je Josef Kentenich? Může něco říci i nám? Jaké je jeho poselství?

Mnozí vědí, že se jedná o zakladatele Schönstattského hnutí. Jeho pohnutý život, založený na hluboké důvěře v Boží lásku a v přímluvu Panny Marie, se může stát příkladem a výzvou. Prošel vším. Zažil dobu úspěchů, radostí, ale prožil velmi dlouhá období utrpení i okamžiky, kdy se mohlo zdát, že vše se hroučí. Vlastní národ ho uvrhl do vězení a do koncentráku. Zakusil velké nepochopení ze strany Církve – včetně vyhnanství. Nikdy se však nesnížil k tomu, aby se bouřil proti Boží vůli. Opakovaně zažíval, že ten, kdo svou cestu svěruje Panně Marii, směřuje k vítězství!

Obtížné výchozí podmínky

Narodil se v německém Porýní v Gymnichu 16. listopadu 1885. Ani dětství neměl vůbec jednoduché. Když mu bylo osm a půl roku, dala ho matka do sirotčince svatého Vincence v Oberhausenu. Zde se jednoho dne zúčastnil zasvěcení Panně Marii, které se konalo před její sochou. Později vzpomíná na své mládí a konstatuje: „Moje výchova byla jen dílem Panny Marie. Žádný člověk neměl na mne vliv, který by mě hluboce vnitřně zasahoval. Od mého devátého roku mne ona osobně formovala a utvářela.“ K Panně Marii se přimkl na celý život...

*Opakovaně
zažíval, že ten,
kdo svou cestu
svěřuje Panně
Marii, směřuje
k vítězství!*

Slavnost v Schönstattu

Foto: Picasa, Ali Sol (CC BY-NC-SA 3.0)

„Vystoupení proroka je vždycky v protikladu k současnému existujícímu zaběhlému řádu. Může Církev obnovit, ale může ji také rozdělit.“

P. Josef Kentenich

Krise a láska k Panně Marii

Snad právě tento zvláštní vliv Panny Marie byl důvodem k jeho hluboké zbožnosti a k rozhodnutí stát se knězem. Vstupuje do řeholního společenství pallotínů. Brzy ale prožívá obrovskou duchovní krizi: začíná pochybovat úplně

o všem, včetně poznatelnosti pravdy a Boha. Avšak boje a vnitřní utrpení během let noviciátu a studií pro něj znamenají nečekaně mnoho – rozhodujícím způsobem totiž ovlivnily jeho budoucí kněžskou osobnost. Sám později píše: „Vím, že mi v těchto letech zachránila víru jen hluboká, prostá láska k Panně Marii.“ Po vítězně vybojovaných zkouškách je rozhodnuto: Nikdy nepřestane odvážně hlásat slávu Mariina jména a šířit víru v její poslání pro dnešní svět. Bude stále znovu a znovu rozněcovat lásku k ní v nejširších kruzích.

Tři hlasy, které uzavřely cestu ke kněžství

Přicházejí však zkoušky, které prověřují, zda je ochoten přijímat Boží vůli i tehdy, když její přijetí není snadné. Jedna z nejtěžších situací jeho života na sebe nenechala dlouho čekat. Přestože je pilným studentem a vzorným klerikem, je mu oznámeno, že nebude připuštěn k věčným slibům. Tím se mu současně uzavřela i cesta ke kněžskému svěcení. Představení se zalekli jeho občasného nesouhlasu se vžitými praktikami. Z pěti hlasů byly tři

„Jestliže prorok začne prosazovat svůj postoj jako absolutní a oddělí se od společenství Církve, stává se bludařem.“

P. Josef Kentenich

proti tomu, aby mohl složit ve společenství pallotínů věčné sliby.

Musíme si uvědomit, co to tehdy znamenalo: když klerik nebyl připuštěn ke slibům a kněžskému svěcení, nepřijala ho už žádná jiná řeholní společnost. A žádný biskup nevzal takového člověka do kněžského semináře – ani na zkoušku ne. Cesta ke kněžství byla pro něho definitivně uzavřena. Nemohl ani dokončit svá studia – něco jako „laičtí teolo- ▶

Foto: Wikimedia Commons, T/4 Sidney Blau, 163rd Signal Photo Company, Army Signal Corps, U.S. Holocaust Museum

Foto: 2x.schoenstatt.org

Foto: Picasa, All 50 | CC BY-NC-SA 3.0

Členové Schönstattskeho hnutí na pouti v koncentračním táboře Dachau. Vpravo nahore: P. Kantenich v Dachau v roce 1967. Uprostřed: Kříž jednoty.

gové“ tehdy v katolické církvi neexistovalo. Zůstala před ním jen naprostá tma.

Důvěra a nečekané rozuzlení

Přestože je situace naprosto bezvýhodná, mladý Josef se zcela svěruje Boží vůli,

kterou vidí v rozhodnutí představených. A ti se proti všem zvyklostem mimořádně znovu scházejí a přehodnocují své rozhodnutí. A poměr hlasů je tentokrát obrácený – tři jsou pro a jen

dva proti... Cesta ke kněžství je otevřena.

Tato a podobné zkušenosti v Josefovi upevňují jeho životní postoj: nikdy se nebouřit proti vůli Boží. Zůstat věrný Bohu a Bůh také ukáže svou věrnost. Bůh se postará...

Krematorium v koncentračním táboře Dachau

Foto: Flickr, Matt Garman | CC BY-NC-ND 2.0

Dílo začíná

Mladý kněz má co předat všem, ke kterým je poslán. Zvláště jako spirituál studentů gymnázia v Schönstattě. Předává svou osobní zkušenost s Bohem a s přímlovou Panny Marie. Začíná s několika desítkami studentů, které nadchl pro mariánský ideál a pro které zakládá mariánské družiny. Jeho dílo je nečekaně požehnané. I během 1. světové války udržuje kontakt s těmi, kteří museli odejít na frontu. Od roku 1925 se přidávají k Schönstattskému hnutí i první dívky. Už to nejsou jen desítky, ale stovky a tisíce těch, kdo se nadchli díky otci Josefovi objevovat Pannu Marii, zamilovat si ji a následovat ji. On sám se věnuje všem. Neúnavně přednáší, vysvětluje a dává exercicie různým skupinám věřících včetně kněží. Dílo se krásně rozvíjí...

Foto: Picasa, Ali Sol (CC BY-NC-SA 3.0)

Foto: schoenstatt.org

Mariánská kaplička v Schönstattu – kolébka hnutí a jeden z jeho významných symbolů

Ke zlu nelze mlčet

S nástupem nacismu v Německu otec Kantenich jasně rozpoznává, že nemůže

k tomuto zlu mlčet. A také nemlčí. Ve svých promluvách pojmenovává zlo a poukazuje naopak na krásu křesťanského učení, které člověka nespoutává, ale osvobozuje a povznáší. Právě to je důvod, proč je 20. září 1941 uvězněn. Následovaly těžké týdny, ale sami vězňové zaslí, jak tento kněz dokáže vše nést se zvláštní vnitřní silou. Jeho poslední výslech na gestapu se uskutečnil 13. ledna 1942. Když zatčený neprojevil známky přizpůsobení a ochoty podřídit se, hrozí mu koncentračním táborem.

„Schopen!“

O tři dny později, 16. ledna, byl předveden k lékařské prohlídce. Její výsledek byl určen už předem – vyšetření bylo jen povrchní formalitou. Konečné rozhodnutí: schopen pracovního tábora. Vedoucí Schönstattského hnutí se snažili zabránit tomu, aby byl jejich zakladatel poslán do Dachau. Nasadili všechny páky, uplatnili veškerý svůj vliv a konexe. Konečně se jim podařilo dojednat, že lékař ho prohlédne znovu a závěr pozmění. Jen bylo třeba, aby odsouzený sám o opakovanou prohlídku písemně požádal. Otec Josef měl dva dny na rozhodnutí, zda žádost o prohlídku napíše.

Základní otázka: Co chce Bůh?

Následovaly dva dny nejtěžšího boje: Mám napsat žádost, nebo ne? Co ode mě chce Bůh?

Věděl, co to znamená jít do koncentračního tábora Dachau: téměř jistou smrt, přinejmenším naprosté odloučení od schönstattské rodiny, která jej tolik potřebuje. Smí dát v sázku celé své dosavadní dílo, kterému Bůh tolik žehná? A bude-li to znamenat skutečně smrt, smí se rozhodnout dobrovolně k něčemu takovému? A když nabízenou pomoc odmítne, pochopí to jeho blízcí správně? Má právo je takto zklamat? Ale co když Bůh opravdu chce, aby nyní působil v Dachau?

Ještě celou noc z 19. na 20. ledna trval zápas o poznání Boží vůle – byla to noc vroucích modliteb. Ráno pak ve své vězeňské cele tajně sloužil mši svatou. Náhle cítil vnitřní jistotu: Nemám své osvobození čekat od jakéhokoli lidského prostředku a příčinění.

Později po návratu z koncentráku přiznává: „Jak bylo to rozhodnutí těžké! Byl to jeden z nejtěžších okamžiků mého života... Jak velice lidsky jsem se tehdy cítil! Najednou jsem měl plné oči slz. Ano, tenkrát jsem byl rád, že nosím brýle...“ ▷

Uvítání v koncentráku

Společně s ostatními vězni dorazil 13. března 1942 v transportu do koncentračního tábora. Dachau – to bylo skutečné peklo. Nováčci dostali hned po příchodu důkladné poučení od velitele tábora, když jim s patřičným křikem dával na „apelplacu“ první instrukce: „Vás německý národ vyvrhl, zřekl se vás! Práva nemáte žádná, kromě jednoho: držet a nechat po sobě šlapat a nechat se utlouct...“ A v duchu této úvodní informace vše také skutečně probíhalo. Nedostatek jídla, soustavné ponižování a bezohlednost, tvrdé pracovní podmínky, epidemie a trvale přítomná skutečnost smrti. Místo hrůzy, bolesti a beznaděje.

„Apoštol ve vězení“ a „apoštol z vězení“

V těchto strašných podmínkách našel otec Josef dost odvahy a síly, aby do tohoto prostředí vnášel ducha lásky. Riskoval, když si denně dovolil pořádat večerní promluvu, ve které nabízel myšlenky, které pomáhaly neztrácet víru a důvěřovat Bohu. Riskoval, když přecházel do jiných vězeňských baráků – někdy do nich potají prolézal oknem –, kde byli ti, kteří se připojili k Schönstattskému hnutí, které nyní rostlo a sílilo i za ostnatými dráty. Riskoval, když tajně přijímal a odesílal zprávy svým blízkým. Těch zpráv bylo stále víc a také bylo stále víc těch, kdo mu pomáhali s odepisováním na rozrůstající se korespondenci. A stačilo, aby se našla jen jediná tajně sepsaná nebo pronesená zpráva...

Tak jako kdysi apoštol Pavel, stal se i otec Josef mužem šířícím víru ve vězení a z vězení. Věznění před ním paradoxně otevřelo nové možnosti apoštolátu. Člověk žasne, kolik dobra může vykonat pro druhé ten, kdo sám prožívá obrovské utrpení. Existuje mnoho svědectví o tom, co všechno otec Josef v tomto místě hrůzy – v Dachau – dokázal udělat pro druhé. A Bůh byl doslova hmataelně s ním.

Vnitřně svobodný

Válka se chýlila ke konci. Otec Kentenich se z koncentráku dostal po předlouhých třech letech 6. dubna 1945. Odcházel odtud nezlomen a vnitřně svobodný. Nemělo to však nic společného s nápisem nad vstupní bránou koncentračního tábora: „Arbeit macht frei!“ (tzn. práce osvobozuje). Byl si vědom toho, že v první řadě za tuto svobodu vděčí Boží milosti a ochraně Panny Marie.

„Když je prorok znamením, když se z něj nestane odpor proti Církvi, pak bude plodným... Je ovšem samozřejmé, že se to nemůže stát hned.“

P. Josef Kentenich

P. Josef Kentenich v americkém Milwaukee

**„Všechno nové
vyžaduje čas.“**

P. Josef Kentenich

Vyhnanství

Po válce otec Josef znovu naplno vstupuje do služby těm, kteří patří do Schönstattského hnutí. Navštěvuje schönstattská společenství v různých zemích. Vypraví se do Jižní Ameriky, do Afriky, do USA... Jeho dílo však naráží na nečekaný problém. Jsou vznesena podezření. V Německu se objevují kritické hlasy proti Schönstattu i přímo proti němu – zakladateli. Když totiž někteří viděli velký vliv otce Kentenicha na obrovské množství následovníků, obvinili ho z manipulace. Církevní představení mu zakazují činnost v Schönstattu a pobyt v Evropě. A opět můžeme obdivovat, jak pokorně přijal rozhodnutí předsta-

vených. Časně ráno 27. října 1951 se loučí se Schönstattem a odchází do vyhnanství: do USA do města Milwaukee. Je rozhodnuto – už nikdy se nesmí vrátit!

Boží rozuzlení

Ale ani tentokrát to není definitivní. Vše je totiž ještě v rukou Božích. Po dlouhých čtrnácti letech se věci dávají bez jeho přičinění znovu do pohybu a on se vrací do Evropy. V roce 1965 je povolán do Říma. Přijímá ho papež Pavel VI. Je rehabilitován. Prožívá tři poslední roky života opět ve službě své schönstattské rodině. A opět může všechny povzbuzovat, a to nejen slovy: přímo na něm mohou všichni vnímat jeho celoživotní zkušenost s Boží láskou a s Pannou Marií.

Pravý a nepravý prorok

Nebál bych se jej zařadit mezi proroky 20. století. On sám, když mluvil o prorocích, řekl:

„Vystoupení proroka je vždycky v protikladu k současnému existujícímu zaběhlému řádu. Může Církev obnovit, ale může ji také rozdělit. Jestliže prorok začne prosazovat svůj postoj jako absolutní a oddělí se od společenství Církve, stává se bludařem. Lze proto říci, že každý bludař je v podstatě ztroskotaný prorok... Ale když je naproti tomu znamením, když se z něj nestane odpor proti Církvi, pak bude plodným a Církev jej přijme. Je ovšem samozřejmé, že se to nemůže stát hned. Všechno nové vyžaduje čas.“

P. Josef Kentenich je takovým prorokem, který je Církvi teprve postupně objevován, a to především díky tomu, že pokorně přijímal Boží vůli, podřizoval se rozhodnutím Církve a nikdy nesměřoval k rozdělení.

P. Marek Dunda ■

Prameny:
Uriburu, Esteban. *Říkají mu otec*. Praha; Schönstattské sestry Mariiny, 2007.
www.paterkentenich.de
www.schoenstatt-lexikon.de

„Reformátoři“ a reformátoři

Foto: Wikimedia Commons, Karl Aspelin (1857–1922)

V dějepise se učíme o reformaci. Je to období 16. století. Hlavními postavami reformace – reformátory – byli **Martin Luther, Jan Kalvín a Ulrich Zwingli**. Jejich hlavní myšlenkou bylo, že „**Církev se musí změnit**“. Výsledkem ale nebyla změna k lepšímu. Sám Luther byl na sklonku života překvapen, jak rychle se negativní jevy, proti kterým chtěl bojovat, rozmohly i v církevním společenství, které on sám založil... Výsledkem bylo jen rozdělení, které Církev bolestně pociťuje až dodnes.

V témže 16. století byli ale i jiní reformátoři, i když je historici tímto jménem většinou nenazývají: **svatý Jan od Kříže, svatá Terezie z Avily, svatý Ignác z Loyoly, svatý Karel Boromejský**. Také Církev pro ně daleko častěji než ozna-

Foto: Wikimedia Commons, JoJan (CC BY-SA 3.0), 'Tiberio d'Assisi', 16. stol.

Nahoe: Luther páli papežskou bulu na náměstí ve Wittenbergu v roce 1520.
Dole: Svatý František dává papeži Honoriovi III. slib bezvýhradné poslušnosti.

Církev používá pro skutečné reformátory jiný přívlastek: svatý.

čení reformátor používá jiný přívlastek: svatý. S reformou (tedy změnou k lepšímu, obnovou) začali od sebe. Jejich úsilí bychom mohli vyjádřit jako: „**já sám se musím změnit**“. A svým příkladem strhli mnoho dalších. Z plodů jejich „reformy“ máme užitek dodnes.

Působení takových reformátorů není omezeno na 16. století – století reformace. Před osmi staletími k nim patřil třeba

svatý František a svatá Klára, svatý Dominik... A i dnes je možno začít sám sebe „reformovat“. A tím měnit Církev i svět.

Možná i ty cítíš, že je potřebná změna... Jakým „typem“ reformátora chceš být? Prvního nebo druhého typu?

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Svědectví bývalé homeopatky

Jak funguje homeopatie? Odpověď má zřejmě více vrstev. V některých případech jde o placebo efekt – pacient věří, že mu lék pomůže, a jeho stav se díky tomu opravdulepší, i když lék neobsahuje žádné účinné látky. Opravdu objektivně vedená testování (takzvané dvojitě zaslepené testy, kdy nejen testované osoby, ale i testující výzkumníci nevědí, které vzorky jsou homeopatika a které jsou jen kontrolní vzorky – např. obyčejná voda) ukazují neúčinnost homeopatik. Respektive to, že nemají vyšší účinnost než jiné placebo. Je to však jediné vysvětlení? Co když tam opravdu „něco“ působí? Mnozí lidé jsou totiž na základě vlastní zkušenosti přesvědčeni, že homeopatika pomáhají i velmi malým dětem, u kterých placebo efekt nepřichází v úvahu – nemluvně ještě nemůže nikdo přesvědčit, že „to bude fungovat, protože to bylo tak drahé...“ Co tu tedy působí?

Na webu P. Vojtěcha Kodeta (www.vojtechkodet.cz), který byl řadu let pověřen službou exorcisty, nás zaujalo svědectví slovenské lékařky MUDr. Emílie Vlčkové, která se řadu let věnovala homeopatii. Požádali jsme ji o možnost zveřejnit její svědectví i v časopise „Milujte se!“. Ráda souhlasila.

Byla jsem „certifikovaný homeopat“

Jsem dětská lékařka. Mám čtyři děti ve věku 14, 12, 9 a 6 let. V letech 1995 až 2000 jsem absolvovala školení v homeopatii. Vlastním certifikát z Rakouské školy homeopatie, navštěvovala jsem přednášky z indické, tzv. revoluční homeopatie a absolvovala jsem kurs BIHOST (metoda biochemicko-homeopatické regulace metabolismu). Protože jsem v tomto období byla převážně na mateřské dovolené, léčila jsem homeopatiky hlavně své děti a některé známé. Byla jsem touto léčbou nadšená. Věřila jsem, že jim dávám neškodné kuličky vyrobené z bylin.

Nejdřív úspěchy, pak problémy

Dětem jsem léčila hlavně infekce horních cest dýchacích. Dceři jsem vyléčila bronchitidu poté, kdy jí nezabrala antibiotika. Mně po podání homeopatik do druhého dne zmizela bradavice. Někdy mi u zná-

Absolvovala jsem kurs BIHOST (metoda biochemicko- -homeopatické regulace metabolismu), vlastním certifikát z Rakouské školy homeopatie...

Foto: Flickr, porrei (CC BY 2.0)

Byla jsem touto léčbou nadšená. Věřila jsem, že jim dávám neškodné kuličky.

mých homeopatika nezabrala, ale vysvětlila jsem si to svou nevědomostí. Avšak později se u dětí začaly objevovat problémy, které jsem si už vysvětlit nedovedla. Problémy totiž neměly tělesnou, ale především psychickou povahu.

Vnitřní rozervanost: nadšení i nepokoj

Jaká byla moje další cesta s homeopatií? Náš kněz mne upozornil, že tuto léčebnou metodu podporuje hnutí New Age, ale protože jsem homeopatii urputně obhajovala, nakonec mi řekl, abych dál zkoumala... Šla jsem na další školení. V mém nitru však zavládl velký nepokoj, ale nevěděla jsem, z čeho pramení. Četla jsem o homeopatii vše dostupné, ptala se různých lidí na jejich názor, ale nikdo mi nedal uspokojivou odpověď.

Na jedné straně v mém srdci stále přetrvával nepokoj, na druhé straně ve mně homeopatie vzbuzovala nadšení a přitahovala mě. Nemohla jsem to pochopit a stále jsem hledala a toužila poznat pravdu.

První kroky k poznání pravdy

V mých názorech nastal rázný zlom. Přispěly k tomu dvě události: Jedna známá mi vyprávěla svůj vlastní zážitek s alkoho-

Foto: Wikimedia Commons, Sigmund von Dobschütz (CC BY-SA 3.0)

likem, kterého jednou večer v zimě našli ležet na zemi. Odvedli ho domů a přitom se modlili modlitbu za osvobození od ducha alkoholismu. Za měsíc zjistili, že dotyčný přestal pít a začal se připravovat ke svátostem. Vysvětlila mi tu modlitbu. Slyšela jsem ji poprvé.

Do rukou se mi dostala kniha MUDr. Judith Erdélyiové: *Alternativní medicína ve světle Bible* (MSEJK, Bratislava, 2000). Autorka v ní často spojovala

alternativní medicínu – kam zařazovala i homeopatii – s okultismem. Zmocnila se mě hrůza, abych snad i já neměla něco společného s okultismem! Klekla jsem před křížem a modlila se: „Pane Ježíši, prosím Tě, zbav mě ducha magie a okultismu!“ Dále jsem prosila o dary Ducha Svatého. Modlitba vycházela z mého rozervaného nitra a až později jsem pochopila, jak velmi změnila orientaci mého života. To, co se po ní dělo s mým myšlením, ▷

Až tehdy jsem si uvědomila, že přístroj mi dává jenom dvě jednoduché odpovědi – podobně jako kyvadlo.

Kyvadlem by se léčitelé při práci zesměšnil, avšak v naší době je jednoduché sestavit přístroj s moderním designem...

Foto: Flickr, CalamityJon (CC BY-NC-ND 2.0)

je pro mě doteď zázračné. Najednou se mi začalo vyjašňovat.

Přístroje

Na posledním školení jsem si koupila dva přístroje v přesvědčení, že se budu homeopatii věnovat a že je využiji. Měřicím přístrojem založeným na EAV metodě (elektroakupunktura dle dr. Volla) můžeme pacienta otestovat a najít pro něj správné homeopatikum. Ušetří se tím mnoho času, který homeopat věnuje vyhledávání homeopatického léku v *Repetitorium* a *Materii Medici*. Dokonce se dá na tomto přístroji vyrobit homeopatikum i z čisté vody. Postačí to k tomu, aby homeopat vlastnil diagnostická homeopatika. Pacienta potom přístroj vybaví vyrobenými homeopatickými kapkami neboli čistou vodou, do níž přenesl informaci homeopatika. Přístrojem se dá měřit i energie v jednotlivých akupunkturálních bodech. Přístroj prodávali na školení obchodní zástupci ze zahraničí. Musela jsem se rychle rozhodnout. Kolegové homeopati mi radili, že je dobré nějaký takový přístroj vlastnit.

Kyvadélko s moderním vzhledem

Přístroj jsem několikrát použila. Fungovalo to. Nepotřebovala jsem žádná homeopatika. Stačilo mít u sebe jenom tento

aparát. Na mých posledních školeních nám přednášející tvrdila, že v homeopatii neúčinkují chemické látky, ale že tu jde jen o přenos informace. Připadala jsem si tehdy velmi hloupě, protože jsem pět let chodila po školeních, a až tak pozdě jsem se toto dozvěděla.

Na číselníku však nebyly žádné jednotky. Až tehdy jsem si uvědomila, že mi přístroj dává jenom dvě jednoduché odpovědi (podobně jako kyvadlo): odpověď ano – když na aparátu svítí světlo

mezi body 80 a 90, anebo ne – když přístroj svítí mezi body 50 a 60. S hrůzou jsem si uvědomila, že je to okultní věc. Kyvadlem by se léčitelé při práci zesměšnil, avšak v naší době je jednoduché sestavit přístroj s moderním designem – a je to efektivní řešení. Přístroj jsem měla v záruce. Chtěla jsem ho okamžitě vrátit a dostat zpět peníze – stál 50 000 korun. Volala jsem obchodním zástupcům, že se pokazil. Vysmáli se mi, že se mi na něm nemůže nic pokazit...

Přístroj Psion používaný některými homeopaty

Foto: Flickr, angrymoeba (CC BY-NC-SA 2.0)

Tak tomuhle jsem uvěřila!

Druhý přístroj – kapesní diář Psion – se podobá většímu mobilnímu telefonu. Na jeho displej je možno napsat název homeopatika a jméno pacienta. Stisknutím klávesy „Mode homeopat“ pošle informaci, tedy homeopatický lék, pacientovi přímo do jeho organismu. Tato informace se prý dá poslat i na dálku, když homeopat zná datum narození pacienta. Neuvěřitelné! Tomuhle jsem uvěřila! Zeptala jsem se bratra, elektrotechnického inženýra, jakou informaci vyšle přístroj, když to funguje? Bratr mě nazval naivkou, že věřím na takové věci. Po prohlédnutí přístroje lakonicky konstatoval: „To je obyčejný diář...“ Nerozuměla jsem tomu. Až po modlitbě mi problesklo hlavou: Nic v přístroji není, musí to být magie! Musí to být okultní věc!

„Kolegyně, a co jste si myslela, že to je?“

Chtěla jsem přístroj vrátit a dostat nazpět své peníze. Dotyčné homeopatce jsem na otázku, proč to chci vrátit, odpověděla, že jsem přišla na to, že je to bílá magie a nechci to nadále používat. K mému překvapení mi na to odpověděla: „Kolegyně, a co jste si myslela, že to je?“ Zůstala jsem úplně omráčená. Homeopatka věděla, že tu jde o magii, ale na školení o tom nepadlo ani slůvko! A tak jsem se pustila do studia.

První knihou, kterou mi koupil manžel, byl pastýřský list Konference biskupů Toskánska *Magie, věštění a démonické vlivy* (vydal Jas, 2001). Hned v jejím úvodu jsem se dozvěděla, že existuje magie napodobovací, podle které podobné plodí zase podobné. V tom okamžiku jsem si vzpomněla na první princip homeopatie – „podobné se léčí podobným“ – a pochopila jsem, že principy homeopatie vycházejí z magie. Moje rozhodnutí ohledně homeopatie bylo jednoznačné: Už žádná homeopatie! Ani francouzská škola. Vždyť tu neúčinkují byliny a nerosty, tady jde o magii, bílou magii! Postupně jsem začala mít jasno ve věcech, kterým jsem na školeních o homeopatii nerozuměla, a začala jsem chápat souvislosti.

... pochopila jsem, že principy homeopatie vycházejí z magie.

Modlila jsem se s dcerou modlitbu za osvobození. Sny se jí už víckrát neopakovaly.

Odvracená tvář homeopatie

Jak už jsem se zmínila, přišly problémy s dětmi. Nejstarší, tehdy devítiletá dcera, v době, kdy brala homeopatiku, měla sny, při kterých se budila a bála. Hledala jsem různé příčiny, ale na homeopatiku jsem ze začátku ani nepomyslela. Vyrcholilo to tím, že ve snu viděla ďábla, který chtěl, aby mu řekla ano, a později zase ďábla, který jí chtěl odseknout ruce a nohy. Modlila jsem se s dcerou modlitbu za osvobození. Sny se jí už víckrát neopakovaly, ale strach při usínání ještě dlouho přetrvával.

Moje druhá dcera nemohla v noci dýchat a stále se jí to zhoršovalo. Nebyla nachlazená, neměla rýmu, netrpěla alergií. Byly to strašné stavy – nemohla dýchat, hněvala se, kopala v posteli nohama, budila sourozence. Jednou mě napadlo: Zkus se modlit! Když byla v tomto stavu, položila jsem na ni ruku a modlila se

modlitbu za osvobození od ducha homeopatie. K mému úžasu usnula a pokojně spala i další noci.

Syn, tehdy tříletý, se dostával do strašných, pro mě nepochopitelných stavů agresivity... Modlitbu za osvobození jsem se nemodlila pouze nad svou nejmladší dcerou. Bylo jí šest měsíců, když jsem skončila s homeopatií.

Oni pálili knihy, já jsem spálila i přístroje

Přede mnou vyvstala další otázka: Co dál? Tehdy mně velmi pomohla duchovní cvičení za vnitřní uzdravení. Pochopila jsem při nich stav, ve kterém jsem se nacházela. Intenzivně jsem četla Písmo svaté. Na základě biblického textu: „Mnozí z těch, kdo se zabývali pověřenými věcmi, snášeli knihy a přede všemi je spálili,“ (Sk 19,19) jsem spálila všechny svoje homeopatické knihy. Nevěděla jsem však, co s přístroji. Až sedm měsíců mi trvalo, než jsem pochopila, že musím zničit i je. S manželem jsme je rozebrali a spálili. A v mém nitru zavládl pokoj.

MUDr. Emília Vlčková ■

(zkráceno, titulky redakce, kompletní text na www.vojtechkodet.cz/svedectvi/homeopatie-svedectvi-ex-homeopata.html)

Homeopatie

Autorkou tohoto textu je lékařka, která získala certifikát z Rakouské školy homeopatie, studovala indickou, tzv. revoluční homeopatii a absolvovala kurs BIHOST (metoda biochemicko-homeopatické regulace metabolismu) a která později homeopatie zanechala, když získala přesvědčení, že tato metoda má souvislost s okultními silami (viz předcházející svědectví).

Život zakladatele homeopatie

Abychom porozuměli učení o homeopatii, je důležité znát osobnost a základní dílo lékaře Samuela Hahnemanna, objevitele principů této metody. Po tomto sporném lékaři totiž nikdo jeho způsob léčení zásadně nezměnil.

Christian F. Samuel Hahnemann se narodil v Míšni v roce 1755 jako syn malíře porcelánu. Když mu bylo dvacet let, začal studovat medicínu na univerzitě v Lipsku. Ve studiu později pokračoval dva roky u známého lékaře von Quarina ve Vídni. Zde se Hahnemann seznámil s baronem Samuelem von Brukenthal-

lem, který ho vzal s sebou, aby mu sloužil jako domácí lékař a knihovník. Svobodný zednář von Brukenthal jej uvedl do lóže svobodných zednářů, kam mladý Hahnemann vstoupil jako dvaadvacetiletý. Tady se dozvěděl cosi o deismu (učení, podle něhož Bůh existuje, je prapříčinou světa, avšak potom již do jeho dění dále nezasahuje – pozn. red.). Své studium ukončil doktorskou dizertační prací, ve které poprvé zmínil tehdy známého Antonína Mesmera, objevitele údajného živočišného magnetismu.

Oženil se s Henriettou Kuchlerovou, dcerou lékárníka. Kvůli neúspěchům při výkonu svého medicínského povolání se čím dál více odvracel od lékařství. Zato jeho překladatelská činnost byla horlivá. Při překládání statí z *Materie medicini* od anglického vědce Cullena kritizoval Hahnemann Cullenovo chápání léčivých účinků chininové kúry.

Similia similibus curentur

Prostřednictvím vlastních pokusů narazil Hahnemann na homeopatii. Od tohoto okamžiku ustavičně zkoumal a zjišťoval, jak zformulovat výsledky nového pravidla léčby. V roce 1796 zveřejnil slavnou stať *Pokus o nový princip odhalování léčivé síly substancí medikamentů* a poprvé tu zmínil homeopatic-

Abychom porozuměli učení o homeopatii, je důležité znát osobnost a základní dílo objevitele principů této metody...

kou zásadu *similia similibus curentur* (podobné se léčí podobným).

Hned nato vzplála hádka mezi učenci školské medicíny, kteří tento léčebný postup rozhodně odmítali. Přes silný odpor však Hahnemann získal habilitaci na univerzitě v Lipsku, kde od léta 1811 vyučoval předmět homeopatie. Přitom vykonával i praktická léčení, kterými se mu, podle výpovědi jeho přívrženců, podařila neobyčejná vyléčení.

V Lipsku se Hahnemann dostal i do sporu s lékárníky, a to z důvodu samostatného vydávání homeopatických léků svým pacientům. Dostal zákaz vyrá-

Foto: Flickr, Mister Tee (CC BY-NC 2.0)

... tvrdí, že většina nemocí je duchovního původu, a proto se jejich příčina nedá poznat lidskými smysly.

bět sám léky. Následně odešel do Kothenu, kde své léčitelství mohl volně vykonávat pod ochranou vévody. Zde strávil pokojný úsek života, díky tomu došlo k rozvoji homeopatie. Na její další šíření měly velký význam i články v říšském věstníku, jehož redaktorem byl Rat Becker, také člen svobodozednářské lože. Navzdory vysokému věku Hahnemann doladoval své léčitelské umění. Na úroveň neměřitelnosti rozšířil i druhý základní princip – princip potencionování neboli dynamizování léčiv. V té době radil nebrat léky, ale „pouze k nim přivonět“. Ještě jako osmdesátiletý, již vdovec, se podruhé oženil s mladou pětatřicetiletou francouzskou malířkou Melanie d'Hervilly a odstěhovali se do Paříže. Zde si společně otevřeli homeopatickou ambulanci. Zemřel 2. července 1843.

Organon léčebného umění

V roce 1810 vydal Hahnemann v Lipsku *Organon racionální léčby*, jeho další vydání vyšlo pod názvem *Organon léčebného umění*. Tato práce se dodnes považuje za základní dílo homeopatie.

V tomto díle položil metodické a filozofické základy homeopatické léčby.

V předmluvě k 6. vydání kritizuje alopatickou (klasickou) medicínu té doby a uvádí nové léčitelské umění – homeopatii, kterou sám objevil. Definuje ji jako léčebný postup úplně odlišný od alopatie. Tvrdí, že choroby jsou způsobené pouze narušením duchovní síly oživující lidské tělo. Použitím správného homeopatického léku dojde k duchovní – dynamické změně a přeladění stavu pacienta. Tyto léky v malých dávkách také sám podává nemocnému. Starou školu, tedy klasickou medicínu, nazývá opakem homeopatie, jako je noc opakem dne.

Hahnemann kritizuje klasickou alopatickou medicínu, která se snaží hledat příčinu choroby a tuto příčinu se snaží odstranit. On však tvrdí, že většina nemocí je duchovního původu, a proto se jejich příčina nedá poznat lidskými smysly. Dokonce pozorování anatomů, patologických anatomů a fyziologů považuje pouze za výplod fantazie. Opakovaně tvrdí, že příčiny nemocí nejsou hmotné povahy. Nevěří v materiální přenos nákazy, například do rány na kůži. Za nesprávné považuje materiální názory na vznik a podstatu onemocnění.

Foto: Wikimedia Commons, Rodolph (CC BY-SA 3.0)

Portrét Samuela Hahnemanna

Duchovní síly

Věří, že nemoci lidského organismu jsou vyvolávané a udržované pouze duchovní dynamickou silou. Hahnemann se přitom odvolává na moudrého a dobrotivého Stvořitele, který mu dal objevit léčitelské umění – homeopatii (také dnes se značné procento léčitelů a různých mágů považuje za velmi zbožné lidi... – pozn. redakce). Může se tak jevit jako věřící křesťan.

Opak je však pravdou. Hahnemann odmítá základy evangelia, včetně osoby Ježíše Krista. V dopise svému žáku ▷

Photo: Flickr, World Bank Photo Collection (CC BY-NC-ND 2.0)

V žádné z kvalitně vypracovaných klinických studií se účinnost homeopatik nepodařilo věrohodně prokázat.

Stapfovi (Brief an Stapf, Kothen, 1830) píše: „Jako důležité znamení naší doby vnímám skutečnost, že nyní můžeme číst Konfucia. Brzy ho obejmou v království šťastných duší, dobrodince lidstva, který nás vede tou správnou cestou k moudrosti a k bohu, už šest a půl století před tímto Blouznivcem.“ „Blouznivec“ je pro něj Ježíš z Nazareta... Svým způsobem tragická je i neoddělitelná skutečnost, že Hahnemann vybudoval svoje poznání na poznacích tehdy velmi rozšířeného přírodního náboženství. Od svého mladého věku až do své smrti byl věrným přívržencem deismu.

Organon dnes – stejné zásady, nový slovník

Jaký je pohled na *Organon* v současnosti? I dnes se homeopatie realizuje na základě stejných principů jako v Hahnemannově době. Reprezentanti této metody považují jeho stanoviska za stále platná. Ale takřka všichni jejich zastánci se vyhýbají Hahnemannově metafyzickému slovníku. Zapomínají přitom, že bez duchovních představ jejich zakladatele je fungování homeopatie nepochopitelné. Aby

výklady odpovídaly vědeckému myšlení 21. století, původní duchovně založená vysvětlení zatajují a nahrazují novými „vědeckými“ termíny. Dosud, takřka o dvě stě let později, nebyl na základě výsledků výzkumu podán žádný přírodovědecký důkaz, který by vysvětloval základní principy homeopatie.

Klinické studie homeopatik

V žádné z kvalitně vypracovaných klinických studií se účinnost homeopatik nepodařilo věrohodně prokázat. V prestižním lékařském časopisu *Lancet* vol. 344 z roku 1994 uvádí homeopat Reily studii o účinnosti homeopatik při terapii alergického astmatu. V závěru píše, že homeopatiikum je účinnější než placebo. Avšak hned následující číslo tohoto periodika (vol. 345 z roku 1995) přináší článek, podle kterého studie obsahuje závažné chyby, které mohly úplně zkreslit její výsledky.

V *British Medical Journal* vol. 324 vyšla v roce 2002 dvojité slepé (tj. nejen pokusné osoby, ale ani výzkumníci, kteří pokus dělají, nevědí, které sady podávaných vzorků jsou homeopatika a které jsou kontrolní bez homeopatik, tedy

pouhé placebo – pozn. red.) randomizovaná (tj. s náhodně rozdělenými pokusnými osobami) kontrolovaná klinická studie profesora George Lewitha a kol.: *Používání ultramolekulárního potenciace alergenů k léčbě astmatiků alergických na domácí prach*. Studie se účastnilo 242 astmatiků s pozitivním testem na domácí prach. Ve výsledcích však nebyly zjištěny žádné rozdíly mezi skupinami užívajícími placebo a homeopatika.

V *British Journal of Clinical Pharmacology* byla v roce 2003 publikována Brienova, Lewithova a Bryantova práce pod názvem: *Ultramolekulární homeopatie nemá žádné porovnatelné klinické efekty*. Je to dvojité slepé randomizovaná studie s Beladonnou 30C kontrolovaná placebem. Cílem studie bylo zjistit, zda ultramolekulární zředění Beladonny 30C se liší od účinků placeba. Výsledky však nepotvrdily žádné signifikantní rozdíly mezi dvěma zkoumanými skupinami. Během studie bylo zaznamenáno 37 nežádoucích účinků, z toho dva byly závažné – silné bolesti břicha, které mohou být spojené s užíváním homeopatika Beladonna.

Léky, které nemusí být přísně testovány?

V Lüllmannově *Farmakologii a toxikologii* (Grada, 2002) čteme: „Skupina expertů Evropské komise v roce 1996 rozhodla, že homeopatické léky musí podléhat stejným zkušebními podmínkám jako léčiva vědecké medicíny a svou účinnost i bezpečnost musí prokázat při stejných podmínkách (kontrolované klinické studie).

Podle současných postojů našich úředních míst však mohou „úspěchy“ okrajových metod, ke kterým patří i homeopatie, posuzovat pouze pracovníci, kteří příslušnou metodu vykonávají. To je ale protiargument, který odporuje každé kritické vědecké metodě.“

Registrovány jen tam, kde nemusí prokazovat účinnost

Homeopatika, která se vydávají za léčivo, tedy ve skutečnosti postrádají jeho základní atribut – a to prokázanou účinnost. V zemích EU se homeopatika také registrují bez této prokázané účinnosti. Naopak v zemích, kde by při registrační proceduře museli svou účinnost prokázat (např. v Norsku), není registrovaný jediný homeopatický přípravek. Např. ve Slovenské republice (autorka článku je slovenská lékařka – pozn. redakce) prošly v letech 1991 až 1993 homeopatické léky registrací ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv

Lékař, který hlouběji pronikne do homeopatie, se může dostat do osidel okultismu.

a jsou běžně dostupné v lékárnách. Jejich účinnost však posuzoval homeopat.

Odmítavá stanoviska odborných lékařských společností

Stálý výbor lékařů evropského společenství, sdružující lékařské organizace zemí EU, zařazuje homeopatii mezi metody, jejichž principy nejsou vědecky doložené. Představitelé evropských farmakologických společností k ní v roce 1992 v Belgirate přijali negativní stanovisko. Na základě rozboru homeopatických principů a klinických studií ji mnohé odborné lékařské společnosti v rozvinutých zemích světa odmítají jako iracionální a nevědeckou metodu. Z podobných důvodů nepřijímají ve světě homeopaty a jejich organizace do renomovaných lékařských společností. Ani Slovenská homeopatická společnost nepatří mezi odborné lékařské společnosti. Homeopatie se na Slovensku může vykonávat pouze jako léčitelství.

Nejde o obor medicíny

Na školeních z homeopatie ode mě diplom z medicíny nikdo nepožadoval. Homeopatie není medicínský obor, a proto se o ní na lékařských fórech ani veřejně nediskutuje. Tato léčba není léčbou *lege artis* (podle lékařského vědeckého doporučení). Kdyby lékař takovou řádnou léčbu zanedbal a naordinoval by místo ní léčbu homeopatickou, může být za to stíhán. Slo-

venská homeopatická společnost sice do svých řad oficiálně přijímá lékaře a farmaceuty, ale jen proto, že doufá, že se tak etabluje do lékařských společností. Ale zatím se tam svou nevědeckou metodu nedostala.

Homeopatie pomalu mění myšlení...

Svým příspěvkem jsem chtěla poukázat na duchovní – okultní podstatu homeopatie. (Autorka textu má totiž osobní zkušenost, že homeopatie přes svou vědecky doloženou neúčinnost skutečně v řadě případů „funguje“ způsobem, který není vysvětlitelný jen placebo efektem, a to ji vede k otázce: Co nebo kdo tu tedy působí? – viz předcházející svědectví na str. 24–27 od téže autorky – pozn. red.).

Mnozí lékaři o tom vůbec nevědí. Přednášející na školeních často používají pseudovědecké formulace „vitální energie“, „informace“ apod. Lékař, který hlouběji pronikne do homeopatie a začne užívat EAV metodu, čínskou medicínu atd., se může dostat do osidel okultismu. Pomalu se mu změní myšlení, ze kterého se však nedá tak lehko vymanit.

MUDr. Emília Vlčková

(zkráceno, titulky redakce, kompletní text na www.vojtechkodet.cz/svedectvi/homeopatie-svedectvi-ex-homeopata.html)

Další populární formou psaný zdroj (obsahuje i odkazy na jiné on-line zdroje): http://technet.idnes.cz/homeopatie-cwx-/veda.aspx?c=A130108_144158_veda_pka

Nejsi Rothschild, ale můžeš mít „svou školu“

Řada bohatých lidí se stala mecenáši vzdělání. Vydržovat univerzitu jako hlavní sponzor si může dovolit asi málokterý z nás. Ale víte, že pro udržení provozu malé katolické školy například v Pákistánu stačí najít dárce, který měsíčně poskytne méně než jeden a půl tisíce korun? Otec Günther Ecklbauer OMI z kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné působil jako misionář řadu let v České republice – v Kroměříži a na poutním místě Klokoty u Tábora. Pak byl osm let jako misionář v Pákistánu. Mimo jiné tam vybudoval i několik katolických škol. Od roku 2012 působí v Libanonu mezi Malými bratry Ježíšovými.

limští sousedé zúrodněnou půdu zaberou. Pomoc při jednáních před místními úřady a soudy je jedním z dalších aktuálních úkolů misionářů oblátů v této oblasti.) Lidé zde žili v extrémně bídnych poměrech. Tehdejší biskup z Multanu Mons. Yousaf Patras navštívil tyto lidi krátce po Vánocích 1984. Se slzami v očích zjistil, že někteří na Štědrý večer neměli vůbec žádné jídlo. Povolal sem obláty a kromě pastorece jim kladl na srdce i rozvojovou pomoc.

Otče Günthere, jak vůbec misie misionářů oblátů v Derekabádu vznikla?

Naše farnost byla založena srílanskými obláty Panny Marie Neposkvrněné v roce 1985. Nejdříve dojížděli ze sousedního Rangpuru, což je asi hodina a čtvrt cesty

autem. V tu dobu tam bydlelo již asi 800 rodin. Přišli do této pustiny v roce 1975, aby zúrodnili poušť, a tak získali vlastní půdu. (Pozn. redakce: Přivedl je sem katolický kněz otec Derek. Po tom, co se podařilo části pouště zúrodnit, čelí dnes místní křesťané nebezpečí, že jim mus-

Platí: čím víc křesťanů mezi žáky, tím nižší příjmy!

Můj pákistánský nástupce šestatřicetiletý otec Mukhtar Alam OMI bojuje o přežití těchto škol.

A jaké byly začátky tamního školství?

Na místě, kde dnes stojí fara, velká škola a poutní areál s krásnou lurdskou jeskyní, našel již první farář otec Temsey Cross OMI jednu školu: ale byla to ze všech stran otevřená veranda či přístřešek, který lidé sami postavili, aby děti nemusely sedět na sluníčku. To zde docela pálí, v létě teplota dosáhne až k 50 stupňům. Děti učila dívka jménem Nusrat, jejíž synovec Khalid Khursheed se stal později prvním oblátským knězem pocházejícím z derekábádské farnosti.

Otec Temsey financoval s pomocí Charity a organizace Missio nejen kozy pro každou rodinu, krávy a čerpadla na vodu, nezbytná pro zavlažování polí, aby se lidé mohli postavit na vlastní nohy (samozřejmě museli část těchto peněz časem zase vrátit, aby obláti mohli pomá-

P. Günther Ecklbauer OMI v Pákistánu

Foto: Flickr, © Tomáš Vyhnaněk

hat i dalším), ale vybudoval i poutní areál, kostely a školy. Kaple ve vzdálených vesnicích často slouží i jako škola.

Jaký je současný stav „školství“ v pouštní farnosti Derekábád?

Dnes farnost provozuje kromě velké školy sv. Michaela, která je jakoby „elitní škola“, ještě devět dalších menších či malých škol pro chudé děti. Jsou v oblastech, kde

široko daleko jiná škola není. Většinou jsou to základní školy do páté třídy, máme také do osmé třídy. A velmi radostná je zpráva, že naše škola sv. Michaela má čím dál vyšší úroveň a pověst. Díky úsilí mého bývalého kaplana a nynějšího faráře otce Mukhtara, který navštěvoval rodiny, aby lidi přesvědčil o důležitosti dobrého vyššího vzdělání, stoupl počet křesťanských dětí v této elitní škole už na třetinu. >

Škola v Derekábádu

Foto: archiv OMI

Za normálních okolností by provozování takovéto elitní školy v Pákistánu neslo velký zisk – ale navštěvovaly by ji jen bohatší muslimské děti. V naší škole přijímáme nadané křesťanské děti z chudých rodin jen za nízký poplatek. Takže úspěch, že se podařilo dosáhnout toho, že elitní školu navštěvuje třetina křesťanských dětí, je dvoješčný. Platí totiž: čím víc křesťanů mezi žáky, tím nižší příjmy! Proto tato elitní škola nemůže vytvářet žádný zisk a podporovat ostatní školy.

Jak vidíte budoucnost tohoto díla?

Po mém odchodu jsou menší školy ve vesnicích v ohrožení. Už jako zahraniční misionář jsem jen stěží zajišťoval jejich chod. Můj pákistánský nástupce šestatřicetiletý otec Mukhtar Alam OMI bojuje o jejich přežití. Lidé nemohou dávat potřebné školné. Jejich příspěvky prostě zdaleka nestačí ani na platy učitelů, o jiných výdajích nemluvě.

Jde o velké částky peněz, které jsou potřeba?

Z našeho pohledu to nejsou tak velké částky. Například na udržení chodu jedné malé školy do 5. třídy s jedním učitelem v pouštní vesnici potřebujeme získat ročně 16 000 korun – tedy jen asi 1300 korun měsíčně! Všechny školy dohromady potřebují měsíčně dotaci 36 000 korun.

Otec Temsey lidem říkával: „Předu vám mohou zase vzít, ale vzdělání vám nikdo nevezme.“

Jakým způsobem motivujete místní lidi, aby děti do škol posílali?

Otec Temsey lidem říkával: „Předu vám mohou zase vzít, ale vzdělání vám nikdo nevezme.“

Při nedávné školní akci pro rodiče a děti v minulém roce jsme pozvali úspěšného křesťana, který pracuje jako osobní tajemník hejtmana, stojícího v čele okresu. Je postižený, lilipután (hodně malého vzrůstu). Vysvětloval velmi přesvědčivým způsobem důležitost vzdělání: „Se svým postižením bych byl v této společnosti jen smetím, kdybych neměl vzdělání.“

Opravdu, jedinou cestou, jak pozdvihnout naše křesťany v Pákistánu, je vzdělání. Je to nejlepší rozvojová pomoc. Když umí nějaké řemeslo nebo mají vzdělání a mohou pracovat v nějaké dobře placené a společensky respektované pozici, pak si křesťané mohou vybojovat své místo v pákistánské společnosti.

Škola v Derekabádu

Foto: archiv OMI

Naše práce přináší plody: z naší farnosti vyšlo už nejen několik kněží a řeholních sester, ale i zdravotní sestry, učitelé, a dokonce jeden policejní důstojník.

Konkrétní způsob pomoci

Misijní katolické školy misionářů oblatů ve světě (aktuálně zejména na Haiti a na Srí Lance) a další misijní aktivity můžete podporovat prostřednictvím Mariánského misijního díla Kongregace misionářů oblatů Panny Marie Neposvržené, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor, www.oblati.cz/mmd, číslo účtu u Poštovní spořitelny (ERA): 244816241/0300. Variabilní symbol pro podporu misijních škol je 400.

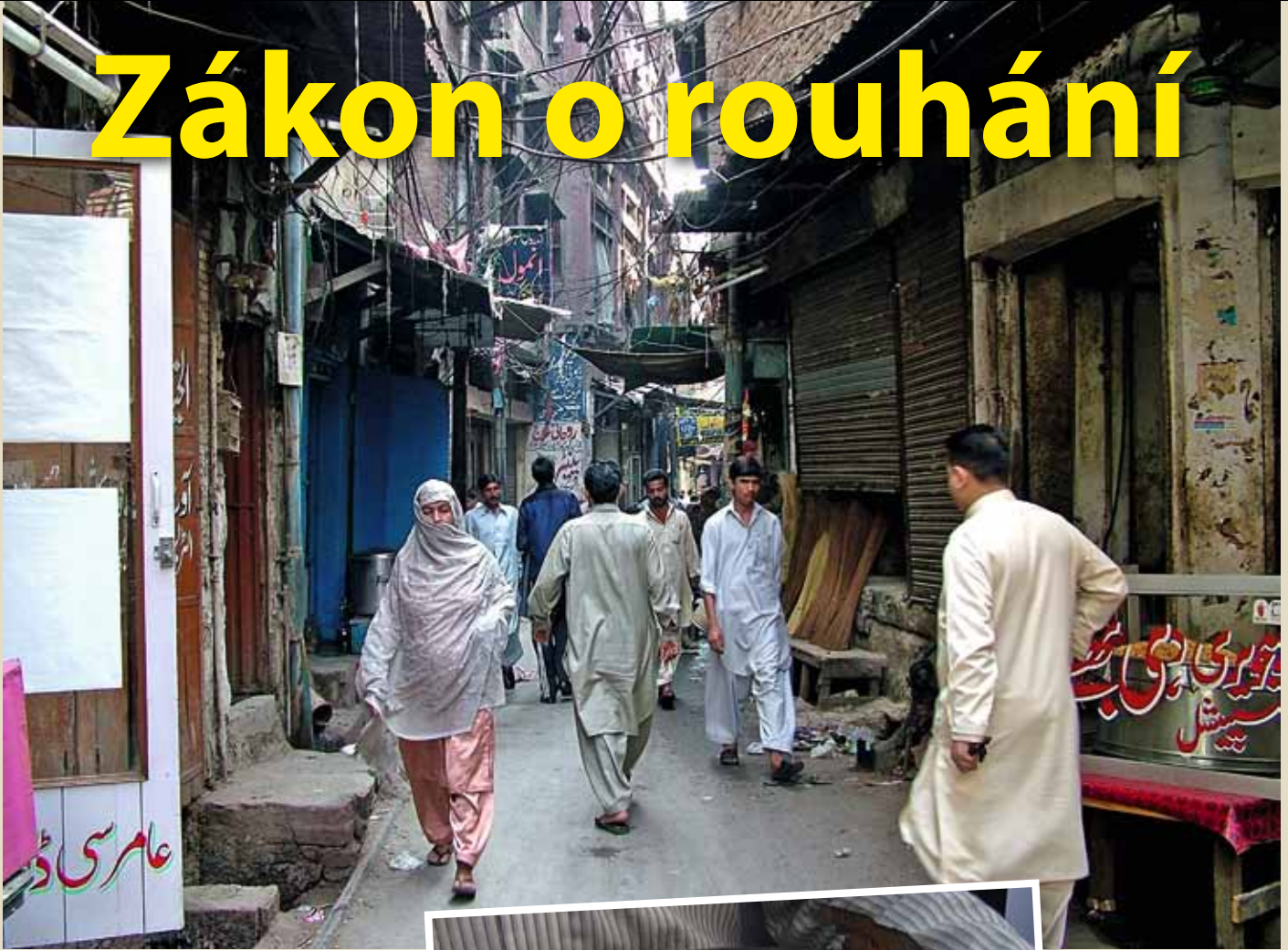
Rozhovor připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. (Mt 25,40)

Foto: archiv MMD

Zákon o rouhání

Láhaur, hlavní město provincie Paňdžáb

Foto: Flickr, *_* (CC BY 2.0)

Stačí, abyste se znelíbili svému sousedovi nebo konkurentovi, a on vás může falešně udat, že jste znesvětili korán... Pokud jde o urážku proroka Mohameda, může být trestné dokonce i jednání, kterého jste se dopustili zcela neúmyslně. Tato nebezpečí hrozí v Pákistánu nejen křesťanům, ale i muslimům.

Od hádky k rozsudku smrti

Pákistánská katolička Asia Bibi byla odsouzena k trestu smrti. Vše začalo hádkou mezi zemědělskými dělnicemi při čerpání vody. Po hádce byla Asia Bibi nařčena, že urazila proroka Mohameda. Více než rok strávila tato matka několika dětí ve vězení a v listopadu 2010 byla za rouhání odsouzena k smrti oběšením. Rozsudek ještě nebyl vykonán. Guvernér provincie Paňdžáb Salman Tasír, který se jí pokoušel zastat, byl v lednu 2011 zavražděn...

Jiný případ: otec Günther (rozhovor s ním je v přecházejícím článku) vypráví

Ohořelé zbytky Bible nalezené po žhářském útoku muslimského davu na láhaurké křesťany (březen 2013)

Foto: Křesťané z Láhauru

o školačce, která se v jeho farnosti Dere-kabád překládala, když mluvila jazykem urdu, který není její mateřštinou, a to, co řekla, vyznělo jako rouhání. Věc se dostala k soudu, ale v tomto případě soudce naštěstí uznal, že šlo o neúmyslné přeřeknutí a proces byl zastaven.

Státní náboženství: islám

V Pákistánu žijí asi tři miliony křesťanů. V prvních desetiletích po získání nezávislosti bylo v Pákistánu soužití muslimů s křesťany a dalšími náboženskými menšinami téměř bezproblémové.

Od sedmdesátých let minulého století se vzájemné soužití muslimů a křesťanů zhoršuje.

Podle článku 2 pákistánské ústavy je islám státním náboženstvím. Článek ústavy číslo 31 požaduje podporu islámského způs

sobu života. V protikladu k němu povzbuzuje článek 33 k vyhýbání se úzkoprsým rasistickým, kmenovým, sektářským a provinciálním předsudkům. Jde však jen o málo přesvědčivou slovní deklaraci, pokud máme před očima předcházející článek ústavy, jenž požaduje přednostní podporu islámu a islámského způsobu života.

Takzvaný zákon o rouhání

V posledních letech vyvolává stále větší problémy především takzvaný zákon o rouhání. Jeho části jsou velmi pružné a připouštějí různé „hry s paragrafy“. Článek 295 pákistánské trestního ▶

Vše začalo hádkou při čerpání vody.

Foto: Picasa, Christien Asherah (CC BY-NC-ND 3.0)

zákoníku zakazuje zničení nebo znesvěcení náboženských míst, článek 295-A se týká provinění proti náboženskému cítění. Článek 295-B trestá znesvěcení koránu a 295-C rouhání proroka Mohamedovi. S výjimkou trestného činu rouhání proti Mohamedovi musí být obžalovanému prokázán úmysl. To obráceně znamená, že pokud je někdo obžalován z rouhání Mohamedovi, jen stěží se může bránit tím, že jeho úmyslem nebylo nějak proroka urazit, protože úmysl v případě trestného činu rouhání proti Mohamedovi nehraje žádnou roli!

Šlápl na navštívenku

Německé noviny *Süddeutsche Zeitung* přinesly na jaře roku 2011 zprávu o kuriózním případě, který však zdaleka není

ojedinelý. V Pákistánu byl obžalován člověk za to, že šlápl na navštívenku jistého Mohameda, která se povalovala na zemi. Tím byl dle názoru obžaloby spáchán trestný čin rouhání proroka Mohamedovi. Šlo by o úsměvný příběh, kdyby trestem za takové porušení zákona nebyla podle pákistánského trestního zákoníku smrt...

Ve srovnání s tím je rouhání koránu trestáno jen velmi mírně – pouze mnohaletým žalářem.

Zastat se křesťanů znamená smrt

Jediným zákonem, který může být použit na obranu proti nařčení z rouhání je ustanovení článku 153-A pákistánského trestního zákona, který trestá až pěti lety vězení ty, kteří z náboženských důvodů

Šahbáz Bháttí na videu, jež bylo určeno ke zveřejnění v případě jeho smrti.

Foto: Video Šahbáze Bháttího

vyvolávají rozbroje, nenávisť nebo nepřátelství mezi jednotlivými náboženskými skupinami. Jenže soudce, který by tento článek použil, by se sám ocitl ve velkém nebezpečí.

Pákistánský ministr pro náboženské menšiny Šahbáz Bháttí, jediný křesťan v pákistánské vládě, se rozhodl bojovat proti zákonu o rouhání – i za cenu vlastního života. Po vraždě guvernéra paňdžábské provincie Salmana Tasíra, který také vystupoval proti zákonu o rouhání a kterého v lednu 2011 zabil jeho vlastní osobní strážce, bylo jasné, kdo je další na řadě. Vrahové zjistili, že dosud svobodný ministr Bháttí chodí bez ochranky navštěvovat svou matku – a když od ní odjížděl, rozstříleli jeho auto kalašnikovy.

Bháttí se ale stihl rozloučit. Pro stanici BBC natočil video, které mělo být zveřejněno až po jeho smrti. Řekl v něm, že žije pro to, aby se zastával trpících lidí, se kterými sdílí víru. Doslova řekl: „Vím, co znamená cesta kříže, a já jsem se na ni vydal. Raději zemřu při prosazování správných principů, než abych dělal kompromisy kvůli výhrůžkám.“

Jak se projevuje solidarita

Solidaritě s křesťany v Pákistánu, kteří žijí v podmínkách pro nás jen těžko představitelných, můžeme a máme projevit několika způsoby:

- Projevit solidaritu znamená nepomínat na křesťany v Pákistánu ve svých modlitbách.
- Projevem solidarity je ale i finanční pomoc prostřednictvím organizací a projektů, které se podporou křesťanů v Pákistánu dlouhodobě zabývají.
- Jednou z forem solidarity je také znovu a znovu u nás hovořit o nelehké situaci křesťanů v Pákis-

„Vím, co znamená cesta kříže, a já jsem se na ni vydal. Raději zemřu při prosazování správných principů, než abych dělal kompromisy kvůli výhrůžkám.“

Šahbáz Bháttí před smrtí

Po hádce byla Asia Bibi nařčena, že urazila proroka Mohameda ... a odsouzena k smrti oběšením.

tánu – připomínat toto téma tak, aby nezapadlo. I když samotným mluvením se nic nevyřeší, je důležité, aby se o věci hovořilo. To je první krok. Problém, o kterém se mezi lidmi nemluví, jako by pro ně neexistoval...

Nerovnováha náboženské svobody jako „téma“

Je důležité poukázat na nerovnováhu, která existuje: zatímco v Evropě může islám využívat náboženskou svobodu, která je mu zde bohatě poskytována, v islámských zemích ji křesťanům (ale i dalším náboženstvím) upírá. Je nutné, aby se z této nerovnováhy náboženské svobody stalo co nejdříve důležité téma – pro běžné lidi i pro evropské politiky.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■
(podle materiálu Německé biskupské konference „Pakistan – Arbeitshilfen 251“, Českého rozhlasu a Vatikánského rozhlasu)

Manžel a jedna z dcer Asie Bibi ve Španělsku na akci podporující její propuštění

Foto: Flickr, HazteOidorg (CC BY-NC-ND 2.0)

Paňdžábský guvernér Salman Tasír s manželkou a dcerou (vlevo) navštívil Asii Bibi (uprostřed) ve vězení, 2010.

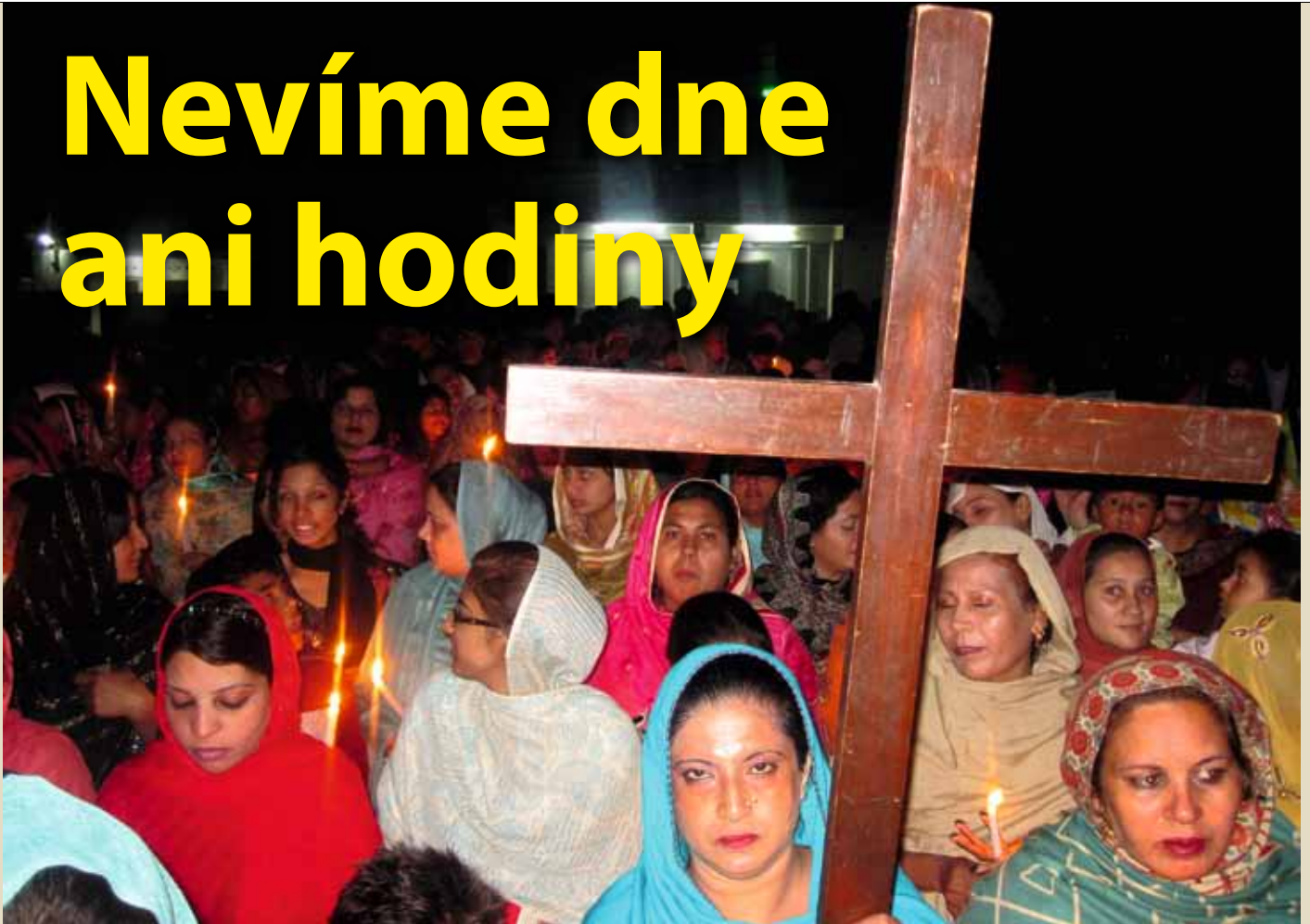
Foto: Flickr, Salmaan Taseer (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Sx křesťané z Láhauru

Tisíce muslimských extremistů vyhnaly v březnu 2013 stovky obyvatel jedné křesťanské čtvrti v Láhauru (Lahore). Následně zdemolovali a vypálili asi 200 domů a dva kostely. Důvod? Mladý muslim udal křesťana, že se prý v diskuzi o víře vyjádřil neuctivě o Mohamedovi. Na snímcích uprostřed biskup Akram Gill (v modré košili).

Nevíme dne ani hodiny

Procesí křesťanů před svítáním na Velikonoční neděli 2013 v Pěšávaru

Foto: titusonmission.wordpress.com

Otec Emmanuel Asi je farářem v pákistánské diecézi Láhaur a se situací v zemi má zkušenosti na vlastní kůži. Odpovídá na otázky Christiana Selbherra.

Existuje v Pákistánu oficiálně náboženská svoboda?

Ano. Můžeme si dělat, co chceme – uvnitř našich církevních objektů. Můžeme také kupovat pozemky, stavět kostely, školy a nemocnice. Můžeme tisknout knihy a časopisy, rozdávat Bible. Nemusíme se skrývat. Kdo chce, může nosit kříž.

Tak co je tak obtížného na vaší situaci?

To, že nikdy nevíme, který den a ve kterém městě nastanou problémy. Stačí obvinít jen jediného křesťana (viz předcházející článek *Zákon o rouhání*) a okamžitě je vypáleno velké množství domů.

Proč se muslimové nechají tak snadno podnítit k nenávisti?

Protože jejich kazatelé v mešitách představují nejvyšší autoritu. Nikdo jim nemůže odporovat. Jeden imám dokáže během okamžiku dostat do ulic dva nebo tři tisíce lidí. Náboženství tu má velkou moc

„Od roku 1986, začátku platnosti ‚zákonu o rouhání‘, bylo potrestáno více než sto nevinných křesťanů, vypáleny školy, fary, domy...“

otec Asi

Křesťanská čtvrť v Láhauru vypálená v březnu 2013

Foto: křesťané z Láhauru

nad lidmi – tak jako tomu bylo v minulosti i v Evropě.

Copak nemohou obvinění dokázat lehce svou nevinu?

Ale ano. Jenže dříve než někdo stačí dokázat svou nevinu, je už dům v plamenech.

Často dokonce pachatelé připustí, že obžaloba byla falešná. Ale to už je pozdě.

podle materiálu Německé biskupské konference „Pakistan – Arbeitshilfen 251“ (zkráceno) ■

Žehnejte!

V dávala jsem se, když mi bylo dvacet let, z opravdové lásky a do dvou let se nám narodily dvě holčičky. Manžel měl bratra na německo-polských hranicích, vzdálených asi tři a půl hodiny cesty. Jezdíváme tam ze začátku společně, ale když pak byly děti, zůstávala jsem s nimi doma. Manžel potom jezdil sám se svými rodiči.

Jednou, bylo to začátkem jara, se zase vydali na výlet za bratrem. Rozloučili jsme se a mně pořád něco říkalo, abych jim požehnala. Naučila mě to moje maminka. Já jim tedy požehnala.

Bylo to v sobotu ráno, kdy se vydali na cestu. Já na ně stále vzpomínala, jak dojeli.

Když přišel večer, najednou někdo zařval. Moc jsem se lekla, ale protože se mnou byla moje maminka, tak jsem strach překonala a šla otevřít. A co nevidím: ve dveřích manžel i se svými rodiči. Měli se ale vracet domů až v neděli večer. Vypovídaly jsme se, co se stalo, ale jim nebylo moc do řeči. Prý přišli z 10 kilometrů vzdáleného města

Rozloučili jsme se a mně pořád něco říkalo, abych jim požehnala.

pěšky, nejel žádný autobus. Pomalu nám začali vyprávět, co se jim přihodilo. V zatáčce prý předjíždělo nákladní auto, takže byli na silnici tři vedle sebe. Manžel zajel až na krajnici, ale jak bylo nachumeleno, neudrželi se na silnici

a začali se kutálet z třicetimetrového svahu dolů. Dopadli na potrubí vedoucí do jedné továrny a tam se auto rozpúlilo. Nic se jim ale nestalo, maminka, která seděla vzadu, měla jen odřená záda a modrý malíček u nohy.

Když přijela policie, viník byl už pryč. Policisté, kteří nehodu vyšetřovali, řekli manželovi, protože měl právě narozeniny, že se podruhé narodil. A já si uvědomila, proč mně něco říkalo, abych jim požehnala, protože přežili jen zázrakem.

Zakrátko nato jsme se dozvěděli, že čekáme třetí dítě. Nakonec jich máme pět.

Když nehodu vyšetřovali, řekli mi, protože měl právě narozeniny, že se podruhé narodil.

Foto: Flickr, Free Photo World (CC BY 2.0)

Foto: Wikimedia Commons, Google Art Project, Giovanni Bellini (1430-1516)

Manžel už sice nežije, mám ale osm vnoučat a jsem šťastná, protože čekám během krátké doby ještě další tři vnoučátka.

A ještě mnohokrát jsem během svého života poznala Boží ochranu a pomoc...

Marie ■

 A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus
Co jsou svátostiny?
Jsou to posvátná znamení ustanovená církví, která posvěcují různé životní situace. Tvoří je modlitba, doprovázená znamením kříže (při žehnání osobám, např. dětem, manželovi, manželce, je dobré dělat znamení kříže na čele žehnaného – pozn. redakce) a jinými znameními. Mezi svátostinami zaujímají důležité místo požehnání, která jsou chválou Boha a prosbou o jeho dary, zasvěcení osob Bohu a vyhrazení předmětů a místa pro bohoslužbu.
Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

„Varování“,

před kterými je třeba varovat

Na různé dotazy laiků i kněží na tzv. „Velké varování Ježíše Krista“, které se šíří po internetu a někde také rozdává v kostelích ve formě brožurky, odpověděl olomoucký arcibiskup a moravský metropolita Jan Graubner následujícím sdělením.

Tato poselství o velkém Božím varování pocházejí z údajných soukromých zjevení nejmenované irské vizionářky. Nemají schválení žádné církevní autority. Přestože obsahují modlitby k Božímu

Tato poselství o velkém Božím varování nemají schválení žádné církevní autority.

milosrdenství, vyzývají ke zpovědi a svěcení „pečetí“ knězem, obsahují řadu bludů a nejsou v souladu s naukou katolické církve. Biblické úryvky jsou vykládány svévolně a v rozporu s církevní naukou. Sama Bible přitom říká: *Buďte si vědomi toho, že žádný výrok Písma není ponechán ničemu soukromému výkladu* (2 Petr 1,20).

Poselství vybízí, aby si lidé jako záruku ochrany proti ďáblu pořídili „pečeť živého Boha“ tím, že si ji stáhnou z internetu a najdou kněze, který jim ji posvěti. Upozorňuji kněze, že na takové věci nesmějí spolupracovat, že by šlo o hřích zpronevěry jejich kněžskému poslání a podporu vznikající sekty. Věřící vyzývám, aby se nepodíleli na šíření těchto bludařských poselství. Na ty, kdo by po tomto upozornění dále spolupracovali na jejich šíření, se vztahují slova sv. Pavla: *Divím se tomu, že se od toho, který vás povolal v Kristově milosti, tak rychle uchylujete k jinému evangeliumu. Ale to naprosto není nějaké jiné evangelium! To jen jistí lidé vás matou a rádi by překroutili evangelium Kristovo. Ale i kdybychom my sami nebo anděl z nebe vám hlásal evangelium*

odchýlné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet! ... Snažím se teď, abych si získal přízeň u lidí? Anebo u Boha? Což se ucházím o to, abych byl pěkný u lidí? Kdybych ještě i teď chtěl být pěkný u lidí, nebyl bych Kristův služebník (Gal 1,6–8.10).

Podobně se šíří i různé předpovědi o konci světa. K těm připomínám Ježíšovo slovo: *O tom dni a té hodině neví nikdo, ani nebesští andělé, ani Syn, jenom sám Otec... Buďte tedy bdělí, protože nevíte, který den Pán přijde* (Mt 24,36.42). Pro nás není důležité, jestli se setkáme

Přestože obsahují modlitby k Božímu milosrdenství, vyzývají ke zpovědi..., obsahují řadu bludů.

*Budte si vědomi toho,
že žádný výrok Písma
není ponechán ničím
soukromému výkladu.
(2 Petr 1,20)*

Foto: P. Krzysztof Dedeck

s Bohem při konci světa, či ve chvíli smrti, která může přijít kdykoliv. Důležité je, abychom byli připraveni na Boží soud, na setkání s Pravdou. Jediná správná reakce na všechna poselství tohoto druhu je pokání podle výzvy Jana Křtitele: *Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu* (Mk 1,15).

Protože: *Pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu* (1 Kor 15,22), je třeba budovat pevné a důvěrné přátelství s Kristem.

Protože Ježíš říká: *Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale už přešel ze smrti do života* (Jan 5,24), a jinde: *Žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky* (Jan 11,26), je třeba přijímat Boží slovo s opravdovou vírou a žít podle něho.

Ty, kteří snad z nevědomosti uvěřili bludným naukám, prosím, aby se pokorně vrátili k nauce evangelia a katolické církve.

Protože Ježíš říká: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den* (Jan 6,54), je třeba přistupovat ke svatému přijímání Krista v eucharistii, ale být k tomu i náležitě připraven, protože: *Kdo by jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně* (1 Kor 11,27).

S plným vědomím pastýřské povinnosti upozorňuji všechny věřící na tato nebezpečí a zároveň je prosím, aby věrní

evangelium usilovali o svatý život ve společenství církve. Ty, kteří snad z nevědomosti uvěřili bludným naukám, prosím, aby se pokorně vrátili k nauce evangelia a katolické církve. Všechny zahrnuji do svých modliteb a provázím svým požehnáním.

Jan Graubner, arcibiskup olomoucký ■
(zdroj: www.ado.cz)

Foto: archiv OIM

Řád Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly – pauláni

Řád byl založen v 15. století v jihoitalské Kalábrii svatým poustevníkem Františkem z Pauly. Ten dal této řeholní rodině prosté, ale silné charisma – postní způsob života, tzn. žít každý den a celý život tak, jak žije církev v době postní. Je to trpělivá a pokorná celoživotní snaha o naprosté obrácení života k Bohu, o něž usilujeme a chceme k tomu pomáhat i ostatním. Vnější význam znamením kajicnosti je náš 4. řeholní slib trvalého postního způsobu života, tj. postu od masa a jeho derivátů. Znakem našeho řádu je zlaté slunce s nápisem CHARITAS – Boží láska, která má být středem našeho života, a název Nejmenší bratří je zase pozváním k pokoře, bez které i největší skutky nejsou ničím.

Jsme jen malou duchovní rodinou, kterou tvoří ještě naše klauzurní sestry a početná skupina terciářů. Nejvíce konventů je v Itálii, ale pauláni žijí a působí i jinde ve světě. U nás máme komunitu a klášter na krásném mariánském poutním místě Vranově u Brna, kde pečujeme o farnost, poutníky, duchovní centrum a kde se také za všechny modlíme. Jsme zde rádi.

Na závěr ještě citát sv. Františka z Pauly: „Tomu, kdo miluje Boha, není nic nemožné!“

Kontakt: vranovubma@atlas.cz, web: <http://dc-vranov.cz>

Foto: Flickr, MShades (CC BY-NC 2.0)

Jde o věc přímo dábelkou

Nejen na internetu se již několik let šíří tzv. Velké varování Ježíše Krista. S odstupem času jsme požádali olomouckého arcibiskupa a moravského metropolitu Mons. Jana Graubnera o upřesnění jeho vyjádření k tzv. Velkému varování Ježíše Krista (text jeho vyjádření z listopadu 2012 je v předchozím článku).

Otče arcibiskupe, vy jste v listopadu loňského roku zveřejnil své Vyjádření k šíření tzv. „Velkého varování Ježíše Krista“ a různým poselstvím o konci světa. Někteří věřící reagovali dost pobouřeně, protože těm poselstvím

věřili a zdálo se jim, že jste moc přísný. Jak se díváte na toto poselství dnes?

Dnes je vidět, že *Velké varování* je daleko horší, než jsem si tehdy myslel. Už tenkrát mi bylo jasné, že to není z Boha, ale myslel jsem si, že je to jen z člověka, že jde jen o lidské blouznění, že je třeba lidi varovat, aby lidské slovo nepovažovali za slovo Boží. Dnes je však vidět, že jde o věc přímo dábelkou, která se snaží rozbíjet církev, brát lidem víru v církev a zbařit je svátostí, zahnat je do samoty izolace či společenství nebezpečné sekty. Nechci nikoho obviňovat, třeba jde o lidské blouznění, ale zneužitě ďáblem, důsledky jsou dábelké.

Není to zase příliš tvrdé? Z čeho tak usuzujete?

Ze samotného textu těch poselství. Tehdy mi někteří kritici vytýkali, že necitují, tak

... daleko horší, než jsem si myslel.

si všimněte, co říkají ta poselství: poselství 708 z 13. 2. 2013: *V tomto čase je nebe plné hněvu, když trnová koruna sestupuje, aby rozdrtila mé tělo, katolickou církev na zemi. Toto prorocství podané vám velmi podrobně v posledních dvou letech, se vyplňuje... Můj svatý vikář byl k onomu činu (abdikace) donucen a důsledkem toho bude velmi trpět... základy mé církve, katolické církve, byly rozdrčeny na prach. Poselství 710 má nadpis: *Toto je poslední bitva. Můj vikář padl. Má církev padne, ale brzy povstane. Nyní jste pod vládou zla v mé církvi. Poselství 712: Celý svět bude svědkem schizmatu v katolické církvi. Odchod mého drahého, milovaného, sv. vikáře papeže Benedikta XVI. znamená počátek konce... elita**

zednářů uchwátila moc nad mou církví a zneužije ji k nejdopornějšímu podvodu na katolíky. Falešný prorok nyní převezme Římský stolec. O současném papeži Poselství 732 říká: Já jsem neuvedl v úřad tuto osobu, která prohlašuje, že přichází v mém jménu.

Z toho mě úplně mrazí. To je krutá řeč proti papeži a proti církvi. Kdyby to lidé vzali vážně, asi by opustili církev.

Divíte se ještě, proč jsem tak tvrdý? Ale srovnejte si v klidu obě strany. Emeritní papež odstoupil v obdivuhodné pokoře, protože ve svém věku už nemá sílu k náročnému vedení úřadu. Z velké části jím jmenovaní kardinálové zvolí podle nejlepšího svědomí nástupce, který vyznačuje svou víru v lásce a pokoře, je všemi uznáván. Na druhé straně je anonym, neznámá utajovaná žena, která se odvolává na Ježíše, ale nikdo nemá možnost si ověřit její totožnost a věrohodnost. Možná se za ní jen skrývá někdo moc chytrý a zlý, někdo, kdo chce církev poškodit.

Jak se ale má získat jistota, když někdo pochybuje? Stačí zdravý rozum?

V tomto případě nám rozum odhalí mnoho. Pán Ježíš však řekl jasně: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi (Mt, 16,18–19). Je třeba se jen rozhodnout, jestli budu věřit skutečnému Kristu evangelii, nebo blouznění utajeného anonyma.

Ale jak je to potom se zjeveními a různými dary Ducha, které mohou věřící mít?

Bůh dává různá charismata. Nesmíme však přehlédnout, že existuje i charisma řízení a rozlišování. Skuteční světci, jako například sv. Kateřina Sienská, všechna

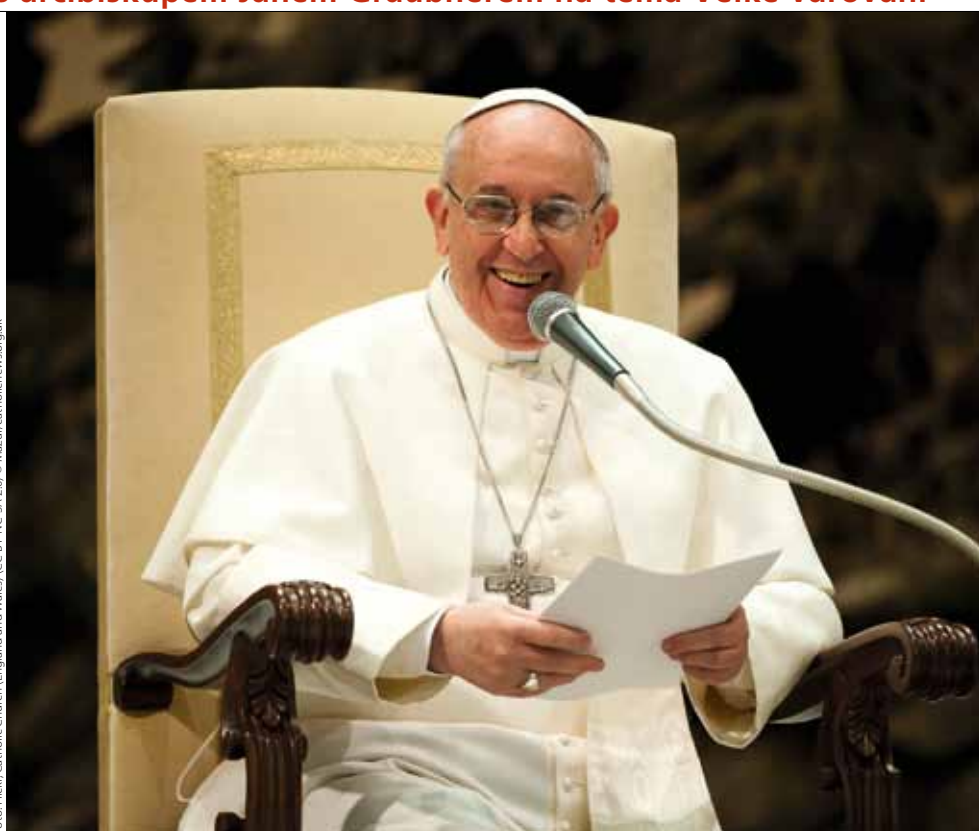

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicnews.com.uk

svá zjevení a vnuknutí nechali posoudit církvi. Co církev neschválila, hned zapomněli. Katechismus katolické církve v článku 182 říká: *Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, je trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty církve. Je zástupcem Krista, hlavou biskupského sboru a pastýřem celé církve, nad níž má z Božího ustanovení plnou, nejvyšší, bezprostřední a všeobecnou pravomoc.* Tomu, kdo zná Katechismus, je jasno.

Je irské poselství v současnosti jediné?

Ne, mezi lidmi kolují různá poselství, například poselství z Ukrajiny, za kterým stojí bývalí čeští kněží, kteří se pro neposlušnost dostali do církevních trestů.

Prohlásili se za biskupy, vyloučili z církve papeže Benedikta XVI. i Jana Pavla II. a téměř všechny biskupy světa. Založili Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev, kterou se snaží zaregistrovat v ČR a svými poselstvími svádějí zbožné katolíky, aby nechodili na mši, pokud se tam modlí za papeže. Ďábel se umí schovat i za zdání pravověrnosti a zbožnosti.

Nejsou z toho pak lidé zmatení?

Žádný katolík nemusí být zmatený, když bude v jednotě s papežem, který je základem naší jednoty a jistoty při následování Krista.

Jan Graubner, arcibiskup olomoucký ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kristus dal své Církvi hierarchické zřízení.^[De fide]

Hierarchická moc svěřená apoštolům přešla na biskupy.^[De fide]

Kristus ustanovil Petra za prvního mezi apoštolů a jako viditelnou hlavu celé Církve a světil mu osobně a bezprostředně jurisdikční primát.^[De fide]

Podle Kristova ustanovení přechází Petrův primát na všechny jeho nástupce.^[De fide]

Nositelé Petrova primátu jsou římscí biskupové.^[De fide]

Papež má plnou a nejvyšší jurisdikční moc nad celou Církví nejen ve věcech víry a mravů, ale také ve věcech církevní kázně a řízení Církve.^[De fide]

Papež je neomylný, mluví-li ex cathedra.^[De fide]

Srov. Dogmatika, Olomouc; Maticе cyrilometodějská, 1994

Skuteční světci, jako například sv. Kateřina Sienská, všechna svá zjevení a vnuknutí nechali posoudit Církvi.

Rok v Kongu mezi „dětmi ulice“

„Na rok? Afrika? A ještě ke všemu Kongo?!“ Takové byly reakce mých nejbližších, když jsem jim oznámila, že se chystám strávit deset měsíců jako dobrovolnice v centru pro kluky z ulice v Demokratické republice Kongo.

Nicméně Pán mě vedl za ruku a já jsem v září roku 2011 po dlouhém letu, přestupu ve Frankfurtu a Etiopii, mezi přistání v Malawi a po setkání s místní byrokracií na letišti v Lubumbashi, nicméně v pořádku, dorazila na místo – tedy do Bakanja, centra pro „kluky z ulice“ v Demokratické republice Kongo.

Země kontrastů

Demokratická republika Kongo je zemí kontrastů. Nachází se ve střední Africe a je zhruba čtyřicetkrát větší než naše Česká republika. Může se pochlubit krásnou přírodou a oplývá neskutečným nerostným bohatstvím. Na druhou stranu je ale sužována válečnými konflikty a obrovskou chudobou většiny obyvatel. Se špatnou ekonomickou situací země je úzce spojena i problematika dětí ulice: „Rodiče ztratili svoji tradiční víru, pro vyřešení svých finančních a jiných problémů se obracují na různé sekty a šarlatány, kteří „objevili“, že některé z jejich dětí musí být posedlé zlými duchy, kteří přenášejí zlo na celou rodinu. Nezaměstnanost, špatné výsledky, neúspěch. Dítě obviněné z čarodějnictví

je podle nich zodpovědné za vše, co se nevyvede, co je špatné,“ vysvětluje kořen tohoto palčivého problému belgický salesián otec Eric Meert, který v Lubumbashi založil centra pro tyto děti.

Potřebují lásku a přijetí jako ostatní děti

Tak jsem se ocitla v Kongu, internátu pro devadesát kluků „ulice“. „Vždyť jsou to samí vagabundi a čarodějové. Zнала jsem jednoho bělocha, kterého takovíhle kluci zabili. Dej si pozor,“ varovala mě jedna konžská žena po přeletu a podobně i někteří další místní obyvatelé. Jelikož jsem ale s těmito chlapy deset měsíců žila – a to doslova (svůj pokoj na internátu jsem měla bezprostředně vedle nich) –,

Tak jsem se ocitla v Kongu, v internátu pro 90 kluků „ulice“.

musím konstatovat, že jsou to kluci jako ti u nás. Děti, co potřebují zažívat pocit, že jsou někým milovány a přijímány. Že je tam někdo, koho zajímá, jak se mají, jaké mají výsledky ve škole, co je trápí, z čeho se radují. Někdo, kdo je pohladí, kdo jim ukáže, jak zašít kalhoty. Kdo jim poradí, jak dobře žít, a kdo se s nimi bude smát. A kdo jim bude říkat, že toho v životě můžou hodně dokázat, když se budou snažit. Takové věci ve své rodině většinou nepoznali, pokud nějakou měli.

Aktivít bylo ve středisku hodně. Výuka angličtiny a kytary, doučování, školní kancelář, školní uniformy, knihovna. Také jsem s kluky malovala, hrála hry, organizovala pro ně turnaje v dámě nebo ve fotbale, hrála na kytaru. Byli jsme spolu v ZOO, v muzeu, v pivovaru, v akrobatickém centru. Kluci mi nosili věci na zašítí, bavili jsme se o všem možném, chodili za mnou se svými problémy, větší se mi svěřovali se svými tajnými láskami nebo mě rovnou žádali o ruku – běloška je v Kongu velmi perspektivní partie.

Otřesné příběhy

Jen o tom, jak se ocitli na ulici, a o svém životě se bavili neradi. Většinou si pak vymysleli nějakou historku, kterou jsem ale vždycky prokoukla (obvykle to totiž bylo ve stylu, že se narodili v New Yorku a že jejich rodiče jsou tamní milionáři). Také jsem měla přístup do sociální kanceláře, kde se nacházely šanony všech místních kluků. Tam jsem si jejich příběhy mohla pokaždé ověřit.

Ale po každé takové návštěvě sociální kanceláře se mi ještě dlouho draly slzy do očí. Příběhy některých z nich byly smutné. Smrt obou rodičů ve válce, týrání, vyhnání na ulici... Jednou přišel do střediska desetiletý chlapec, který měl popálený téměř celý obličej. Ve škole ho obvinili z krádeže svetru (zda byl vinný, či ne, není úplně podstatné) a jeho babičku – tamní ředitelku – nenapadlo nic lepšího, než ho obvinít z čarodějnictví, aby očistila rodinné jméno: dala mu na hlavu igelitový sáček a zapálila ho. Sammy, tak se ten chlapec jmenoval, našťastí zvládl strhnout

Iveta a ti nejmenší kluci na výletě

Foto: 2x archiv SADBY

„Jsou to samí vagabundi a čarodějové. Dej si pozor,“ varovala mě jedna konžská žena po přiletu.

sáček z obličeje a utéct z domova – v takovém stavu pak doběhl k nám do střediska.

Mít někoho, s kým mohou mluvit

Debaty jsme vedli opravdu často. Občas jen tak o Kongu, o České republice, o rozdílech mezi zeměmi, lidmi. Také jsme debatovali o náboženství, kdy se mě ptali, proč někdo nevěří v Boha anebo proč není Josef král nebes, když je Maria královna.

Taky jsme se bavili o svatbě, o vztažích a podobných věcech, ptali se mě, kolik bych chtěla mít dětí. Já říkám, že čtyři, a oni na to, že je to stejně jedno, že přece manžel rozhoduje, kolik jich bude chtít mít.

S malými to byla témata jiná. Hračky, brusle, bonbony. Ale taky se zajímali o Českou republiku. Jednou se mě malý

Leon, když jsme spolu jen my dva zdobili knihovnu, zeptal, zda bude moct odjet se mnou, že by moc rád. Že se zeptá pana ředitele, a jestli bude souhlasit, tak pojede. Jestli ne, tak bude muset zůstat. Takovéhle rozhovory pro mě nebyly úplně nelehčí. Nebo jsem jednomu z malých kluků vysvětlovala, že si hračky z knihovny můžou půjčovat i děti, které nejsou na internátě. Říkám mu, že děti z okolí nemají doma nic, jsou to děti z těch nejchudších domků. On mi na to odpověděl: „Ale mají rodinu...“

Velká slavnost a Boží prozřetelnost

Poslední lednový den byl svátek Dona Boska. Don Bosko je zakladatel salesiánů, takže my, jakožto salesiánské ▸

... kluci za mnou chodili se svými problémy, větší se mi svěřovali se svými tajnými láskami nebo mě rovnou žádali o ruku.

Kluci z Bakanja – na boty občas ve středisku nevyzbydou peníze.

Foto: archiv SADBÝ

centrum vedené salesiánskou komunitou, jsme to museli náležitě oslavit. Oslavili jsme to s 516 kluky (i z jiných salesiánským domů) mší svatou, sportovními turnaji pro větší kluky a velkou hrou (já jsem, zahalena v hábitu, hrála Marii Dominiku Mazzarellovou, spoluzakladatelku salesiánek) pro menší kluky. Po obědě dostali všichni balíček s kusem oblečení, sušenkami, balóneem a sladkým nápojem.

Sladké nápoje pro 500 kluků by stály asi tak 400 dolarů, tak jsme se při setkání s komunitou rozhodli, že to necháme Boží prozřetelnosti. A jak jsme se modlili, tak mě napadlo zajít do Bralimy, místní velké společnosti s pivem a sladkými nápoji, požádat o dar. Poprvé jsem neuspěla, šéf tam nebyl. Podruhé jsem měla větší štěstí, po hodinovém čekání mě přijal. K mému překvapení to nebyl šedesátiletý Konžan, jak jsem očekávala, ale asi třicetiletý Holanďan. Velmi příjemný pán, se kterým jsme se bavili o různých značkách piva, mi oznámil, že darovat 500 sladkých nápojů není vůbec žádný problém. Nakonec nám do Bakanja dovezli i stokáž a led.

Kontrasty, kontrasty...

Kromě dalších x desítek kontrastů bych ráda zmínila jeden, se kterým se tu setkávám na každém kroku a který mě vždycky pobaví: vizáž zdejších obyvatel versus

jejich obydlí. Všude tu totiž potkáte nádherně oblečené a načesané ženy v botách na podpatku tak vysokém... A vzápětí na to vidíte, do jakého „domku“ vcházejí. Na oblečení a obuv kladou velký, až úsměvný důraz. Na jeden fotbalový zápas jsem si vzala své oblíbené, pravda už trochu odřené botasky. A jeden z kluků mě

začal skoro litovat, co že to mám na noze. I když sám žádné boty neměl...

Snášení chyb druhých – s Terezičkou

Kluky jsem měla moc ráda, ale jednoduché to vždycky rozhodně nebylo. Život na ulici je poznamenal, byli divočejší

Foto: Flickr, Cyclopar (CC BY-NC-SA 2.0)

Iveta a Bardot

Takhle se snídá v Bakanja – mouka, voda a trocha cukru.

Foto: 2x archiv SADBY

a samostatnější. Ale naučil je také krást a přežít v podmínkách, které si my nedovedeme představit. V těžkých chvílích mi hodně pomáhala moje víra a téměř každodenní mše svatá. A taky citát svatého Terezičky z Lisieux, který jsem si zarámovaný přivezla z domova a který mi tam visel nad postelí: „Úsměv, když bychom raději ukázali mrzutý obličej, milé slovo, i když bychom raději mlčeli. Jednat mile s nepřijemným člověkem, být ke každému laskavý. Snášet chyby druhých a nedívat se jejich slabostem. Snad také vydržet trpělivě u své práce a nezkracovat ji, dovést modlitbu do konce, i když se nám zdá, že z ní nic neplyne. Být veselý bez ohledu na to, zda jsme prohráli, nebo si odnesli vítězství.“

Pomozte, prosím...

I přes všemožné sponzory i z Evropy se občas stane, že v centru není co jíst. Například v létě 2012 byli kluci celý měsíc bez snídaně. Nebo je normální, že se někomu rozpadnou boty (což se kvůli tamní „kvalitě“ stává často), nemá co na sebe nebo mu prostě chybí láska, porozumění a přijetí. I proto vznikl projekt „Darujme vzdělání“, realizovaný Salesiánskou asociací Dona Boska (SADBA). SADBA se již

I přes všemožné sponzory se občas stane, že v centru není co jíst.

několik let zabývá školením a vysíláním dobrovolníků do světa na pomoc chudým dětem a mládeži. Nejčastějšími destinacemi jsou rozvojové země v Africe: Kongo, Zambie, Zimbabwe, Súdán, Jihoafrická republika, Svazijsko, Lesotho, a v Americe: Mexiko, dále například Indie nebo Ázerbájdžán v Asii (více o podpoře dobrovolníků se dozvíte na stránkách www.adopcenablizko.cz).

Můžeš dát třeba na nové boty nebo čtyřicet cihel

Projekt „Darujme vzdělání“ podporuje konkrétní věci v konkrétních místech, kam salesiánští dobrovolníci jezdí pomáhat. Pomoci lze nákupem dárkových poukazů na stránkách www.darujmevzdelani.cz. Vybrat si můžete například snídaně na týden pro kluky z internátu v Kongu, boty pro jednoho konžského kluka, týden učitele v Zimbabwe, pět měsíců školného v Indii nebo čtyřicet cihel na stavbu školy v Bulharsku.

Iveta Pešatová (titulky redakce) ■

Autorka svědectví byla dobrovolnicí ve městě Lubumbashi v Demokratické republice Kongo. Doporučujeme také svědectví Markéty, dobrovolnice mezi Romy v bulharské Staré Zagoře (viz Milujte se! č. 25, on-line v archivu dosud vydaných čísle na www.milujte.se).

SADBA – Salesiánská asociace Dona Boska

www.adopcenablizko.cz
www.darujmevzdelani.cz

Darujme vzdělání
Přímá podpora vzdělání v rozvojových zemích
www.darujmevzdelani.cz

10 000

Tohle se mi stalo minulý týden...
A zírám ještě dnes.

Víte, já na pohádky nevěřím, tedy nevěřil jsem do minulého týdne, já si nemyslel, že nad námi bdí stále nějaká síla...

Všemocná síla?

Samozřejmě, jsem věřící a nepochybují o tom, že o nás rozhoduje nesmírná, spravedlivá a zázračná moc...

Ale aby nad námi bděla stále?

V každém okamžiku?

I v této vteřině?

I když jsem věděl, že jsem milován, nenapadlo mě, že jsem pozorně vnímán neustále...

I když mě to samozřejmě mělo napadnout.

Až mě z toho mrazí...

I teď stojíme té nesmírné síle, která pohybuje galaxiemi, té síle, která sune

*Ví o nás.
Ví o našich
potížích, trápeních,
ví o našich
potřebách.*

oblohou souhvězdí, i teď jí stojíme za to, aby nás sledovala... Aby nás milovala...
Ví o nás. Ví o našich potížích, trápeních,

*A u téhle nesmírné
síly vědět znamená
totéž co milovat.*

ví o našich potřebách. A u téhle nesmírné síly vědět znamená totéž co milovat. Snad se nevyjadřuji přesně, vlastně: jistě se nevyjadřuji přesně. Ani se přesně vyjadřovat nemohu, protože ve své mateřštině nemá žádný národ slova pro to, co bych rád pojmenoval... Je to, jako bychom měli hovořit před nějakými dvěma tisíci lety, kdy se Palestinou cestovalo pěšky, na koni, na oslíku..., jako bychom měli hovořit o autobusech, o vlacích, o letadlech..., kdo by o nich tehdy hovořil, mohl by o nich hovořit jenom nepřesně, protože pro to, o čem by promlouval, ještě neexistovala slova... Jak bych mohl vysvětlovat chod motorů v autobusech, ve vlacích, jak bych mohl hovořit o tom, jak je možné, že po obloze v jedenadvacátém století mohou létat letadla a raketoplány, popisovat jejich motory, když by mi pro to chyběly takové spousty slov...

Nutně jsem potřeboval deset tisíc a záviselo na tom moje studování.

Určité věci nelze pojmenovávat slovy, jenom srdcem.

Ty nejdůležitější věci v životě.

Mínulý týden jsem byl před důležitým rozhodnutím.

Budu studovat? Přestanu?

Nutně jsem potřeboval deset tisíc a záviselo na tom moje studování.

Měl jsem před zkouškami, a kdybych se začal věnovat brigádám, nemohl bych studovat, musel bych přerušit studia.

Dlužný jsem, kam se podívám.

Zadlužený jsem u dobrých kamarádů a u několika příbuzných, kteří mi počkají.

Ovšem už k nim nemohu přijít s prosbou o další půjčku... Ne, že by mi nechtěli dát. Sami nemají...

A tak jsem šel do kostela. Sedím v lavici, v šeru a vychutnávám, že v kostele kromě mě není v tu dobu nikdo jiný... Jenom já – a ON. Rozmlouvám s ním.

A náhle ucítím, že se na mě někdo dívá.

Možná to také znáte, není to stihomam, ucítíte na sobě prostě pohled, jako by se vás dotýkala nějaká ruka...

Neviditelná ruka.

Ohlédnou se.

A uvidím malou, křehkou stařenku u kroupky.

Zaberu se zase do svých myšlenek..., ten její pohled jako by se mi nepřestával plaše dotýkat ramene...

Ohlédnou se.

Za chvíli zase.

Ta stará paní se na mě stále dívá.

Po chvíli mi to už tak vadilo, že jsem vstal a rozhodl se, že z kostela odejdu.

A jak tak procházím kolem té paní, osloví mě.

„Měl byste chvíli čas?“

Žebrá, napadlo mě...

Teď mi začne vykládat svoji historku.

O tom, jak jí někdo ukradl jízdenku a ona nemůže jet domů. Nebo ji právě pustili z nemocnice a ona potřebuje peníze? Je také možné, že nemá na uhlí. Kolik jsem takových lidí, starých, mladých, už potkal, a než jsem zjistil, že si vymýšlejí, že mají skoro stejné naučené žádosti. – Dokonce

Foto: Flickr, vincent0849 (CC BY-NC 2.0)

Sedím v lavici, v kostele kromě mě není v tu dobu nikdo jiný... Jenom já – a ON.

jsem jim i já peníze někdy dával.

Stařenka se na mě dívá úpěnlivě.

„Co pro vás mohu udělat?“

Snažím se být zdvořilý.

Kdyby to bylo jinde... Ale tady jsem koneckonců v kostele.

Vysvětlím jí, že nemám, že jsem student bez peněz.

Nadechnu se. – Ona promluví dříve než já.

„MOHLA BYCH VÁM DÁT NĚJAKÉ PENÍZE?“

Zíral jsem.

„Mně? Proč?“

Usmála se.

„Pojďme z kostela, ať tady nerušíme.“

V kostele nikdo nebyl, přesto mluvit o penězích v kostele asi připadalo mně i jí jako nepatřičné.

Vyšli jsme z kostela.

„Když jsem před lety potřebovala nějaké peníze, přišel ke mně v kostele jeden pán a dal mi deset tisíc.“

„Dal?“

„Ano.“

„Proč by vám je dával?“

Podívala se na mě překvapeně.

„Protože jsem je potřebovala.“

Mám životní zkušenost, že na tomhle světě jako by se dávaly peníze právě těm, kdo je nepotřebují, jako by to bylo nějaké velké finanční pravidlo... Ale mlčel jsem.

„Řekl mi, že jednou potřeboval peníze a přišel k němu někdo, kdo mu je dal.“ ▷

Foto: Flickr, @miki (CC BY-NC-ND 2.0)

Stařenka mi podala obálku. Jak mohla vědět, že potřebuji zrovna deset tisíc?

„Dal?“

„Prý to tady chodí v tomhle kostele několik století..., kdysi někdo někomu dal peníze s tím, že až on bude mít peníze, aby je zase někomu dal... s podmínkou... s jednou podmínkou...“

„S jakou podmínkou?“

Znejistěl jsem. Snad se i trochu lekl. Je to snad směšné, jenže v tu chvíli jsem si vzpomněl na doktora Fausta.

Stařenka mě asi chápala a usmívala se.

„Nebojte se. Ty peníze prostě zase, až budete mít, někomu dáte... To je jediná podmínka.“

Mlčel jsem.

Stařenka mi podala obálku, vložila mi ji do ruky, stiskla ruku.

Kdyby mi ji nestiskla, možná by ta obálka s deseti tisíci z mojí ruky vypadla. Jak mohla vědět, že potřebuji deset tisíc? Zrovna tolik tisíc?

A tak studuju.

A tak studuju dál... Zkoušky jsem udělal.

Pokračuju... A dodržuju slib.

Dneska jsem si chtěl dát k večeři pivo... Ale do obálky, ve které jsem dostal peníze, jsem dal, co by pivo stálo.

Začal jsem totiž už teď šetřit.

Je to hra?

Je to hra a zároveň je to mnohem víc než hra... MNOHEM VÍC. Musím našetřit deset tisíc, abych je někomu jednou dal. Tohle je čestný dluh. Tohle je dluh, jaký

mám k Pánu svého osudu. Je to úžasné... Když si tak představím, že možná opravdu po staletí si lidé v tomhle kostele předávají peníze... a pomáhají si tak...

Měny se mění..., kdysi si možná podali měšec s mincemi..., pak si podávali různé hodnotné i nehodnotné měny. Bankovky se měnily, říše povstávaly a rozpadaly se a měnilo se kdeco..., móda i politika... Ale jedno se neměnilo. – Jedno nikdy. Soucit.

Milosrdenství. Pomoc. Odpovědnost.

Andělské perpetuum mobile soucitu...

Za celá ta staletí se nenašel nikdo, kdo by ten řetěz pomoci přerušil...

Jednou přijdu do tohoto kostela s obálkou já. Jistě přijdu. Jak bych mohl nepřijít? Copak bych mohl oklamat toho, kdo mě miluje? Copak bych mohl oklamat toho, koho miluji? Pána osudu...?

Co všechno můžeme předat... Nejenom peníze.

K někomu přijít...

Něco předat...

DNES.

vyprávění studenta K. M. zapsal

Eduard Martin ■

(z knihy Eduard Martin: Andělské cesty k nesmrtelnosti, Karmelitánské nakladatelství 2011 – informace o možnosti objednání viz str. 51)

Foto: Flickr, Patrick Gage (CC BY-NC-SA 2.0)

Když jsem si přečetl předcházející svědectví, napadlo mě nejdřív: „To snad ani není možné.“ Ale vzápětí jsem si uvědomil: „Vždyť já sám jsem zažil něco hodně podobného!“

Je to už víc než dvacet let. Vrátil jsem se tehdy právě z vojny...

Jako bohoslovec jsem totiž musel kvůli vojně přerušit studium teologie a na dva roky narukovat (na bohoslovce se nevztahovala výhoda zkrácené vojny, která tehdy platila pro všechny ostatní vysokoškoláky). Pak přišla sametová revoluce a ministr národní obrany po delších jednáních uznal, že jsem vysokoškolák, a pustil mě o čtyři měsíce dřív domů – do civilu.

Měl jsem plán, jak budu cestovat a zdokonalovat se v cizích řečech – věděl jsem, že se jednou budou hodit... Na vojně jsem měl čas studovat německá, anglická a italská slovíčka, gramatiku..., ale neuměl jsem mluvit. Nyní jsem měl několik měsíců času na cestování a procvičování. Ale neměl jsem žádné peníze.

Foto: Flickr, Hello Turkey Toe (CC BY 2.0)

Řetěz

Zajel jsem na krátkou návštěvu svých bývalých spolužáků do litoměřického kněžského semináře. Mluvil jsem s nimi o všem možném – jen ne o tom, jak jsem na tom finančně. O to větší bylo mé překvapení, když jsem odpoledne odjížděl. Jeden spolužák mi podal tisícišilinkovou bankovku – to bylo tehdy víc než jeden průměrný plat: „Vezmi si to, bude se ti to

hodit!“ „A jak ti to vrátím?“ zeptal jsem se. Jeho odpověď mě překvapila: „Až se v budoucnu setkáš s někým, kdo je bude potřebovat – dej to jemu!“ Slíbil jsem mu, že to tak udělám.

Jsem rád, že peníze, které mi tehdy mimořádně pomohly, jsem měl možnost vrátit tímto způsobem již několikrát... Snad tento řetězec pokračuje dál

**... odpověď mě překvapila:
„Až se v budoucnu setkáš s někým, kdo je bude potřebovat – dej to jemu!“**

**... ten řetězec
dávání nezačal
u mého spolužáka.**

až do dneška. Možná se dokonce dál větví. Nevím. Ale doufám, že ano.

Zajímavé je, že ten řetězec dávání nezačal u mého spolužáka. Víím, že šilinky dostal od pana kardinála Tomáška – i když přesné okolnosti neznám. Od koho je dostal pan kardinál, to také nevím...

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Dávejte a dostanete

V jednom období života jsem měla velký nedostatek peněz. Bydleli jsme ve státním bytě a z jedné výplaty a jedné dávky v mateřství jsme žili čtyři lidé. Vždy na konci měsíce jsem si půjčila od svého dospělého syna – tomu jsem vše po výplatě vracela. Další peníze, které jsem si vypůjčila jinde, jsem již vracet nevládala... Já jsem peníze vydělávala, dcera s nimi nakupovala a vařila – a výsledek byl takový, že jsme se kvůli penězům pořád hádaly.

Měla jsem i jiný problém – nedostatek času. Přesto jsem se jednou v neděli pomodlila tři růžence a otevřela časopis Regina, ze kterého vypadl lístek – pozvání na podzimní poutě do Medžugorje. Považovala jsem to za zvláštní osobní pozvání pro sebe. Přes nedostatek peněz i času jsem jela na pouť.

V autobuse jsem si sedla na volné místo vedle jedné ženy. Daly jsme se do řeči. Vyprávěla jsem jí i o své situaci. A ona mi začala vyprávět o své zkušenosti s desátkou

Všechno dávej s veselou tváří a s radostí odděluj pro Hospodina desátky. (Sir 25,8)

(desetina z příjmu darovaná na „Boží věci“ tj. podporu Církve, její misijní a evangelizační činnosti, charitativních aktivit...). Dává desátky a o peníze se moc nestará, nedostatek nemá. Z dalšího rozhovoru vyplynulo, že je svobodná, a tak jsem si v duchu řekla: ty klidně můžeš dávat desátky, když neživiš rodinu. Vůbec mě nepřesvědčila.

Ubytovaly jsme se každá na jiném pokoji a hned při zahájení poutě cestou na Podbrdo mi přivedla svoji spolubydlící a říká: „Podívej, paní také dává desátky.“

Přinášejte do mých skladů úplné desátky (...) praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku. (Mal 3,10)

Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.
(Lk 6,38)

Foto: Flickr, CarbonNYC (CC BY 2.0)

Ta žena byla účetní na volné noze a její manžel soukromý zemědělec, kterému se dařilo tak, že nakupoval další pole. A přitom měli pět dětí. To mě ale také nepřesvědčilo. V duchu jsem si řekla, že jejich platy nejsou fixní jako ten můj a Bůh jim může požehnat v podnikání.

Na zpáteční cestě mi obě nové známé vyprávěly o páru důchodců, kterým byly z nějakého důvodu vyměřeny tak nízké důchody, že jim nestačily. I oni začali z toho mála dávat Bohu desátky... Ani jejich příběh mě nepřesvědčil.

Seděla jsem v autobusu a přemýšlela jsem o tom, co jsem slyšela – a rozhodla jsem se, že to s těmi desátkami zkusím.

Výsledek dávání desátek byl brzy takový, že jsme se s dcerou přestaly hádat o peníze. A na konci měsíce jsem si nemusela chodit nic půjčovat. Desátky na pod-

Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť, radostného dárce miluje Bůh. (2 Kor 9,7)

poru Církve a jejích aktivit dávám přes tři roky a vždycky jsme nějak s penězi vyšli.

Asi před půl rokem jsem klečela před Pannou Marií Chlebovou v kostele u sv. Mikuláše ve Znojmě a stěžovala jsem si jí, že sice vycházím s penězi, ale nemám nazbyt, nemám zásoby... Vlastně mi šlo o to, abych nemusela tak spoléhat na Boží prozřetelnost. A odpověď přišla ihned: začala se mi v paměti vybavovat doba tří

let, kdy dávám desátky – co všechno jsme v rodině za dobu dávání desátek pořídili. Koupila jsem ze stavebního spoření zahradu, zaplatila zavedení elektriky, přes rok jsem pomáhala dalšímu člověku, než se postavil na vlastní nohy... Nechala jsem svých výčitek a jen jsem opakovala: „Bože, omlouvám se ti a děkuji...“

Jaroslava (upraveno) ■

objednávkový kupon

Vaše adresa:	PSČ:	Podpis:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů
sestra Cecilie: Útěk sestry Cecilie (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
sv. Alfons: Návod na dobrý život (stručný ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů <i>Milujte se!</i> ; A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Dunda: Můžeš růst (36 impulsů k prohloubení duchovního života, formát A5, 56 stran, 12 Kč)		
Dunda: Soužití nebo soužení (o „bratru oslu“ a neviditelné duši, formát A5, 36 stran, 10 Kč)		
Dunda: To promodlím (modlitby známé i neznámé, velká písmena, formát A6, 40 stran, 5 Kč)		
Dunda: Sedm kajících žalmů (pro konání pokání, formát A6, 32 stran, 5 Kč)		
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; formát A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl: II. díl:
Dunda a kol.: Příprava na svátost smíření dnes (praktická pomůcka; formát A6, 48 stran, 25 Kč)		
Sedloň: Doprovázení (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21 x 12 cm, 44 stran, 10 Kč)		

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu

A.M.I.M.S.

Římskokatolický farní úřad

671 03 Vranov nad Dyjí 20

(je možné objednávat i na internetu

www.amims.net nebo e-mailem

na **apostolat@fatym.com**,

či telefonicky 515 296 384).

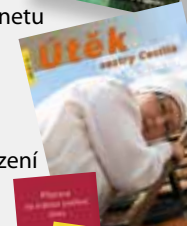
Knihy přijdou na vaši adresu

s příloženou složenkou na uhrazení

příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací

najdete na www.amims.net!

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ!

Nuda? Ne – přesycení!

Jako dítě vyrůstající na farmě jsem se svými sourozenci (bylo jich 12) žila myšlenkou na letní prázdniny. Hodně jsme si hráli a z těch dvou měsíců mimo školu jsme se snažili vyzískat co nejvíc. Také jsme hodně pracovali a pomáhali se vším od věšení prádla až po zabíjení kuřat. V zeleninové zahradě jsme pletli a sklízeli úrodu, starali se o dobytek a svázeli seno a obilí. Můj tatínek hospodařil na statku svého otce. Tři z jeho pěti sester se provdaly za muže z blízkého okolí a usadily se v nevelké vzdálenosti od nás.

Když nás navštívili naši bratrance a sestřenice (měli jsme jich 22 a bydleli v okruhu 100 km), legrace a občasná nerozváženost se tím úměrně zvyšovala. Je to do jisté míry zázrak, že jsme ty divoké, rozdováděné a většinou nekontrolované roky našeho dětství přežili. Ale ty vzpomínky – a to poučení pro život, které jsme při tom získali!

Když jsem byla malá, měla jsem odpor k „letním programům“, které se pořádaly pro znučené děti ve městech. Naprogramované léto bylo to poslední, co jsem chtěla. I když by nám něco jako nuda prolétlo hlavou, nikdy bychom se neodvážili pronést to slovo před našimi rodiči. Byli by nám donekonečna zadávali práci navíc, aby zabránili jakémukoli bytí jen náznakem znučenosti. Můj tatínek říkával, že znučenost povstává z vnitřku. S tím naprosto souhlasím. Řečeno jinak, když jsi přiznal, že se nudíš, znamenalo to, že nejsi nebo se

nesnažíš být vynalézavý. Že svět ti nepřináší radost, a že kdybys měl jen trošku představivosti, mohl bys najít něco, jak se zabavit.

Ke své hanbě jsem si nedávno uvědomila, že přes své snahy jsem nevědomky vychovala děti, které se odvažují používat slovo „nuda“, ačkoli nepředpokládám, že to slovo budu slyšet příliš často, protože jsem s nimi na toto téma hovořila a snažila se je poučit.

A samozřejmě zdvojnásobuji své úsilí, abych poučila ty menší. Můj manžel i já jsme svůj společný život začali ve městě, ale posledních čtrnáct let žijeme v malé, řídké obydlené vesničce. Je to bydlení na venkově, ale bez krav a kuřat. Naše děti mají domácí povinnosti, ale také mnoho z výhod moderního života.

Proto je pro mne slovo „nuda“ vlastně ironií. Děti dnes mají tolik mimoškolních aktivit, jimž se horečně věnují po celý školní rok. Doma mají plné police a krabice hraček, knih, skládaček, her, filmů, hudby, časopisů a výtvarných pomůcek – to vše jsou věci, o kterých se nám jako dětem ani nesnilo. A to už ani nemluvíme o éře počítačů, e-mailů, kontaktů přes internet, iPodů... a dalších přístrojích s přístupem k internetu, což bychom si my jako děti nikdy ani nemohly představit.

A nudí se. Ne, jsou přesycené. Je to přílišné zatížení ve všem: v tom, co mají, v informacích, zábavě, podnětech (to ale

obvykle špatných – těch, které působí na smysly, ale nesytí duši ani intelekt).

To poslední, co děti potřebují, je více programů, více času mimo rodinu a více hektického plánování. **I když nejste s dětmi doma pořád, je možné najít si čas a udělat si pauzu: vypnout televizi a ostatní přístroje. Přečíst si společně nahlas knihu, poslechnout si ptáky, jak brzy ráno zpívají, sednout si na verandu nebo na schod a popíjet šťávu, kopat a sázet na zahradě. Posadit se a povídat si.**

Bohužel, nic z toho nenahradí to, že máte dvaadvacet bratranců a sestřenic, kteří bydlí poblíž. Nenahradí je ani to, že máte tisíc „přátel“ na facebooku.

Mariette Ulhrich (matka sedmi dětí, žena v domácnosti a spisovatelka) ■

Podle www.mercatornet.com a RC Monitor, překlad Krista Blažková

To poslední, co děti potřebují, je více programů, více času mimo rodinu a více hektického plánování.

Foto: Flickr, come closer (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, David Lee King (CC BY-NC-SA 2.0)

Obětujte dvě ze čtyř dětí!

Foto: Flickr, nanny snowflake (CC BY-ND 2.0)

Řada žen ve světě i u nás nechá zabít vlastní dítě, protože lékař, který nechce čelit žádným komplikacím, je přesvědčí, že „je to rizikové“... On-line magazín deníku *Právo* www.novinky.cz, který jistě není „podezřelý“, že by chtěl cíleně propagovat postoje pro-life, na svých stránkách přinesl příběh Angličanky Emmy Robbinsové, která se přemluvit nenechala. Článek nadepsal: „Obětujte dvě ze čtyř dětí, řekli ženě lékaři. Odmítla a žijí všechny čtyři.“

Hned dvě překvapení

Jednatřicetiletá Angličanka Emma Robbinsová se dozvěděla, že čeká čtyřčata. Bylo to pro ni i pro jejího manžela velké překvapení. „Na ultrazvuku se na nás lékařka podívala s doširoka otevřenými očima a otočila obrazovku na nás. Pak řekla, že vidí tři plodové obaly a čtyři děti. Dvě z nich byla identická dvojčata...“ S manželem Martinem už tehdy měli syna, jedenapůlletého Lukea. V první chvíli si vůbec nedovedli představit svou budoucí sedmičlennou rodinu. Na to vůbec nikdy nepomysleli.

Když už se manželé pomalu připravovali na náročný život s pěti dětmi, jejich lékař jim při příští návštěvě nemocnice řekl: „Obětujte dvě z dětí – tím zvýšíte zbylým dvěma šanci na přežití.“ A začal jim vysvětlovat, že při vícečetných těhotenstvích hrozí komplikace, kterým se takto vyhnou. Byl to pro ně větší šok, než když uslyšeli, že čekají čtyřčata.

Tři možnosti

„Lékař nám řekl, že riziko je tak velké, že ohrožuje mě i mé děti. Prohlásil, že máme tři možnosti. Mohli jsme ukončit těhotenství úplně, odstranit některé z embryí nebo pokračovat dál. Instinktivně jsem se chytla za břicho. Najednou mnou projel silný pocit lásky a řekla jsem lékaři, že si necháme všechny čtyři děti,“ vypráví maminka čtyřčat.

To se opakovalo při dalších návštěvách nemocnice. Lékaři ji neustále přesvědčovali o nebezpečnosti jejího těhotenství: „Pokaždé, když jsem šla do nemocnice, mluvili o rizicích a říkali mi, ať zvážím potrat dvojčat, abych zachránila zbylé dvě děti. Ale já jsem věděla, že vždy, kdy bych se pak na zachráněné děti podívala, myslela bych na ty, o které jsem přišla. Ta myšlenka mi zlomila srdce.“

Když byla na vyšetření v 18. týdnu těhotenství, lékař ji upozornil, že za dva týdny bude poslední šance „zasáhnout

do jejího těhotenství“ (jinak řečeno: dvě z dětí zabít – pozn. red.). V tu chvíli už věděla, že všechny čtyři děti jsou chlapi. Své rozhodnutí nezměnila.

Jsme moc rádi...

Ruben, Zachary, Joshua a Sam přišli na svět pomocí císařského řezu těsně před termínem – 29. února loňského roku. Dva měsíce museli ještě pobýt v nemocnici a pak si je šťastní rodiče mohli odvézt domů. „Nikdy by nás nenapadlo, že budeme mít čtyři děti najednou. Lhala bych, kdybych řekla, že to bylo jednoduché, ale jsme moc rádi...“ říká jejich maminka v době, kdy už kluci oslavili první narozeniny.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■
(podle www.novinky.cz)

Zdroj: <http://www.novinky.cz/koktejl/295205-obetujte-dve-ze-ctyr-deti-rekli-zene-lekari-odmitla-a-ziji-vsechny-ctyri.html>

*Lhala bych,
kdybych řekla, že
to bylo jednoduché,
ale jsme moc rádi...*

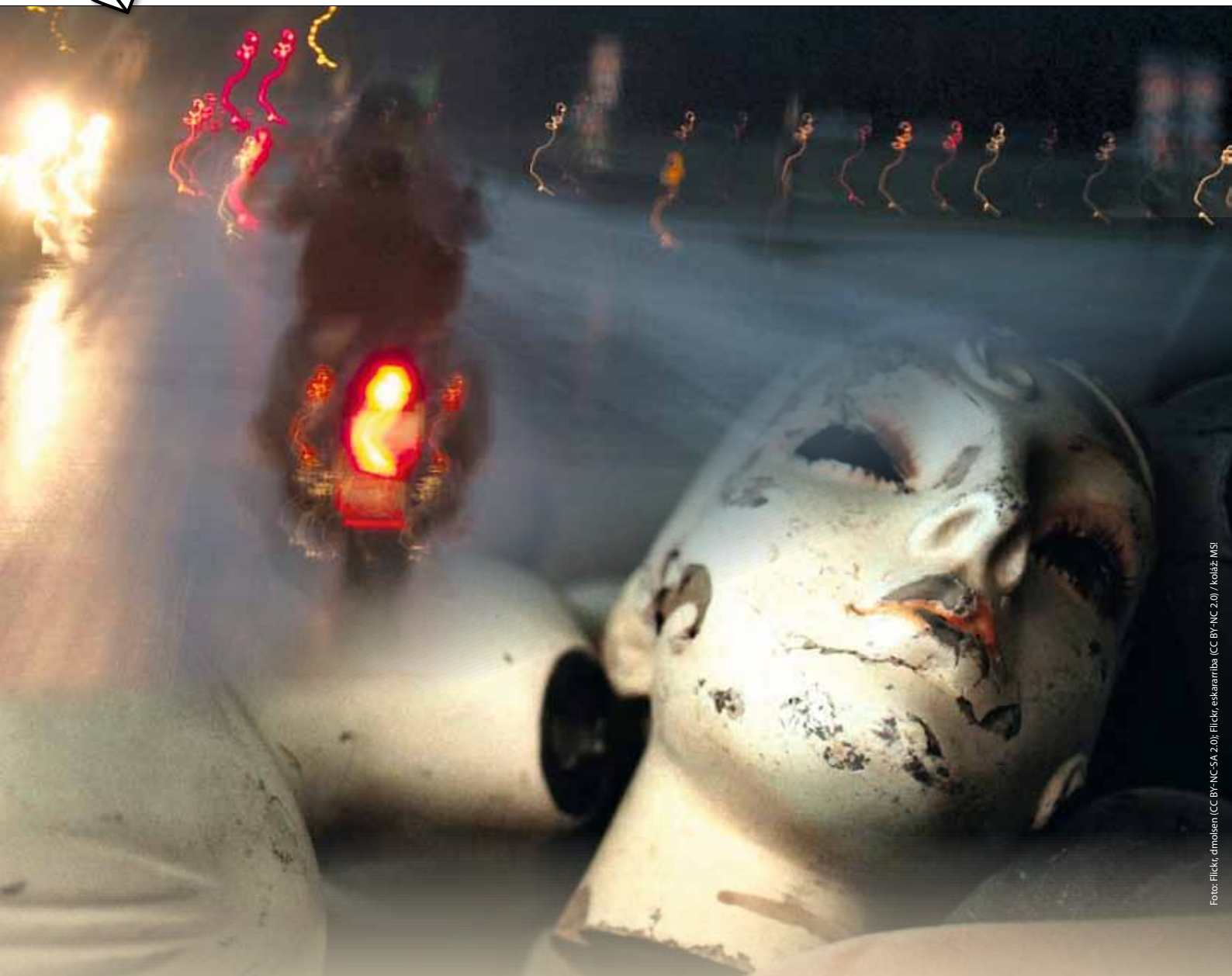

Foto: Flickr, dmoisen (CC BY-NC-SA 2.0); Flickr, eskarriba (CC BY-NC 2.0) / koláž: MSI

Matka milionáře

Eduard Martin píše knihy
nejrůznějších žánrů. A kromě
toho již řadu let sbírá
a uveřejňuje skutečné příběhy
lidí. Někdy je skutečnost
neuvěřitelnější než fikce. A vždy
je poučná...

Opilá mladá žena

Seděli jsme se starým moudrým panem
katechetou a několika přáteli v zahradní
restauraci...

A pak se připotácela ta žena. Byla
mladá. Pokud by nebyla opilá, mohl bych
o ní říci i „hezká“... Zírala na nás, chvíli

postála u našeho stolku, několikrát ote-
vřela ústa, jako by nám chtěla něco říct.
Pak od nás poodstoupila, klesla do trávy
a rázem usnula.

„Hajej.“ Kdosi z nás to vyslovil, aby žer-
tem odstranil trapnost a rozpačitost.

„Znám ji.“ Katecheta to řekl zamyšleně,
s pohledem na spící mladou ženu. „Kdo
to je?“ zeptal jsem se. Zeptal jsem se ho se
zájmem sběratele příběhů...

„Matka milionáře.“

„Tohle, že je...“

Katecheta přikývl. „Kdyby nebyla tolik
opilá, pravděpodobně by nám svůj příběh
vyprávěla sama. Dělává to. Jednou jsem
jel vlakem a vykládala svůj osud na celé
kupé, nešlo to přeslechnout... Ale znám
ten příběh i odjinud, nevymýšlí si, je to

*„Kdo to je?“ zeptal
jsem se ho se
zájmem sběratele
příběhů.*

„Matka milionáře.“

opravdu matka milionáře. Tu ženu znají
ve městě pod tímhle označením, vlastně
ani já nevím, jak se jmenuje. Její příběh je
prostý. Byl do ní zamilovaný jeden mla-
dík z vedlejšího města, čekala s ním dítě.
Studentská láska... A nebyla to láska bez
následků.“

Lidské torzo a zmrzačené myšlení

Mladá žena se převalila a zabořila tvář do trávy. Hlasitě oddechovala. Její pravidelné rysy připomínaly obličej krásné a mrtvé sochy... Dívali jsme na ni, jako bychom se dívali na torzo nějaké antické sochy v muzeu..., i když ta socha, nepochopitelně oblečená do moderních šatů, byla celá, působila jako zbytky sebe sama..., byla celá,... přesto působila jako torzo...

„Udělal to, co dělá tolik dívek, šla na potrat.“

Myslím, že toto zabíjení dětí už mnoha lidmi vůbec není vnímáno jako zabíjení.

Pokud žena zabije své dítě před narozením, mluví se o tom jako o jejím právu a najdete hodně feministických bojůvek, které se budou o ono právo rvát... Ovšem pokud by nějaká žena zabila své dítě třeba v den jeho narození, kdyby ho odhodila do popelnice, potom by se o ní psalo jako o hyeně..., jaksi v tom nerozeznávám nějaký logický argument: copak je velký rozdíl, jestliže se zabije dítě, kterému je rok, devět let... anebo dítě, které je ještě u své matky a které je staré o nějakou dobu méně?

Mám pocit, že některé ženy chodí na potraty, ne jako by odcházely na popraviště, na popraviště vlastních dětí, jdou k potratům, jako by odcházely na kosmetické pracoviště, kde jim mají provést drobnou kosmetickou úpravu...

Moje neteř, která měla dva potraty, je ochotná zachraňovat broučka, co jí spadne do kávy, dokonce jsem ji slyšel kvílet, když se ten brouček topil. S broučky

má soucit, broučka by nedokázala zašlápnout... S broučky má soucit, s vlastními dětmi ne.“

Socha ležela nehybně na trávníku.

„Ale to jsou zbytečné řeči... Ty, kdo smýšlejí podobně jako já, nemusím přesvědčovat, a ty kdo si myslí, že jsem pravěký moralista, ty stejně asi nedokážu přesvědčit..., ty mohu jenom ujistit, že měli ve svém životě velké štěstí..., mohu jim poblahopřát, že jejich matky nebyly natolik moderní, aby šly na potrat..., pokud by šly, tak by oni neměli ani ústa, aby mohli na tomto světě potraty obhajovat...“

„Tahle dívka tedy měla potrat.“

... to dítě by, ještě nenarozené, bylo milionářem.

Neporadila se dokonce ani s tím mladíkem, se kterým dítě čekala.

Ovšem v tomhle městě se nic neuttají, možná o tom hovořila nějaká úřednice z nemocnice, možná nějaká sestřička, kdo ví, osobně si myslím, že spíš nějaká z těch žen, které byly na tom potratovém pokoji... Ten mladík se dozvěděl, že nebude toto své dítě nikdy držet v náručí.

Rozčílil se.

Pohádal se s tou dívkou tak divoce, že to bylo slyšet široko do vedlejších bytů, vím to od jejích sousedů... Potom sedl na motorku a odjel. Už nikdy s ní nepromluvil a ona, stále do něj zamilovaná, plakala a plakala.

Psala mu prý a nabízela, že se můžou vzít a mít ještě hodně dětí, ... ten mladík byl realista a věděl, že spravovaný meč moc nevydrží, a že když ho oklamala jednou, je pravděpodobné, že by jí nemohl věřit... Na ten dopis neodpověděl, aspoň pokud vím od jednoho jeho přítele. Jak vidíte, v tomhle městě se opravdu nic neuttají a katecheta se dozvídá mnoho věcí, i když by se jich raději tolik ani nedozvídala...“

Za pár týdnů se mladík zabil na motorce.“

Bohatý dědic

„A pak přišla revoluce, přišly restituce.“

Katecheta pokračoval ve vyprávění.

„A tahle žena, co leží vedle na trávníku, se dozvěděla, že ten mladík byl jediným dědicem dvou zámků u našeho města, jedné továrny, obrovských pozemků, deseti činžáků... Všechno bylo jeho dědečkovi kdysi zkonfiskováno, chlapec byl chudý jako ona..., nyní po revoluci, když se majetky vracely zpátky, se o jeho majetek neměl kdo přihlásit..., a tak celé dědictví, které by ten mladík dostal, připadlo státu.“

Které by ten mladík dostal...“

Nebo: které by dostali jeho dědicové.

Takže kdyby se mu narodilo dítě, ... i kdyby se dítě ještě nenarodilo...“

Přesto už BYLO...“

A když bylo..., bylo by i dědicem.

Bylo by..., pokud by ho jeho matka...“

Neříkám to moc složitě?

I kdyby teprve čekala dítě toho mrtvého muže..., to dítě by, ještě nenarozené, bylo milionářem.

Chápete naše zákony?

Neuznává se právo nenarozených... ▷

Foto: Flickr, Mait Jürriado (CC BY-NC-SA 2.0)

Knihy Eduarda Martina je možné objednat na www.ikarmel.cz, podobně jako celou řadu dalších publikací se svědectvími obyčejných lidí z jejich života, které posbíral Eduard Martin – viz www.ikarmel.cz/autor/martin-eduard:

Andělská škola lásky

152 s., 139 Kč

Andělské cesty k nesmrtnosti

126 s., 129 Kč

Babičky a andělé

168 s., 149 Kč

Andělské dopisy

127 s., 99 Kč

Andělé nás neopouštějí

155 s., 129 Kč

Andělské vteřiny

127 s., 99 Kč

Schody do ráje

135 s., 139 Kč

Písemné objednávky vyřizuje:

Zásilková služba KN
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice
tel.: 384 420 295
e-mail: zasilky@kna.cz

I mrtví nás oslovují... I mrtvé děti...

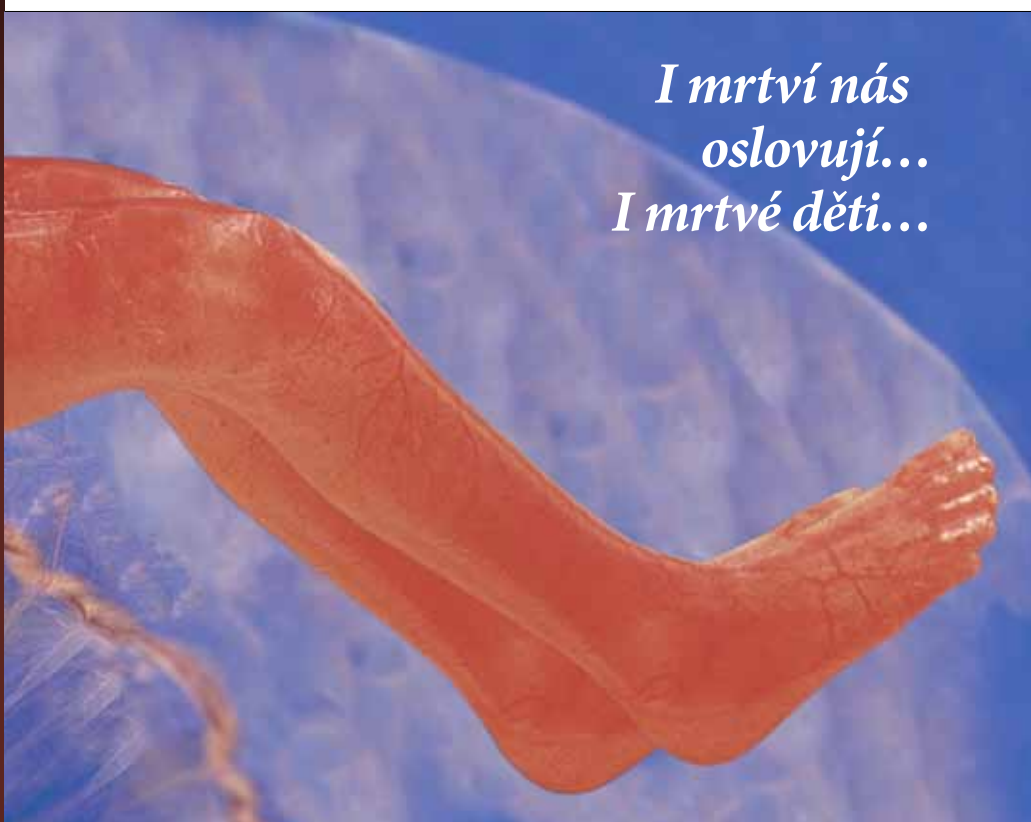

Foto: archiv Hnutí Pro život ČR

Tedy neuznává se právo nenarozených na život...

Ale uznává se jejich právo na majetek. Chápete?...

Ale pokračujme. Tahle žena si uvědomila, že kdyby byla matkou, i kdyby byla neprovdanou matkou, byla by milionářkou... Zámek, na kterém byla kdysi na školním výletě, by patřil jejímu dítěti a ještě jiný zámek a celá krajina okolo těch zámků..."

Dítě je dar

Dítě je dar. Tak se to říká a říkává se to tak často, až to vypadá někdy jako zbytečná věta. Ale někdy se stane něco jako toto. A pak se chápe lépe, že dítě je dar...

Někdo to pochopí rovnou, někdo k tomu potřebuje takové upozornění...

Ta žena si uvědomila, o co přišla. Pije. Od té doby pije. Možná lituje své dítě. Co by pro ni znamenalo, si uvědomila až teď, když...

Když pochopila, že by to nebylo jen plačící miminko, vyžadující péči, že by to byla poukázka na miliony.

Není to symbol? Není dítě poukázkou na štěstí?...

Využijeme ji...? Využíváme ji?

Tento svět je plný oslovení. Tento svět je plný příběhů, které nám nesou andělé, aby nám s nimi přinášeli poznání.

Stačí jenom naslouchat.

I mrtví nás oslovují...

I mrtvé děti...

Eduard Martin (titulky redakce) ■
z knihy Eduarda Martina
„Andělské cesty k nesmrtnosti“;
Karmelitánské nakladatelství, 2011

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000

Nasciturus

Nasciturus je dosud nenarozené dítě. Význam nascituru je především v dědickém právu, neboť zemře-li zůstavitel před narozením svého dítěte, může se stát toto dítě jeho dědicem. Zemře-li dítě až po porodu, stává se samo zůstavitelem a jeho dědický podíl připadne jeho vlastním dědicům, kdežto narodí-li se mrtvé, má se za to, že se nikdy dědicem nestalo a na jeho místo nastupují ostatní dědicové.

Podle cs.wikipedia.org

Jak mi „nabídli“ sterilizaci

Byla jsem na mateřské, do toho studovala, pár hodin týdně vyučovala... Od posledního – třetího těhotenství jsem už stačila zhubnout 15 kilogramů – a zjistila jsem, že jsem opět v jiném stavu! Bylo mi jasné, že problém není se studiem – dostuduji později; také místo ve škole na mě počká, snad zase zhubnu, věci a hračky budou po starších dětech – ale co tomu řeknou lidé? Navíc se ani nevejdeme do naší škodovky... A jak zvládnou obstarat všechny potřeby tolika dětí? Reakce některých lidí v okolí nebyly pozitivní a chápavé. Manžel měl naštěstí ve všem jasno, a pokud jsem něco špatného v souvislosti se čtvrtým těhotenstvím zažila, byl při mně. A já jsem paradoxně k maličkému lnula tím víc, čím víc jsem byla nepochopená.

Poslední silný zážitek je z porodnice. Synek se rozhodl přijít na svět o tři týdny dříve – asi proto, abychom mohli trojí narozeniny slavit v týdně kolem našeho posvícení. Porod neprobíhal lehce, křížové porodní bolesti vleže jsem také

nenesla příliš dobře. V tuto chvíli za mnou přišla zdravotní sestra s papírem ohledně sterilizace: už máte dost dětí, podepište... Snad díky složité situaci doma, snad díky bolestivému porodu jsem svolení podepsala.

Situace byla i nadále náročná: syn musel do inkubátoru, pak jej v něm převáželi do krajské nemocnice – pochopila jsem, že mé rozhodnutí bylo špatné, a odvolala jsem svolení ke sterilizaci. Ošetřující lékař se mě ptal, zda můj manžel vydělává tolik, abychom si mohli dovolit další dítě...

Nedávno jsem přemýšlela nad tím, proč se ženy v těžkých situacích rozhodnou pro potrat, sterilizaci... – prostě pro nesprávná řešení. Myslím, že velmi často za nesprávnými rozhodnutími stojí tlak okolí. Sama jsem poznala, jaké to je.

Tisíckrát Bohu díky za naše čtyři zdravé děti. Ještě nikdy jsme nepocítili takovou finanční tíseň, abych litovala svých rozhodnutí. Ale na vlastní kůži vím, že člověk je velice křehký a jeho rozhod-

vání je silně ovlivněno lidmi, kterými je obklopen, a jejich žebříčkem hodnot.

Třetí syn má v památníku obrázek kostela s heslem: Moudrý člověk nevymění Stvořitele za stvoření... A tedy ani názory nás, lidí, za slova z Bible, navíc pokud jsou tam TŘIKRÁT: „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“ (Mk 9,37, Lk 9,48 i Mt 18,5) Někdy to však stojí vnitřní boj...

Marie (zkráceno) ■

Ještě nikdy jsme nepocítili takovou finanční tíseň, abych litovala svých rozhodnutí.

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Adam a Eva jsou první lidskou dvojicí. Jeden je stvořen pro druhého. Pohled na ně zjevuje prapůvodní záměr vztahu mezi mužem a ženou, jak ho chtěl Stvořitel. Biblická zpráva vypráví o tom, že Bůh poté, co stvořil Adama, stvořil i ženu Evu. Řekl: „Není dobré, aby byl člověk sám. Učiním mu pomocnici jemu rovnou“ (Gn 2,18).

Pohled na ženu vyvolal v muži výkřik úžasu, zvolání lásky a společenství: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla“ (Gn 2,23) (KKC 371). A biblická zpráva dodává: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se“ (Gn 2,24).

Adam a Eva

Otec biskup Josef Hrdlička nám pro potřeby časopisu „Milujte se!“ a Společenství čistých srdcí dal k dispozici sbírku svých textů, ve kterých se zamýšlí nad mladými lidmi a milostnými dvojicemi v Písmu svatém.

Úplně první „milostná dvojice“ v Písmu svatém

Na počátku Bible čteme, že „Bůh stvořil člověka k svému obrazu ... stvořil ho jako muže a ženu. Bůh jim požehnal: ‚Ploďte a množte se a naplňte zemi...‘ Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“ (Gn 1,27–28.31).

Bůh je láska a člověk je pro lásku

Bůh je láska a člověka stvořil z lásky a pro lásku. První lidi zahrnul svým přátelstvím. Muže a ženu tedy z vůle samého

Foto: Flickr, johnhope14 (CC BY 2.0)

Foto: Flickr, The Hamster Factor (CC BY-NC-ND 2.0)

Tvůrce spojuje vztah lásky a vzájemné pomoci. Tento niterně silný vztah volá ke sjednocení duši i tělo, celého člověka se vším, co bytostně utváří jeho osobu. Pro tak velké poslání Bůh chrání vztah lásky moudrým a posvátným řádem oběti věrnosti. Vždyť oba se touto cestou podílejí na tvůrčí lásce Boží. Stávají se otcem a matkou svým dětem, a tak jedinečným způsobem spolupracují na díle Stvořitele. Láska muže a ženy v sobě skrývá úchvatné poslání a má se stát pro oba pramenem hlubokého štěstí a naplnění ve svátosti manželství.

První dvojice, Adam a Eva, prožívala svůj vztah lásky ve stavu svatosti. Vše v nich bylo prozářeno milostí a láskou Boha. Bůh jim svěřil celé své stvoření, aby je moudře spravovali a užívali. Pouze z jediného stromu, stromu poznání dobra

Bůh chrání vztah lásky moudrým a posvátným řádem oběti věrnosti.

a zla, zakázal Bůh člověku jíst ovoce. Protože „v den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“ (Gn 2,17). Zde Tvůrce vymezil onu nepřekročitelnou hranici, kterou člověk jako tvor musí svobodně uznat a respektovat.

Zraněná láska

První lidé ale podlehl hlasu pokušitele, zlého ducha, ďábla, který jim lživě namlouval, že nemají poslechnout Boží hlas. Sliboval jim, že když okusí ovoce ze stromu, z něhož jim Bůh zakázal jíst, stanou se sami jako Bůh.

Jak vypráví Bible, první lidé se dali svést zlým duchem a svévolně jedli ovoce ze stromu poznání dobra a zla.

Tento hřích znamenal neposlušnost a pýchu, nevděk a zradu ve vztahu lásky k Bohu Tvůrci. Člověk svedený ďáblem zatoužil být jako Bůh, chtěl se obejít bez něho. Po hřích se ráj změnil v těžký úděl prvních lidí. Adam a Eva ztrácejí svatost, skrývají se ze strachu před Bohem a stydí se za svou nahotu. Jejich vztah a soulad je těžce narušen. Je podlomena vláda duše nad tělem. Soužití muže a ženy bude navždy poznamenáno sobectvím, žárlivostí, požívačností a sklonem panovat jeden nad druhým. Hřích narušil soulad tvorstva a přinesl odcizení člověka ▷

Pane Ježíši, děkuji Ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat

v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

Foto: Flickr, johnhope14 (CC BY 2.0)

a stvoření. Jím vstupuje do světa utrpení a smrt. „V potu tváře budeš jíst chléb ... syny budeš rodit v utrpení“ (Gn 3, 16–19).

Následky hříchu

Následky tohoto hříchu nesou všichni lidé. Adam a Eva měli předat svým potomkům původní svatost a spravedlnost. Lásku v té čisté podobě, jak ji Bůh stvořil a zamýšlel. Ale poté, co sami hříchem tento stav ztratili, předávají plozením zranění a oslabení všem lidským bytostem. Úděl poraněného lidství bývá rovněž nazýván dědičným hříchem. I my jsme se v něm narodili. Každý z nás v sobě nese sklony k egoismu a nevědomosti, ovládají nás náklonnosti ke zlému,

a tak podléháme utrpení a smrti. Celý svět, původně stvořený jako krásná zahrada obdařená dobrými Božími dary, se stává prostředím plným stínů a hrozeb. Člověk přesto zůstává svobodným. Musí však neustále zápasit o dobro a bojovat s pokušelem. Bůh neopustil první lidi, i když oni opustili jeho, a slíbil jim pomoc, spásu.

Spojení s Adamem a spojení s Kristem

V Novém zákoně najdeme větu plnou naděje: „Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu“ (1 Kor 15,22).

Foto: Flickr, erikl (CC BY 2.0)

V Kristu křesťané spatřují druhého Adama. Po dlouhé době, plné očekávání a zkoušek, přišel, aby uzdravil to, co způsobil hříchem prvního Adama. Ježíš je dokonale poslušný Bohu, svého Otce, až na smrt kříže, a tím uzdravuje naše nemocné lidství poraněné hříchem. V Marii, jeho Matce, uctívají křesťané novou Evu, která se svou věrností a čistou pokorou podílí na naší spáse.

Láska vystavená a vzdorující nebezpečím

Manželé, snoubenci i mladí lidé, kteří teprve rozvíjejí svou lásku a objevují, co je v ní dobré a krásné, si mají být vědomi, že i oni budou vystaveni svodům zlého ducha, který v nich bude chtít mařit a znehodnocovat dobré Boží dílo. Je to jednak pokušení „bohorovnosti“, kdy si člověk – jako tehdy v ráji – má sklon pošetile namlouvat, že on sám je strůjcem svého osudu a může si dělat, co sám chce bez ohledu na poslušnost vůči Bohu. Tímto porušením základního vztahu s Bohem uvádějí lidé sami sebe na scesti a do obtíží.

I smyslové a smyslné pokušení může narušit původní čistotu láskyplného vztahu.

Na pohled vábné ovoce svedlo Adama a Evu k tomu, že porušili Boží zákaz daný k jejich ochraně. Každý hříchem nezávažného a neodpovědného zacházení s láskou, kdy tělo a hmota diktují duchu, s sebou nese hořkost a oslabení. Hříchem vždycky zraňuje a osamocuje.

Jen taková má budoucnost

Láska muže a ženy, chlapce a dívky, má jen tehdy požehnanou budoucnost a neustálý růst, když ji oba přijímají, odpovědně chrání a rozvíjejí jako Boží dar. Ve chvíli, kdy je jejich láska zpečetěna před Bohem slibem lásky a věrnosti až do smrti, stává se posvátnou a závaznou hodnotou, svatostí manželství. Bůh sám je pojátkem lásky těch dvou. Ve spojení s ním mají i oni „rozmnožit lidskou lásku o nový Božský díl“.

biskup Josef Hrdlička
(„Silná jako smrt je láska“, Karmelitánské nakladatelství, 2008; titulky redakce) ■

Hříchem vždycky zraňuje a osamocuje.

Deset zásad pro dobrý život

V předmluvě knihy „Návod na dobrý život“ od svatého Alfonse Maria de Liguori, která během 250 let vyšla již ve více než 600 vydáních a nedávno také česky, čteme: Někomu se možná bude zdát až trestuhodné, že jsou zde nabízeny velmi jednoduchá jakoby zaručená řešení a rady, že chybí psychologizování a zproblematizování, na které jsme si už v posledních desetiletích v náboženské literatuře zvykli. Jiný možná bude chtít zpochybnit a vytknout podle něj „nezdravý“ akcent na mariánskou úctu... Ale přesto, a možná právě proto, je třeba toto dílko nepřehlédnout a vzít vážně. Jsou zde cenná, konkrétní, staletími ověřená ujasnění a odpovědi na nejdůležitější otázky, které mohou ovlivnit život. A navíc z nejkvalitnějšího zdroje – od světce, učitele Církve a patrona moralistů a zpovědníků. V závěru svatý Alfons shrnuje vše do deseti bodů:

1. Ráno, hned po probuzení, začni den modlitbou. Každý den věnuj půl hodiny meditaci, nebo alespoň čtvrt hodiny na čtení nějaké duchovní knížky. Snaž se účastnit Mše svaté, navštiv Nejsvětější Svátost a obraz Matky Boží. Během dne se pomodli zbožně růženec (třeba po částech – pozn. red.); večer zpytuj svědomí a vzbud' lítost.
2. Chod' často ke svatě zpovědi. K svatému přijímání alespoň jednou týdně, nebo dokonce častěji, jestli je to možné, podle rady duchovního otce.
3. Vyber si stálého zpovědníka – zkušeného a zbožného, říd' se vždy jeho doporučeními, když se jedná o věci duchovní i jiné; neodcházej od něho bez vážného důvodu.
4. Vyhýbej se lenosti, špatné společnosti, neslušným rozhovorům, a především příležitostem ke hříchu, zvláště takovým, které skrývají v sobě nebezpečí pro zdrženlivost.
5. Ve chvílích, kdy zakoušíš pokušení, zvláště taková, která ohrožují ctnost čistoty, udělej znamení Svatého Kříže a opakuj (třeba v duchu) jména Ježíše a Marie až do chvíle, kdy pokušení pominou.
6. Jestli se dopustíš nějakého hříchu, okamžitě ho lituj

a zjednej nápravu; a jestli je to těžký hřích, běž co nejdříve ke zpovědi.

7. Pokud jen můžeš, snaž se poslouchat kázání a přednášky; buď členem nějakého náboženského společenství. Ne za jiným účelem než pouze za účelem péče o spásu.

8. Modli se často k Nejsvětější Panně Marii, k její úctě zachovávej půst v sobotu a o vigiliích jejích hlavních svátků.

9. V nepříjemných a bolestných událostech, jako jsou nemoci, ztráta věci nebo blízkých osob, pronásledování, sjednot' se ve všem s vůlí Boží, snaž se zachovat vnitřní pokoj a trpělivost a říkej: „Bůh to chce (nebo: Bůh to chtěl), ať se tedy tak stane.“

10. Jednou do roka se snaž zúčastnit duchovních cvičení. Jestli to není možné, můžeš si je vykonat přímo doma. Můžeš se modlit, číst duchovní četbu a tento čas trávit ve ztišení.

Svatý Alfons Maria de Liguori
(„Návod na dobrý život“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2011 –
knihu je možno přečíst on-line na www.fatym.com a objednat
na www.amims.net nebo pomocí kuponu na str. 51;
96 stran A5, příspěvek na tisk 20 Kč) ■

ABC civilizace lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochtově přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když sis to poslechl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

JukeBox

<http://jukebox.tv-mis.cz>

Několika kliknutími si v JukeBoxu internetové televize TV-MIS.cz na <http://jukebox.tv-mis.cz> sestav z nabízených CD s křesťanskou muzikou a písněmi hudební program na celý den – k práci i k odpočinku. Existuje i obdoba JukeBoxu s mluveným slovem: TémaBox na <http://temabox.tv-mis.cz>. Nabízí množství duchovních přednášek, seminářů, exercicií, kázání a audioknih...

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se